

**T.C. KOCAELİ ÜNİVERSİTESİ
SOSYAL BİLİMLER ENSTİTÜSÜ
ULUSLAR ARASI İLİŞKİLER ANABİLİM DALI
SİYASİ TARİH BİLİM DALI**

**AVRUPA'DA SİYASAL SEFERBERLİK KAYNAĞI OLARAK
MİLLİYETÇİLİK: UKRAYNA VE ALMANYA ÖRNEKLERİ**

YÜKSEK LİSANS TEZİ

IRYNA KLOPOVA

KOCAELİ 2018

**T.C. KOCAELİ ÜNİVERSİTESİ
SOSYAL BİLİMLER ENSTİTÜSÜ
ULUSLAR ARASI İLİŞKİLER ANABİLİM DALI
SİYASİ TARİH BİLİM DALI**

**AVRUPA'DA SİYASAL SEFERBERLİK KAYNAĞI OLARAK
MİLLİYETÇİLİK: UKRAYNA VE ALMANYA ÖRNEKLERİ**

YÜKSEK LİSANS TEZİ

IRYNA KLOPOVA

Danışman: Doç. Dr. Caner SANCAKTAR

KOCAELİ 2018

T.C. KOCAELİ ÜNİVERSİTESİ
SOSYAL BİLİMLER ENSTİTÜSÜ
ULUSLARARASI İLİŞKİLER ANABİLİM DALI
SİYASİ TARİH BİLİM DALI

AVRUPA'DA SİYASAL SEFERBERLİK KAYNAĞI OLARAK
MİLLİYETÇİLİK: UKRAYNA VE ALMANYA ÖRNEKLERİ

YÜKSEK LİSANS TEZİ

Tezi Hazırlayan: Iryna KLOPOVA

Tezin Kabul Edildiği Enstitü Yönetim Kurulu Karar ve No: 11.04.2018 /10

Jüri Başkanı: Doç. Dr. Caner SANCAKTAR

Jüri Üyesi : Dr. Öğr. Üyesi Ayşegül GÖKALP KUTLU

Jüri Üyesi: Dr. Öğr. Üyesi Mehmet Mert SUNAR

(Jüri, Yüksek Lisans için en az üç, Doktora için en az beş öğretim üyesi ile oluşur)

İÇİNDEKİLER

İÇİNDEKİLER.....	i
ÖZET	iii
ABSTRACT	iv
SİMGELER VE KISALTMALAR LİSTESİ	v
GİRİŞ	1

BİRİNCİ BÖLÜM

MİLLİYETÇİLİK VE SİYASAL SEFERBERLİK

1.1. SİYASİ BİR OLGU OLARAK MİLLİYETÇİLİK	4
1.1.1. Milliyetçilik Kavramı	7
1.1.2. Devlet Milliyetçiliğinin Tanımı ve Amacı	9
1.1.3. Etnik ve Vatandaşlık Milliyetçiliği	10
1.1.4. Modern Siyasi Alanda Milliyetçiliğin Yeri	12
1.2. SİYASİ SEFERBERLİK	17
1.2.1. Siyasi Seferberlik Türleri	19
1.2.2. Siyasi Seferberlik Mekanizmaları	21

İKİNCİ BÖLÜM

ALMANYA'DA MİLLİYETÇİLİK

2.1. ALMANYA'DA MİLLİYETÇİ AKIMLARIN TARİHSEL ARKA PLANI.....	28
2.1.1. 19. Yüzyıl Sonunda Almanya'da Siyasi Durum	30
2.2. 19. YÜZYIL SONUNDA ALMANYA'DA MİLLİYETÇİ HAREKETLER VE NAZİ İDEOLOJİSİNİN ÖNCÜSÜ OLAN 20. YÜZYILIN BAŞLARI	34
2.3. 20. YÜZYILDA MİLLİYETÇİ FİKİRLERİN GELİŞİMİ	36
2.3.1. Nazi Dönemi	38
2.3.2. Nazi Diktatörlüğü Mekanizmaları	40
2.3.3. Nürnberg Mahkemesi: Nazi Rejiminin Sonuçları	47
2.3.4. Almanya'nın Birleşmesi Sonrasında Milliyetçi Hareketler	49

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DEVLET OLUŞUMUNUN İDEOLOJİK SÜRECİ OLARAK UKRAYNA MİLLİYETÇİLİĞİ

3.1. UKRAYNA MİLLİYETÇİLİĞİ TEORİSYENLERİ	52
3.1.1. Nicholas Mikhnovskyy: Örgütlü Ukrayna Milliyetçiliği Öncülüğü.....	53

3.1.2. Dmytro Dontsov'un Modern Milliyetçiliğinin Ana Fikri	55
3.1.3. Nicholas Stsiborsky'nin Natiokratik Devleti	58
3. 2. UKRAYNA MILLİYETÇİLİĞİNİN TARİHSEL KOŞULLARI	61
3.2.1. Ukrayna Kimliğinin Gelişimi	61
3.2.2. 20. Yüzyıl Başında Ukrayna Milliyetçiliği	65
3.2.3. 1914-1920 Döneminde Kurtuluş Mücadelesi	67
3.2.4. Ukrayna Milliyetçileri Kongresi ve Ukrayna Milliyetçileri Örgütü.....	69
3.2.5. Ukrayna Milliyetçiliğinde Stepan Bandera'nın Önemi	73
3.2.6. Muhalifler Zamanında Ukrayna Milliyetçiliği	75
3.3. BAĞIMSIZLIK SONRASINDA MILLİYETÇİ HAREKETLER	78
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	
ALMANYA VE UKRAYNA'DA MİLLİYETÇİ HAREKETLERİN SAĞLADIĞI SİYASİ SEFERBERLİK	
4.1. KÜRESELLEŞMENİN ETKİSİ ALTINDA MODERN MILLİYETÇİLİK PROJELERİ	84
4.2. ALMANYA'DA SİYASİ SEFERBERLİK: MILLİYETÇİ PARTİLER VE HAREKETLER	89
4.2.1. Neo-Naziler	90
4.2.2. Almanya Özgürlük Partisi	92
4.2.3. Almanya İmparatorluk Partisi	93
4.2.4. Almanya Ulusal Demokrat Partisi	95
4.3. UKRAYNA'DA MILLİYETÇİ PARTİLER VE SİYASİ SEFERBERLİK.....	97
4.3.1. 2000 Sonrası Dönem	97
4.3.2. 2013-2014 Krizi: “Euroimaidan”	101
4.3.3. Yeni Milliyetçi Hareket: Ulusal Kurtuluş Partisi “Sağ Sektör” ..	104
SONUÇ	107
KAYNAKÇA	114
ÖZGEÇMİŞ	126

ÖZET

AVRUPA'DA SİYASAL SEFERBERLİK KAYNAĞI OLARAK MİLLİYETÇİLİK: UKRAYNA VE ALMANYA ÖRNEKLERİ

Bu çalışmada, 20. yüzyılda milliyetçi fikirlerin kökeni ve gelişimi, bunların siyasi sürece etkisi ve Avrupa devletlerinin ulusal gelişimleri üzerine araştırmalar yapıldı ve ortaya çıkarıldı. Bu araştırma için iki Avrupa ülkesi olan Almanya ve Ukrayna örnekleri seçildi. Bu iki Avrupa ülkesinde siyasi seferberlik süreçleri üzerindeki milliyetçi fikirlerin etkisi incelendi. Her iki ülke, milliyetçi düşüncenin gelişimine yatkın olan pekçok olayı içeren zengin bir tarihe sahiptir. Çalışma kapsamında siyasi seferberlik olgusu, siyasi seferberliğin doğası ve gerekli koşulları incelendi. Ayrıca söz konusu iki ülkedeki milliyetçi fikirlerin ortaya çıkış mekanizmaları ve bunların tarihsel sonuçları araştırıldı ve milliyetçi fikirlerin oluşumunda çok fazla ortak özellik olduğuna dair kanıtlar ortaya çıkarıldı. Ukrayna milliyetçileri sıklıkla Alman milliyetçiliğini bir örnek paradigma olarak algıladılar ve ondan etkilendiler. Fakat aynı zamanda devletin siyasi durumuna, kültürel gelişimine ve etnik özelliklerine bağlı olarak tamamen farklı ve bazen de zıt olan farklılıklar da mevcuttur.

Anahtar Kelimeler: Milliyetçilik, Etnisite, Almanya, Ukrayna, Siyasal Seferberlik.

ABSTRACT

NATIONALISM AS A RESOURCE OF POLITICAL MOBILIZATION IN EUROPE: UKRAINE AND GERMANY SAMPLES

This work reveals and explores the origin and development of nationalist ideas during the 20th century, their influence on the political process and the national development of the states of Europe. For research, I took the phenomenon of the influence of nationalist ideas on the process of political mobilization in two European countries - Germany and Ukraine. Both these countries have a rich history, many events predisposing to the development of nationalistic thought. I studied the concept of political mobilization, its nature and the conditions necessary for its appearance. I also investigated the mechanisms of the origin of nationalist ideas in the two countries declared and their historical consequences, and came to the conclusion that there is much in common in the formation of their nationalist ideas, Ukrainian nationalists often perceived German nationalism as a paradigm and tried to meet it. But at the same time there are colossal differences, which allow drawing a conclusion about the formation of completely different, and sometimes even opposite, ideas of nationalism, depending on the political situation, cultural development and ethnic characteristics of the nation.

Key Words: Nationalism, Ethnicity, Germany, Ukraine, Political Mobilization.

SİMGELER VE KISALTMALAR LİSTESİ

AB	Avrupa Birliği
ABD	Amerika Birleşik Devletleri
ABET	Alman Bağımsız Eylem Toplumu
AİP	Alman İmparatorluk Partisi
AMDP	Almanya Milli Demokrat Partisi
AÖP	Alman Özgürlük Partisi
AUB	Alman Ulusal Birliği
AUDP	Almanya Ulusal Demokrat Partisi
BM	Birleşmiş Milletler
DUP	Devrimci Ukrayna Partisi
FRG	Federal Almanya Cumhuriyeti
Gestapo	Gizli devlet polisi
KGB	Devlet Emniyet Komitesi
NATO	Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü
NSDAP	Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi
SA	Taarruz Bölüğü
SADAP	Gestapo'nun Ulusal Sosyalist Parti
SS	Schutzstaffel "koruma takımı"
SSCB	Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği
UAÖ	Ukrayna Askeri Örgütü
UDP	Ulusal Devrim Partisi
UİKB	Ukraynalı İşçi ve Köylüler Birliği
UİO	Ukrayna İsyan Ordusu
UMK	Ukrayna milliyetçiler kongresi
UMÖ	Ukrayna Milliyetçileri Örgütü

USMP	Ukrayna Sosyal Milli Partisi
UUC	Ukrayna Ulusal Cephe
UUÇP	Ukrayna Ulusal Çalışma Partisi
UUDİ	Ukrayna Ulusal Demokratik İttifak
UUM	Ukrayna Ulusal Meclisi
UUÖSB	Ukrayna Ulusal Öz Savunma Birliği
YTB	Yuliya Timoşenko'nun bloğu "Anavatan"

GİRİŞ

Bu tezde, Almanya ve Ukrayna örnekleri üzerinden Avrupa’da milliyetçiliğin gelişim süreçleri ve tarihsel görünümleri araştırılmıştır. Birçok modern devletteki ve belirli gruplardaki milliyetçi ideoloji mirası, bu devlet ve grupların siyasi haklarının oluşumunun ya da gelişiminin devlet olma durumunu iddia etmektedir. Milliyetçilik modern siyasi süreçte önemli rol oynayan ve toplumda daha fazla destek gören siyasi bir süreç olarak görülebilir. Milliyetçi ideoloji genelde küreselleşmeye karşı etkin bir alternatif olarak da algılanmaktadır.

Milliyetçilik; Devlet oluşturma sürecinde sosyal birliğin ve bunun önceliğinin en yüksek oluşumu olarak bir milletin değerinin tezi olan temel prensip, siyasetteki ideoloji ve yöndür. Liberal düşünce ile eş zamanlı olarak Avrupa’da doğan milliyetçilik fikirleri, liberalizm ve milliyetçilik için geçen uzun sürede İngiliz devriminin başlangıcı için bir temel olmuştur ve sonrasında Amerika Birleşik Devletleri ve Fransız devrimi için mücadele sebebi olan tek bir ideolojik modelin elementleri olarak gözlemlenmiştir.

Erken dönem milliyetçiliği doğal olarak sivil ve sivil bir toplum inşa etme amacını güdüyordu. Toplumun demokratikleşme fikirleri, doğal hakların baskınlığı ve sosyal sözleşme teorisi üzerine kuruluydu. Feodal hiyerarşinin yitimi süreçleri ve yeni demokratik devletlerin oluşumu belirli bir devlet kimliği gerektiriyordu ve bu milletin “işaretleyici”si olarak hareket ettiği kesindi. Sonraki aşamalarda, milliyetçilik, etnik temelde “Biz-Onlar” zıttındaki özellikleri kazanmaya başladı.

Milliyetçilik ideolojisi ve hareketleri milletlerin ve ulus devletlerin oluşumundan ayrılmaz. Genelde, milliyetçiliğin üç temel anlamı ve tanımı bulunmaktadır: İlki; milliyetçilik, tamamen ulusal toplulukların ve ulusal devletlerin oluşumunun bütünü olarak tanımlamaktır. Bu durumda milliyetçilik “ulusal canlanma” durumunun aynısıdır. Milliyetçiliğin ikinci tanımı, “yurtseverlik” kavramına yakın olan ulusal bilincin oluşmasına, ulusal duygulara atıfta bulunmaktadır. Üçüncü tanım ise, öncelikli olarak siyasi alanı ve bu fikirlerin yayılması ile sosyal ve siyasi arenadaki davranışı belirlemek için belirli bir ideolojiye

sahip siyasi hareketlere gönderme yapmaktadır. Bu çalışmada, çoğunlukla milliyetçiliğin bu üçüncü tanımını üzerine yoğunlaşılacaktır.

Bu üçüncü tanım aslında “siyasi seferberlik”e vurgu yapmaktadır. Siyasi güçler hedeflerine ulaşmak, seçimlerde destek kazanmak, yetki mercilerini ele geçirmek ve halkı etkilemek için siyasal seferberlik yöntemlerini kullanırlar. Milliyetçilik ideolojisi, milleti ve milli devleti inşa etmek amacıyla toplumu siyasi olarak örgütler ve seferber eder. İki tür siyasi seferberlik bulunmaktadır: Otorite ve rekabetçi. Otoriter siyasal sistemlerde, otorite zorlayıcıdır ve sosyal hayatın tüm sistemine nüfuz eder. Rekabetçi açık siyasal sistemler, demokratik toplumlar, kendiliğinden örgütlenen süreçleri ve devlet müdahalesini en aza indirmeyi içerir.

Avrupa’da milliyetçiliğin oluşumunun/gelişiminin özel siyasi ve tarihsel koşulları olmuştur. Bu durum Almanya ve Ukrayna örnekleri için de geçerlidir. Bu iki ülkede milliyetçiliği doğuran, geliştiren ve şekillendiren önemli siyasi ve tarihsel koşullar olmuştur.

19. yüzyıl süresince Napolyon saldırısının bir sonucu olarak devlet olma durumunu kaybeden Almanya’da devlet kurma süreçleri çok ihtilafıdır. İlk başta Rhine Birliği uygulamada hiçbir siyasi egemenliğe sahip değildi; sonrasında imparatorluğu, beş krallığı, çeşitli dükalıkları, eyaletleri, cumhuriyet şehirleri olan Alman birliğinin oluşumu süreci başladı. Bu süreçte lider devlet rolünü üstlenen Prusya Alman milliyetçiliğinin de lideri haline geldi. Prusya – Fransa savaşları, hem Alman birliğinin kurulmasında hem de Alman milliyetçiliğinin oluşmasında önemli rol oynadı.

Erken dönem Alman milliyetçiliğinin temel fikirleri; Alman devletlerindeki monarşinin gücünü milletin menfaatlerine karşılık geri plana atma, aristokratik ayrıcalıkları ortadan kaldırma ve genel olarak sınıf eşitsizliğini yok etme arzusu idi. Temel amaç ise, elbette tüm Almanları kapsayacak bir güçlü Alman Birliği (Alman ulus devleti) yaratmaktı. Bu amaca da ulaşıldı. Fakat Birinci Dünya Savaşı Alman İmparatorluğu’nun çöküşü ve Weimar Cumhuriyeti’nin oluşumu ile sonlandı. Devlet, demokratikleşme ve yeni bir devlet kurma adına istisnai bir şans elde etmiştir. Fakat kısa bir süre sonra Almanya Nazicilik karanlığına saplanacak, Alman milliyetçiliği ve milli Alman devleti insan karşıtı bir ideolojiye ve devlete dönüşecektir.

Ukrayna milliyetçiliğinin tarihsel süreçleri incelendiğinde ise, karşımıza Ukrayna bağımsızlık arzusu ve mücadelesi çıkmaktadır. Bu bağlamda Ukrayna’da milliyetçilik ideolojisi ve milliyetçiler, Ukrayna’nın bağımsızlığını sağlamak amacıyla yani bir bağımsız Ukrayna milli devleti yaratmak amacıyla Ukraynalıları siyasi olarak seferber etmeye çalışmışlardır.

Milliyetçilik, Ukrayna devleti ve milleti için yeni bir olgu değildir. 19. yüzyılın ikinci yarısında itibaren milliyetçi fikirleri adım adım geliştirilmiştir. Teoriyi geliştiren ve geliştirmekte olan temel fikir adamları, Ukrayna’da milliyetçi hareketin gelişimini güvence altında tutan Mikhnovskyy, Dontsov ve Stsiborsky olmuştur.

Mikhnovskyy’nin temel fikri olan “Bağımsız Ukrayna” programı, adından da anlaşıldığı gibi, bağımsız Ukrayna Devleti yaratmayı amaçladı ve bu amaca giden yolda devrim yöntemlerini kararlı bir şekilde uygulamayı önerdi. Dontsov’un milliyetçilik düşüncesi, sosyal hayatın tüm görünümünde devlet müdahale sını öngörmüş ve İtalyan faşizminden önemli ölçüde etkilenmiştir. Stsiborsky ise “Natiokratik Ukrayna Devleti” modeli önermiştir. Bu amaca ulaşmak için faşizm ve nasyonalist sosyalizmin pozitif özelliklerini uygulamayı, fakat devlet liderliğindeki kitlelere daha fazla haklar vererek onlar üzerinde biraz değişiklik yapmayı önermiştir.

Bu tez çalışması dört ana bölümden oluşmaktadır: İlk bölümünde “milliyetçiliği ve siyasal seferberliği” tanımlayan teorik yaklaşımlar incelenmiştir. İkinci bölümde Alman milliyetçiliğinin oluşumundaki tarihsel olaylara değinilmiştir. Üçüncü bölümde Ukrayna’daki milliyetçilik hareketleri incelenmiştir. Dördüncü bölümde, her iki ülkedeki milliyetçi partiler ve hareketler ile oluşturulan siyasal seferberlik örnekleri karşılaştırmalı olarak analiz edilmiştir. Sonuç bölümünde ise, Almanya ve Ukrayna’daki “milliyetçilik projeleri”nin karşılaştırmalı analizi sunulmuştur.

BİRİNCİ BÖLÜM

MİLLİYETÇİLİK VE SİYASAL SEFERBERLİK

1.1. SİYASİ BİR OLGU OLARAK MİLLİYETÇİLİK

Bugün “milliyetçilik” kavramı temel olarak iki farklı olay türü için kullanılmaktadır. Milliyetçilik, aşırı uçtaki tarafların ve ılımlı talep otonomisi veya kültürel canlanma olarak aşırı biçimlerde dışa vurulmuş milletlerin kendi kaderini tayin hakkı olarak adlandırılmaktadır. Bunun yanı sıra milliyetçi bir konuşmacı milliyet devletinde aşırı hak görünümleri olarak adlandırmıştır. (Tipik olarak yabancı düşmanı, komşularına ve etnik gruplara bile saldırganlığı içermektedir).

Fransız tarihçi Ernest Renan, milliyetlerin çağdaş varoluş çağının sadece onlar için gerekli olmadığını aynı zamanda tüm insanlık için gerekli olduğuna inan milliyet olma problemine tarihsel bir yaklaşım sunmuştur. Ona göre milliyet hem zaman hem de sosyo-psikolojik açılardan tarihsel bir topluluktur. Tarihselcilik sınırlı olma durumunu ulusal varoluşun fikrinde ortaya koymaktadır. Renan bunun sonsuz bir şey olmadığını savunmuştur. “Milliyetler oluşmakta ve yok olmaktadır. Yerleri, büyük olasılıkla Avrupa konfederasyonu tarafından değiştirilecektir.” E. Renan, hayatın subjektif tarafını yansıtan “milliyet” kavramını açık bir şekilde telaffuz eden ilk tarihçiler arasındadır. (Renan 2003: s.99).

Alman felsefeci ve sosyolog Max Weber’in gelişimi milliyetin klasik yorumlarına katkıda bulunabilmektedir. Weber iki açıdan milliyet problemiyle ilgilenmiştir: Teorik ve pratik kavramlar, dünyadaki Alman milliyetinin yeri ve rolü. (Renan 2003: s.101). Weber açısından “milliyet” bir taraftan kültür çevresi iken diğer taraftan sosyal ve psikolojik bileşenleri aynı temele yerleştiren siyasi çevreye

ait bir kavramdır. Milliyet “sadece kendi ülkesinde yeterli uygulamayı bulan ve doğal olarak bunu yaratmak isteyen bir topluluk duygusudur.” (Weber 1990: s.279).

Milliyetin varoluşu bir toplum içinde şekil almaya meyil eden insan topluluğuna ait bir his, varolan toplum üyeleri arasında “dayanışma” duygusunun olduğu devlet topluluğudur. Bu belirleyici öznel faktör sırasıyla: ortak kök, dil, din, adetler ya da siyasi deneyim ve dolayısıyla ulusal duygulara, ulusal duyarlılığa katkı sağlayan her şeyden doğmaktadır.

Amerikalı tarihçi Benedict Anderson’un versiyonu, açıkça milliyetlerin ve milliyetçilik fikrinin araştırmacıları arasından en popüler olanlardan biridir ve bu alandaki bilimsel tartışmayı derinlemesine etkilemiştir. Anderson’a göre millet, bir “hayal edilen siyasi topluluk”tur. Araştırmacıya göre, milliyet kavramı en küçük milliyetin yurttaşlarının çoğu ile tanıdık bile olmayan ya da çok düşük ihtimalle tanışmış ya da onlar hakkında az bilgiye sahip topluluklarının her birinin hayatı, zihinde olan en küçük milliyetin bile temsilcileri olarak biçimlendirilmiştir. Genel olarak herhangi bir topluluk, eski zamanlardaki köy usulüne karşın, kişisel temasın olduğu yerde ve burada yaşayan tüm yerlilerin sahip olduğu kavramlar arasında olasıdır. Yalnızca milliyet değil aynı zamanda sınıf, sosyal sınıf, kabile ve bunun gibi kavramları içermektedir. Bu, hayal edilen topluluklar olarak açıklanabilmektedir. (Anderson 2001: s.148).

Anderson, formülüne yakın bir tanım olarak milliyetin “işlevselcilik” tanımını önermiştir. Anderson’un düşüncesine göre insanlar, bir milliyete sadece ait oldukları kültürün fikirleri, sembolleri, toplulukları, davranışları ve iletişimi olduğunda ayrıca o yerdeki bir kültüre ait olduklarında ait olurlar. Buna karşın insanlar, ait oldukları milliyeti tanıdıklarında sadece bir milliyetin temsilcileri olarak düşünülebilmektedirler. (Anderson 2001: s.151). Milliyet, İnsan olgusunun yapay inançları, sadakatleri ve dayanışmasıdır. Bu yüzden, Ernest Gellner milliyetçiliği aslında uygarlık bağlamında geleneksel toplumdan modern kırsal-endüstriyel topluma geçiş çağının çok boyutlu olgusu olarak değerlendirmektedir. Ama bunun resmi tanımı sosyal bilincin ve siyasetin çekirdeği ile sınırlandırılmaktadır.

En genel anlamda, bilim adamlarına göre “milliyetçilik” öncelikli olarak siyasal ve ulusal birimin birbiriyle eşleşmesi gereken siyasal bir prensiptir. Düşünce

ya da hareket olarak milliyetçilik en iyi bu prensiple tanımlanmaktadır. Milliyetçi duyarlılık ya da huzursuzluğun oluşması bu prensibin ihlal edilmesi ya da bu prensibin uygulamasına bağlı olarak ortaya çıkan tatmin yüzünden oluşmaktadır. Milliyetçi hareket bu duyarlılık türünden ileri gelmektedir. (Gellner 2003: s.191).

Siyasi prensip tabii ki düşünceler, modlar vb. olarak yalnızca sosyo-psikolojik bir olgu değildir. En yüksek doktrinsel düzeyde formüle edilmelidir. Bu yüzden milliyetçilik aynı zamanda “Siyasi sınırları etnik ve özellikle devletin etnik sınırları içerisinde daha dar olmayacak şekilde ya da gücün kalan kısmından ayrı düşünülmecek şekilde siyasi meşruluktur.” (Gellner 1989: s.55). Bu sebeple, Ernest Gellner için milliyetçilik, bir doktrin ve aynı zamanda bu doktrin temelini oluşturan siyasi bir hareket olarak tasarlanan siyasi bir prensiptir. (Gellner 1989: s.61).

Milliyetçilik kavramının en meşhur isimlerinden biri olan Anthony Smith’in teorik geliştirmesi ile milliyet ve milliyetçilikteki araştırmanın en verimli alanlarından biri tarihsel sosyoloji olmuştur. Smith’in yorumlarına dayalı olarak milliyetçilik, kolektif sosyal davranışın belirli kanunları ile geniş bir sosyal grup olarak temsil edilmektedir.

A. Smith tarafından sunulan milliyet kavramının sosyolojik tanımı şöyledir: “Milliyet; müttefik ve itilafları olabilen grupların üyelerinden milliyet üyelerini ayıran bir ya da birden fazla özelliğin yanı sıra, birliktelik duygusuna sahip, sivil hakların geniş, dik ve entegre mobil ve bölgesel bağıntılı grubudur.” (Smith 1999: s.27). Bu özelliklerden en az birisi eksik olan grup “tam” ya da “kurulmuş” bir milliyet olarak düşünülememektedir. Genel olarak A.Smith’in geniş sosyal grup olarak bir milliyetin sentetik, genelleştirilmiş tanımını verdiğini göz önünde tutabiliriz.

Milliyetçilik, A.Smith’in anlayışına göre siyasi bir harekettir. Siyasi bir hareket olarak sosyal ve psikolojik, doktrinsel ve teorik bileşenleri sentezlemektedir. Milliyetçi hareketin ideolojiden ayrılmaz olduğunu söylemektedir. Bu yüzden, bunları ve milliyetçiliği anlamak ve bunun yarattığı gerçek ya da potansiyel milliyete inanan belirli insan kitlesinin birlikteliği ve kimliği, başarısı ve otonominin sağlamaştırılması için ideolojik hareketi birlikte düşüneceğiz. (Smith 1994: s.224).

“Muhafazakâr okul” un temsilcisi Eli Kedourie, milliyetçiliğin öncelikli olarak siyasi bir doktrin ve geniş ölçüde 19. yüzyılın Avrupa felsefesinin yapay yaratımı olduğuna inanmaktadır. (Kedourie 2010: s.71). Bu olgu üzerine olan birçok çalışmada sosyo-psikolojik bir olgu ya da bir doktrin baskınlığı olarak milliyetçiliği tanımlama arzusu not edilmelidir. Bu, tarihçilerin fikirlerinin başlangıcında duran milliyetçiliğin ve araştırma geleneğinin işleme ve hangi özellikleri olduğudur.

Birçok tanım “çekirdek” milliyetçilik versiyonunu yakalamak için aşağıdakileri sürdürmektedir: Milliyetçilik; milliyetin en önemli kavramı ve merkezi değerinde bulunan bir ideolojidir. Bu, milliyetçiliği diğer ideolojilerden – liberalizm, demokrasi, anarşizm ve komünizm- ayırt etmektedir. Bunlardan her birinde milliyet kavramı bir rol oynar ama bu rol en önemlisi değildir. Bu durumda yine de milliyeti bir milliyetin en önemli değeri ve en yüksek tam değeri olarak tanımlamayın. Son durum ise – milliyetin mutlaklaştırması – milliyetçilik belirli çeşitliliklerde değilse tipiktir. (Ör. BC. Entegral Milliyetçilik).

Ukraynalı bilim adamı Roman Szporluk, milliyetçiliği siyasi ya da ideolojik çevre veya sosyal bilinç ile bunlar içinde ve arasında beyan edilmesine karşın bunlarla sınırlı olmayan çok fonksiyonlu bir olgu olarak düşünmektedir. Sistem araştırmacısı “ideoloji” ve “hareket” terimini geniş bağlamsal anlamda tartışmaktadır. İlginç bir biçimde “hareket” ve “program” terimi siyasi içerikli olmayanlardır ve bu, küresel çağdaşlaşma değişikliklerinin tüm sürecini kapsayan bir harekettir. Ayrıca “program” hiçbir şey değildir fakat bir doktrindir; esas milliyetçilik bakış açısını oluşturan fikir ve prensiplerin sistematik bir bütünüdür. (Szporluk 1998: ss.5-13).

1.1.1. Milliyetçilik Kavramı

Milliyetlerin ve ulusal devletlerin oluşumu milliyetçilikten ayrılamaz. Milliyetçilik kavramının geniş ölçüdeki yorumu, milliyeti etnik veya etno-siyasi topluluk olarak kabul eden yazarlardan miras kalmıştır. Bu, terim açısından üç boyutta yansıtılmaktadır: Milliyetçilik kavramının ilk versiyonunda, milliyetlerin ve milli devletlerinin tüm sosyal oluşumları karakterize edilmektedir. Bu durumda “milliyetçilik” terimi “ulusal dirilme” ile aynıdır. Milliyetçiliğin ikinci anlamı, ulusal duyguların ve ulusal bilincin oluşumuna, vatanseverlik kavramına yakın olan ulusal

dayanışmaya gönderimde bulunmaktadır. Üçüncüsü ise, milliyet konumuna meyli olan ortak özelliğe sahip belirli insan gruplarını birleştiren ideolojik etki ve hareketlerin önemini kapsamaktadır. Yani ideoloji aracılığı ile milliyetin amaç ve hedeflerinin altını çizmeyi amaçlayan ideolojik siyasi hareketler ve topluluklar üzerindeki milliyetlerin oluşumunda subjektif bir faktördür. Bu milliyetçi değer devlet olma hareketi olarak milliyetçilik özelliklerine en yakın olandır; fakat siyasi işlerlik açısından olgunlaşma şekli ile milliyet bağlantısı daha az orandadır. Milliyetçilik kavramının bu üç değerinde organik olarak ulusal bilinç ve bunun ayrılmaz parçası olan milliyetçilik ideolojisi ve iç içe geçmiş olan milliyet gelişimi ile birleştirilen halk süreci olarak ele alınmaktadır. Hareket ve ideoloji, değerlerin ve milliyetçiliğin iki temel görünümüdür.

Sovyet çağının sosyo-politik literatüründe milliyetçilik, diğer milliyetlerin üzerinde kendi milliyetlerinin yükselişi olarak propaganda tekkelciliğine, ayrıma, milliyetlere karşı çıkışa, etnik nefrete yol açan ideolojik ve siyasi olarak belirli prensipleri sağlamlaştırmak adına gösterilen çabalar olarak yorumlanmaktadır. Aslında, genel formunda milliyetçilik kavramı ne olumlu ne de olumsuz değerlendirme içermektedir; bu kavram, kategorinin değerini arttırmayan, çıkarlarının farkına varmış olan bir grubu gösteren, siyasi çaba arenasına getiren ve teorik olarak büyük amaçlarına zemin oluşturan bir resitaldir. Siyasi bakımdan herhangi bir ideoloji hiçbir şeydir; fakat teorik bir çalışma grubu amacı ve siyasi süreç değeri taşımaktadır. Milliyetçilik ideolojisi belirli bir milliyetin amaçlarını ve değerlerini o milliyet, devlet olma yoluna girdiğinde ve öncelikli milliyet hedeflerinin altını çizdiğinde meşrulaştırmaktadır. Bu görevler tam olarak milliyetçilik ideolojisine yansıtılırsa ve sadece milliyet prensibiyle sınırlandırılmazsa sağlamlaştırıcı ve hareket gösteren işlevleri, yapıcı ve canlandırıcı karaktere sahip olur.

Bu ideoloji demokratik milliyetçiliğin bir ideolojisidir. Demokratik milliyetçilik siyasi, sosyal ve ekonomik gelişim görevlerini çözmeyi dikkate alırken milliyetin (var olduğu yerdeki şu görünümünde) ulusal sorununun ihtiyaç çözümünü de (ve belirli dönemlerde öncelikli olarak) açıklamaktadır. Milliyetçilik bu bağlamda, Ulusal Demokratlar ve onların demokrasisi tarafından temsil edilen tarihsel aşamaya, milliyetin gelişim aşamasına bağlı olarak genel uygarlaşma

sürecinde milliyetteki bütünleşme isteğinden ve bunu pazara, demokrasiye ve modern uygarlığın diğer gelişimlerine ekleme arzusundan kaynaklanmaktadır. Milliyetçiliğin başka türleri de bulunmaktadır. (İdeolojik ve sosyo-politik hareketler olarak.) Kendi milletini ve siyasi hedeflerini meşrulaştıran biyolojik bir noktaya sahip olursa ırkçılığa dönüşür. Zıttı ise demokratik, özel, aşırı uç milliyetçiliktir. Örneğin; Totaliter, entegral, sağ-radikal, şoven, neo-Nazi bunun türevleridir. Bu hiçbir şey görmez ve bilmez; fakat milliyetin problemlerini doğrulama noktasında devreye girmektedir. Sağlamlık, güç, elitlik değerlerini ileri sürmektedir ve siyasi ve silahlandırılmış mücadelenin yöntemlerini kullanmaya hazırdır. Her ne şekilde olursa olsun ırkçılık aracılığıyla diğer milliyetlerle milliyetin üstünlüğü karşılaştırıldığında bunlar üzerine kural koyma hakkı şovenizmdir. Ulusal aşırılık genel olarak ideolojik ve siyasi aşırılığın bir türüdür. Benzerlikleri ve ortak kökleri bulunmaktadır. Ulusal aşırılık yine de ulusal tekerciliğin fikirlerine dayalı olarak temelde insanları daha geniş ölçüde ötekileştirme gücünde ve daha fazla duygusal baskı temelinde yatan tuhaflikleri içermektedir. Bir hareket ve ideoloji olarak milliyetçilik; milliyetin devlet değilken devlet olma sürecine niceliksel dönüşüm geçirdiğinde (milliyetin siyasi düşmanlarını harekete geçiren makul siyasi ve ideolojik çabaları ve fazlasını gerektirir) yeni bir devlet oluşturulduğunda en önemli öncül halini almaktadır.

1.1.2. Devlet Milliyetçiliğinin Tanımı ve Amacı

Milliyet, ulusal çıkarlar ve öncelikler ile ulusal onur ve haysiyetin savunmasındaki yükseliştir. Bu sebeple milli devlet, milliyetçiliğin özü, ulusal fikrin uygulaması ile bunun açıklamasıdır. Ulusal fikir insanların zihninde manevi hayatın ve manevi yaratıcılığın bir sentezidir, milliyetlerin fikirlerinin ifade yöntemi ve temel yönleri üzerine nasıl ve neden var oldukları, diğer milliyetler arasındaki yerleri, özgüllüğünün ne olduğu ve insan uygarlığı için ne anlam ifade ettiği üzerine odaklanmaktadır. İnsani değerler ve ideallerle birleştirilen ulusal fikir, ulusal devlet olmanın kuruluşundaki stabilitede etken bir faktör olabilmektedir.

1.1.3. Etnik ve Vatandaşlık Milliyetçiliğın

Modern literatürde millet ve milliyetçiliğın klasik ayırım türleri etnik milliyetçilik ve vatandaşlık milliyetçiliğı türleri oluşmuştur. İki yüzyıldan fazla süredir milliyet kavramına ait “Fransız” ve “Alman” fikirleri bilinmektedir. İlki, siyasal bir seçime bağılı insan topluluğının bağımsız olarak oluşturduğı milliyet fikrinden gelmektedir. Monarşik rejimin bir milliyet olarak anılan topluluğa karşı çıkması Fransız devrimine kadar uzanmaktadır. İkinci fikir Alman romantikleridir ve 19. yüzyıldan kaynaklanmaktadır. Onların ifadesine bağılı olarak, milliyet: Kültür ve ortak kökene bağılı “ulusal ruh”u vurgulamaktadır.

Amerikan tarihçi Hans Kohn “Milliyetçilik fikri”nde Alman’ın Fransız fikrini zıt olarak almaması için seçmiştir ve milliyetçiliğın “batı” ve “doğı” türleri üzerine konuşmuştur. (Kohn 2010). Onun görüşlerinden ilki İngiltere, Fransa, ABD, Hollanda, İsviçre; ikincisi Almanya, Doğı Avrupa, Rusya ve Asya’da oluşturulmuştur. Aralarındaki temel farkı Hans Kohn milliyetçilik hareketlerinin sosyal bütünleşimi olarak açıklamıştır. Üçüncü sınıfın olduğı yer 17. yüzyılda oldukça güçlü bir kuvvet olmuştur, ulusal gereksinimler temelde ekonomi ve siyaset odaklı olmuştur. Fakat 19. yüzyılda burjuva sınıfı çok büyük ölçüde güçsüzleşmiştir, gereksinimler kültür üzerine odaklanmıştır. Kohn bir şeyi daha not etmiştir: Batı dünyasının sınırları dışında devletler ve çok az kesişen etnik kökenler oluşmuştur. Milliyetçilik burada büyümüştür ama ulusal egemenliğın kuruluşu gerçekleşmemiştir ve etnografik gereksinimler çizgisinde devlet çerçevesine getirmek için çaba gösterilmemiştir.

Amerikalı sosyolog Liah Greenfeld sosyal katmanı, ulusal ideolojinin ana dil konularını ayırmıştır ve milliyetçilik türlerine dair değerlendirmesini sunmuştur. (Greenfeld 2013). Liah Greenfeld’e göre, iki boyuta bağılı (milliyet yoluyla belirlenmiş olan ve bu milliyetin içerisindeki üyelik kriteri) üç tür milliyetçilik bulunmaktadır. Milliyet, topluluğa bağılı olan bireyler tarafından oluşturulan bir topluluğın parçası olarak ya da kolektif bireyin bir türü olarak belirlenebilmektedir.

Bu seçeneklerden ilki ilk defa İngiltere’deki hayatta şekillendirilmiş ve daha sonrasında özellikle ABD’de olmak üzere diğeri topluluklarda görülmüştür. Bu,

bireyin ahlaki ve siyasi üstünlüğünü sağlamaktadır. Milliyet; eşit üyelerin prensiplerinin karışımı olarak anlaşılmaktadır. Özgürlük bunu insanın haysiyetini yansıtan doğal bir kıymet haline getiren bireylerin temel özgürlüklerini getirir. Haysiyet ve özgürlük siyasi kurumlarda somutlaşmıştır; bu yüzden bireysel milliyetçiliğin altını çizen prensipler, liberal demokrasideki prensipler gibi değildir.

Milliyet, kolektif bir bireysellik olarak dikkate alınır, bireylerin üzerine ahlaki üstünlüğü yakıştırmaya, bunlarla ilgili olan kendi istek, çıkar ve amaçlarını, insan arzularının bağımsızlığını, beklenti ve önceliklerini görüşmeye başlamaktadır.

Topluluktaki üyelik kriteri vatandaşlık veya etnik olabilir. İlk durumda milliyet ve vatandaşlığı eşitleme, siyasi hatta yasal bir kategori olarak göz önünde bulundurulmaktadır. Uyruk olduğundan seçim meyvesi (en azından teorik olarak) gevşek olarak satın alınabilir. Her insanın bir milliyete sahip olması gerektiği düşünülmesine karşın, terimin vatandaşlık anlamı, bazı durumlarda boş kalabilir. Milliyet kavramını etnik bağlamda tanımlarsak, bunun aksine, seçmek imkânsızlaşmakta, bu biyolojik bir olay haline almaktadır. İnsan bir milliyetin üyesi olarak doğar ve saklanmak gibi özel durumlar haricinde kimliğini kaybedemez ya da değiştiremez.

Bu yüzden, üç tür milliyetçilik üzerine konuşabiliriz. Bireyci milliyet gereksinimi vatandaşlıktır. Bireyci milliyet özellikle anayasal haklar ile gururdur ve bu durumun o milliyettekilerin kimliği olduğuna inanmaktadır. Milliyetin paylaşabileceği – dil, bölge, fiziksel tür, tarih, din – tüm diğer özellikler ulusal kimliğin temeli olarak düşünülmesi ikincil ve olasılıksızdır.

Bireyci milliyetçilik milliyetin bireyciliğinin ve milliyetin tekliğinin meşrulaştırıldığı şeye bağlı olarak etnik ve vatandaşlık olarak iki türü içermektedir. Milliyetçilik; güvenin kendi yetilerinde kültürel ya da siyasi anlamını içerdiğinde bu açılardan faydalarında bile milliyet sivil terimlerle belirlenmektedir. Etnik milliyetçilik, bunun zıttına, genellikle milliyetin tekliğinin onun başarılarında ve özünde bulunmayan, inancı cesaretlendiren derin bir iç karmaşıklıktan köken oluşturmaktadır. Bu sebeple iç baskı oluşturan milliyetçiler, milliyetin özelliklerinin amaç doğrulamasında mevcut olmamaktadır. Buna bağlı olarak, kolektivist türde Liah Greenfeld, Alman ve Rus milliyetini ilişkilendirmektedir.

1.1.4. Modern Siyasi Alanda Milliyetçiliğin Yeri

Modern toplumun siyasi hayatında, ideolojik ve siyasi açıdan bir sistem ve sosyal bir hareket olarak milliyetçiliğin rolü azalmakla kalmamakta aynı zamanda önemli ölçüde artmaktadır.

Eski sosyalist ülkelerde Yugoslavya Savaşı, istikrarlı demokrasilerdeki ayrılıkçı anlayışın büyümesi, Belçika, İspanya, İngiltere'de aşırı sağ düşüncelerin hakim olması, aşırı sağın Almanya, Fransa ve Hollanda'da yoğunlaşması olduğu düşünülen milliyetçi duygunun hızla artması, göçmenlere olan nefreti teşvik ederken saldırganlığı arttırmak için göçmenlere Avrupa ülkelerinin siyasal ve sosyo-kültürel gelenekleri ve uygulamaları hakkında bilgi verdiler. (Alen 1997: s.35).

Etnik-dini çatışmaların kaynağı ve son derece tehlikeli gelişimi, benzeri görülmemiş ölçekte milliyetler arası terörizm için besleyici bir temel haline gelmiş ancak önümüzdeki on yıllarda milliyetler ve milliyetçiliğin dünyadaki siyasi sürecin merkezinde olduğu inancını güçlendirmiştir.(Altermatt 2000: s.367).

Etnisite, insan varlığının evrensel biçimlerinden biri olarak insan faaliyetinin tüm alanlarında kendini gösterir. Bununla birlikte modern terimlerle, etnik paradoks adı verilen küresel ölçekte bir tezahür hakkında konuşmak zorundayız. Modern dünyada etnik sınırların silinmesinin kaçınılmaz olduğuna dair birçok bilim adamının inancına rağmen, etnik kimliklerin artması, etnik kimliğin yaşamın her alanındaki derin entegrasyon süreçleri çerçevesinde ana akımlaştırılması ve kendini muhafaza etmesi ile kendini göstermektedir.

Etnisitenin kendisi siyasi bir faktör değildir ve milliyetçi ideoloji ve uygulama üretmez. Buradaki anahtar, bütün siyasetteki gibi iktidar meselesi, etnik seçkinlerin arzusu, kitleleri harekete geçirmek için elitlerin rolüdür.

Antropologlara göre, dünya 5000 etnik grubun potansiyel olarak kendi kaderini tayin hakkını ve devletin kurulmasını talep etmektedir. Bu hareketlerin çoğu gizli ya da şiddet içermeyen bir biçimde gerçekleşir. Bununla birlikte, yaklaşık 260 azınlık, BM'de bağımsızlık, ayrılma ve tanınma talep etmektedir. Bu ulusal çatışmaların 70 ila 90'ı şiddet olaylarıyla karakterizedir. Unutulmamalıdır ki, etnik-politik çatışmalar

en karmaşık, kafa karıştırıcı, uzun süreli ve zorlu süreçlerdir. Tarih, skaladaki birçok durumda, süre ve yoğunluğun diğer türdeki sosyal ve politik çatışmalardan çok daha üstün olduğunu göstermektedir. (Tevdoy-Burmuli 1996: s. 58).

Milliyetçiliğin vatani ve en yaygın özelliklerin yerel tezahürleri, olumlu ve olumsuz potansiyeli Avrupa'dır. Günümüzde etkileşim ve karşılıklı etkileşim hakkında iki büyük eğilim - entegrasyon ve milliyetçilik - hakkında konuşabiliriz. Ve dünyanın bu bölgesindeki olayların nasıl gelişeceği tam olarak milliyetlerin geleceğine ve milliyetçiliğe, dolayısıyla insan uygarlığının geleceğine bağlıdır. (Dogan 1999: s.12-23).

Milliyetçilik, öncelikle siyasettir ve ana politika konuları iktidar meselesidir. Modern dünyadaki güç/iktidar, öncelikle devlet üzerinde bir kontrol sorunu olduğu için milliyetçiliğin neden devlet iktidarını kazanmak, tutmak ve kullanmak için bir araç olduğunu, hala neden çok etkili bir siyasi güç olarak kaldığını cevaplamaya ihtiyaç vardır. Bu olgunun açıklaması, milliyetçiliğin bir ideoloji ve siyasi uygulama gibi belirli özelliklerinde aranmalıdır.

Birincisi, milliyetçilik birçok işlevi yerine getirmektedir. En genel ifadeyle, "koordinasyon", "seferberlik" ve "meşrulaştırma" gibi milliyetçi fikirleri yerine getiren üç farklı işlev hakkında konuşabiliriz. Koordinasyon işlevi, genel çıkar kavramının elit saflarında uygulanması için milliyetçi fikirleri kullanmak anlamına gelmektedir. Seferberlik sırasında, bir zamanlar politik süreçten kopuk olan geniş katmanlar arasındaki siyasi hareketi desteklemek için milliyetçi fikirlerin kullanılması söz konusudur. Hareketin siyasal hedefleri kapsamında, devletin karşı karşıya olduğu yabancı devletler ve kamuoyu gibi güçlü dış kuvvetler olarak haklı kılmak için milliyetçi fikirlerin meşrulaştırılması düşünülebilir.

Modern milliyetçiliğin analizi, ilgili hareketlerin hedeflerine ve işlevlerine bağlı olarak bizi aşağıdaki ana biçimdeki milliyetçilik türlerini ayırt etmemizi sağlayan çeşitli biçimlerde sık sık görüldüğü sonucuna götürmektedir:

- Haklar ve özgürlükler mücadelesi, vatandaşların eşitliği olarak milliyetçilik;
- Modernleşme için bir seferberlik biçimi olarak milliyetçilik;
- Dış güçlerden bağımsızlık mücadelesinin bir biçimi olarak milliyetçilik;

- Toplumsal ve kültürel başarıyı tehdit ettiği düşünülen küreselleşmeye karşı bir mücadele biçimi olarak milliyetçilik;
- Komünizme karşı ideolojik bir muhalefet, komünizmin enternasyonalizm düşüncesine karşı mücadele anlamında milliyetçilik;
- Ana etnik gruptan tecrit koşullarında etnik kimliğin (diasporanın) korunması için verilen mücadele olarak milliyetçilik. (Bromley 1987: s.21).

Tabii ki gerçek siyasette milliyetçilik, sıklıkla birkaç hedefe sahiptir; ancak bu durumda bunlardan bazıları hâkim ve dolayısıyla biçimlendiricidir. Bu bağlamda, milliyetçiliğin, bu sorunları gerçekten çözebilecek durumda olduğu ve iktidar mücadelesinde kitlelerin, siyasi seçkinler tarafından manipüle edilmesine yönelik bir araç olarak kullanılabileceği ortaya çıkmaktadır. Burada öncelikle aşağıdaki faktörlere dikkat etmeliyiz:

- İhtiyaçların belirlendiği ulusal topluluğun amaç ve politik, yasal, sosyal ve ekonomik durumu;
- Toplumdaki günlük muhasebe ve denge çelişkili çıkarlarını güvence altına alacak etkin mekanizmaların mevcudiyeti;
- Elit gruplar arasındaki rekabet derecesi;
- Hükümetin milliyetçilerin taleplerine verdiği cevap;
- Bir ülkede milliyetçiliğin birkaç çeşitte varoluşu.

Milliyetçilik diğer modern ideolojilerle (sağ-sol) sorunsuz bir şekilde birleştirilebilir: Afrika ve Asya'da Marksist ikna etmenin birçok ulusal kurtuluş hareketini kapsayan ilk üretilen faşizm ve Nazizm'in diğerleriyle olan etkileşimi. (Sikevich 1994: s.252).

Her durumda, bölgenin baskın dili, dini, tarihi veya bölgesel özelliklerini de bildikçe milliyetçi doktrinlerin hâkimiyeti görülmektedir. Milliyetçilik, milliyetçiliği bir ideoloji olarak kabul eden insanların kültürel özelliklerine uyan belirli bir etnik, ulusal veya devlet paradigmasına uymaktadır.

Ancak yadsınamayacak gerçek, milliyetçi ideolojinin “güçlü bir siyasi silah” olarak kalmasıdır. Bunun nedeni öncelikle, diğer kimliklerin kriz halinde olduğu durumlarda, ulusal kimliğinin tek bir kişinin değeri ile ortaya çıkmasıdır. Bu nedenle, Orta ve Doğu Avrupa'da milliyetçiliğin yoğunlaşmasını analiz eden araştırmacı

Miroslav Hroch şu sonuca varmaktadır: "Sosyal ilişkilerde, eski ilişkiler sürekli değiştiğinde ve genel istikrarsızlık arttığında, eski rejim öldüğünde", "baskın olmayan etnik grup"un üyeleri topluluk dillerini ve kültürünü açıkça değeri gösterilen son kesinlik olarak görmektedir. Bugün, planlı ekonomi ve sosyal güvenlik sistemi yeniden çöktüğünde bu parçalanma toplumunda entegrasyon faktörlerinin yerine geçme olarak sunulmaktadır. Toplum kaybettiğinde milliyet son garantiyi açığa vurmaktadır."(Anderson, Bauer, Hroh 2002: s. 412).

Milliyetçiliğin tehlikesi, ulusal değerlere olan bağlılık, ulusal münhasırlık, diğer tüm milliyetlere üstünlük, milli menfaatlerin uygulanması çabaları, diğer halkların çıkarlarının ulusal benliğe ihlal edilmesi amacıyla dönüştürülmesinin başlıca ulusal olmasıdır. İtalyanlar Mussolini zamanlarında kendisini çağırdığı gibi "kutup egoizmi" (kutsal egoizm) içinde yoğunlaştı. (Sergeev 1999: s. 99).

Devlet düzeyinde milliyetçiliğin etnik bileşeninin hakimiyeti ve hatta harekete geçirici etkiyi gerçekleştirmek için kullanılması, devlet için yıkıcı sonuçlar doğurmaktadır. Çoğu yazar, günümüz dünyasında milliyetçiliğin rolü üzerinde bir soruya cevap vermektedir; iki kutuptan birine çekme. Bir taraftan nominal-pozitivist yaklaşım, ulusal kimliğin eklenmesi ile ilişkili karmaşık problemlere kayıtsız kalmasıyla karakterizedir. Diğer taraftan sonsuza kadar bir milliyetin ve milliyetçiliğin bilinçlenmeye başlayan kendi milliyeti gibi bir şey olmadığı inancıdır. Bir taraftan aydınlanmış liberalizmin siyasi düşünce paradigmaları ve diğer tarafta romantik muhafazakârlık üzerine iki iyi bilinen tartışmalara sahip olduğumuzu görmek kolaydır. İlk milliyetçilik paradigması taraftarları, başarısız bir yükselişe verilen tepkilerden başka bir şey değildir. İkinci paradigma mitolojisi taraftarlar için, milliyetin karakteristik fenomeni ve dolayısıyla mitolojik milliyetçiliktir. Muhafazakâr-romantik yorumlamadaki milliyetçilik, belirli sosyal koşullardan kaynaklanan ideoloji olmaktan çıkmakta ve ulusal bilinci milliyetin "kaderi" gibi bir dönüş noktası olarak "uyandıran" bir an olarak hareket etmektedir. (Koroteeva 1999: s.112).

Milliyetçiliğin şovenizm, tecritçilik yurtseverliği ya da ulusal çıkarların mantıklı iddiası, etnik bölücülüğe karşı çıkan milliyet oluşumunun büyüklüğü ya da kolonileştirilmiş kişilerin son dönem küçük imparatorluklara karşı mücadelesi ile ne ilgisi vardır?

Bu konuda siyasi olayın farklı aktörlerinin çeşitli derneklere sahip oldukları açıktır. Bu derneklerin çatışmasının kaynağı, salt mantığın altında olduğu açıktır. Değer kavramlarında yatmaktadır. Ve bir değer çatışması olduğu yerde, son derece büyük bir sorunun anlamı üzerinde fikir birliği olur.

Bu arada, milliyetçilik olarak anılan siyasi hareketler arasında birçok kurtuluş ve hümanistik var. Örneğin, Hint milliyetçiliği (Gandhi ve takipçileri). Buna ek olarak, milliyetçilikle ilgili siyasal ideolojilerin ve uygulamaların sayısı, ekonomik ve kültürel alanlarda ulusal aidiyet korumacılığının etkisinden söz edilebilir ve bunun etkisi her zaman olumsuz değildir. Örneğin, son zamanlara kadar finansal piyasalardaki açıklığa karşı olan ve yerli üreticileri destekleyici faaliyetleri metodik olarak uygulayan Japonya ve Güney Kore "ekonomik milliyetçiliği" ve bunun yanı sıra Fransa'nın gelişimine ve Fransız kültür ve dilinin korunmasına büyük oranda yatırım yapan "kültürel milliyetçilik".(Peterse 2000: s.319-325).

Günümüz dünyasında milliyetçiliğin iki ana vektörü vardır. İlk hususlar sosyal uyumun kazanılmasına yöneliktir. Bu, devletten gelen milliyetçiliktir. İkincisi devletin karşısındadır. Milliyetçilik, politik egemenlik arayışı içinde olan kültürel ve etnik gruplardan gelmektedir. Sonuç olarak, İspanyol, Hint, Türk ve Gürcü milliyetçiliği Katalan, Sih, Abhaz ve Kürt milliyetçiliğine göre muhalefetle karşılaşmaktadır. (Rosenko 1996: s184).

Milliyetçilik, milli devletleri güçlendirmek ya da zayıflatmak için her zaman doğrudan doğruya eylemlere bağlı değildir. Kendi varlığını, ulusal dayanışma içinde ortak bir tarih, dil ya da kültüre bağlı bütünleşme sıkıntısı verdiği sorunları çözmeye çalışan kişilerin duygularını ve isteklerini tetiklemiştir. Dolayısıyla milliyetçilik, siyasallaştırılmış bir kimliğin ideolojisidir.

Batı'nın sanayileşmiş ülkelerinde kültürel birleşim ve kitlesel kültüre yayılma ile birlikte kültürel parçalanma eğilimi de netleşmiştir. (Bauer 2002: s.52). Başka bir deyişle milliyetçilik, küreselleşmenin zemininde yeni bir boyut kazanmaktadır. Büyüklük, üretimin bağ süreçlerini ve değişim avantajlarını belirli bir alanla birleştirmekte, görünür hareketler alanın değerlerini korumaya dayanmaktadır. Bu hareketler "yeni lokalizm" analitik literatürde ele alınmıştır. (Ilyin 2001: s.141).

Yerelcilik - ve milliyetçilik dahil - kimliği koruma görevini üstlenmektedir. Bu bağlamda milliyetçilik, yeni bir dünya düzeni getiren toplumsal yaşamın insanlıktan çıkarmasına karşı bir alternatif geliştirmeye yönelik bir girişimdir.

1.2. SİYASİ SEFERBERLİK

Bir insan sosyal olarak nerede yaşarsa yaşasın, belirli sosyal roller taşıyıcısı olarak doğmaktadır. Her birey, yaşam boyunca öğrenen, sosyalleşmenin farklı aşamalarına giren çeşitli sosyal fonksiyonların taşıyıcısıdır.

Çeşitli siyasi aktörler bireyin eylemlerini etkileme fırsatı ile ilgilenmiştir. Etkisi bulunan siyasi partiler ve çeşitli siyasi organizasyonlar temel olarak destekçilerini vatandaş yapma fırsatını kullanmıştır. Örneğin, bireye çeşitli siyasi eylemler vs. olması halinde siyasi güçlerin tarafında hareket etmesi için oy kullandırmak. Devlet etkisi çeşitli toplum sektörlerine genişlemektedir.

Bu bağlamda, siyasi seferberlik fenomenine dikkat etmeniz önemlidir; bu, en geniş anlamda bireysel konuyu toplumsal ve siyasi faaliyetlerde dönüştürmek için kullanılan bir araç olarak tanımlanabilmektedir.

Bireylerin olası politik katılımlarının dereceleri ve bu kişilere özgü toplumsallaşmaya bağlı olarak sistemlerin varlığı problemi, bu konudaki olası yaklaşımların seçiminde çözülmüştür. Konu-nesne yaklaşımının bir parçası olarak bazı dış güçlerin baskısı altında sosyalleşme bireyi toplumsal yaşama dahil edilmiştir. Bu tür bir toplumsallaşma, otoritenin siyasal seferberliğinden sorumludur. Sorunu konu-özne yaklaşımı açısından değerlendirirsek sosyalizasyon; iki yönlü iletişim, karşılıklı birey, sosyalleşme aşaması ve dış güçler biçiminde sunulmaktadır. Bu durumda düşman tipi seferberliğe paralel olarak meşrudur.

Toplumsallaşma sürecini göz önünde bulundurduğumuzda, bu sürecin üç yönü olduğunu görmekteyiz:

- Kişisel kimliğin oluşumu ("ben" imajı);
- Sosyal roller ve kişiler arası becerilerin eğitimi;
- Yaratma ve çeviri becerileri ve kültür kurumları.

Bu alanların her birinin uygulanmasında siyasi seferberlik unsurları bulunmaktadır. (Gilinskiy 1971: s.216).

Modern Batılı siyaset biliminde aktörlerin harekete geçirilmesi süreci, çoğunlukla siyasi olmayan ve toplumsal hareketleri göz önünde bulundurarak, devletin dâhil edilmediği yapıları seferber etme potansiyeliyle ilgilenen egemen düşünceyi belirtmektedir. 1996'da toplumsal hareketlerin incelenmesinde uzmanlaşan "Seferberlik" adlı milliyetler arası dergiyi, protesto tepkilerini ve toplu davranışları yarattı. Fakat birçok ülkede, mevcut rejimi ve var olan politik sistemi nasıl tanımlayacağınıza bakılmaksızın, politik devamsızlık olan karakteristik unsurlarından biri olan toplumun siyasi ilgisizliğine dair işaretleri az ya da çok görebilirsiniz. ("Mobilization").

Günümüzde vatandaşların siyasal faaliyetlerinin artmasının ne kadar önemli olduğunun çarpıcı bir örneği olarak İsviçre'deki son referandum gösterilebilir. Ülkenin nüfusu devletin minareler inşa etmesini yasaklamak zorunda kalmıştır. Referandum sonucunda - bu tür inşaatların yasaklanması - "dünya medyasında" 21. yüzyılın en İslam karşıtı eylemi", "İslam karşıtı diplomatik girişimi, Avrupa'nın önde gelen politikacı fetişlerinden birine darbe olarak adlandırılan geniş bir yankı uyandırmıştır - hoşgörü ve dini hoşgörü." Ancak, referanduma katılımın yalnızca % 53 olduğunu ve kararın % 57,5 çoğunlukla alındığı dikkate alınırsa, bunun yalnızca İsviçre'nin imajını değil aynı zamanda küçük bir ülkenin az bir çoğunluğu (%30,4) tarafından alınan kararın tüm Avrupa'yı etkilediği görülmektedir.(Switzerland banned minarets 2009), (Swiss voters back ban on minarets 2009), (Minaret result seen as "turning point"2009).

Böylece, siyasi seferberlik, devletin de içinde bulunduğu çeşitli siyasi aktörler tarafından operasyonlarında yaygın olarak kullanılmaktadır. Çeşitli siyasi güçler ister iktidarda olsun ister muhalif olsunlar bu araca başvurmuşlardır.

Bir çalışmanın özelliklerine bağlı olarak siyasi seferberlik nesnelere bireyler ve tüm nüfus olarak görülebilmektedir. Bazen belirli sosyal gruplardan hareketle bahsedilmekteyken bazen de iyi organize edilmiş bir sosyal eğitim değil, kitle kavramından söz edilmektedir.

Mevcut politika bağlamında, bireylerin siyasal yaşama rasyonel demokratik katılımı, tamamen otonom ideali yalnızca bir ütopya olarak algılanabilmektedir. Seferberlik gerekli görüldüğü sosyal ve siyasal sosyalleşmenin sosyo-kültürel ve kurumsal unsurudur. Aslında özü seferber etme, yeni toplumsallaştırma biçimlerine, yeni toplumsal rol yapılarına vb. erişimi düşünülmelidir. Zamanımızın zorluklarına uygun siyasal kültürün gelişimi kaçınılmaz olarak belirli yapıların seferberliğinin oluşmasını gerektirmektedir.

Bu nedenle, tüm modern siyasal sistemlerin, belirli siyasi kültür, topluma vb. bağlı olarak belirli bir oranda harekete geçirilen özerk ve aktif yurttaşları karıştırmasını içerdiğini söylemeliyiz. Tabii ki ortalama vatandaşın spontane etkinliği, klasik liberal demokratik standartlarla harekete geçirilmiş aktividen daha uygundur. Ancak, modern siyasal sistemlerin gerçek işleyişi, vatandaşların yalnızca elit bir seçkinci ve örgüt çağrısına tepki olarak hareket ettiğini göstermektedir.

1.2.1. Siyasi Seferberlik Türleri

Siyasi seferberliğin çeşitli sınıflandırmaları vardır. Örneğin, otoriter ve rekabetçi seferberliğin birbirinden ayrılması gerekir. Çoğu Batılı bilim adamı, bireylerin siyasal seferberliğinin doğası hakkında sorular sorarak bu seferberliğin aktif gibi görünmesi gerektiğini düşünmektedir; bu, politik liderlerin veya örgütlerin ve bireylerin, özgür ve rasyonel politik tercihlerinin bastırılmasına veya çarpıtılmasına dayanan etkisiyle ortaya çıkmaktadır. Seferberlik, özerk katılıma karşı rasyonel bir sonuç olarak anlaşılmış ve bireylerin herhangi bir dış faktör belirlemesinden kaynaklanmamıştır.

Fakat bu tanım yalnızca siyasal seferberliğin özellikleri için kısmen uygundur. Yani, otoriter tipteki siyasal seferberlik söz konusu olduğunda otoriter hareketlilik sürecinde kamu yararına çalışmaların birikimi yerine, "kitlelerin politik eğitimi" yerini almaktadır. Otoriter seferberlik, bir periyodik (örneğin, seçim kampanyasıyla bağlantılı olarak) veya seçici (yani bireysel gruplara odaklanmış) karakter olduğu iddiasının aksine, sosyal yaşamın tüm sistemine nüfuz etmektedir. En büyük yoğunluğu elbette totaliter rejimlerde ulaşmaktadır.

Rekabetçi seferberlikte, otoriter seferberliğin aksine, seferberlik vatandaşların özerk faaliyetinin yerini almaz ve iki işbirliği kuruluşu içerir: Kamuoyu kurumu, bireylerin ve grupların görüşleri ve iktidarın kurumsal çıkarları, siyasi liderleri ve örgütleri. Rekabetçi seferberliğin amacı, önce dilin ikinci basamak çıkarlarına uyarlanması ve kamuoyuyla siyasi seçkinlerin üyeliğini kabul etmektir. Özellikle rekabetçi seferberlik ancak modernleşmenin iyi organize edilmiş süreçler tarafından geliştirildiği toplumlarda mümkün olmaktadır. Böyle bir toplumsal sistemin ayırt edici özellikleri, aktif ve özerk kurumların menfaat ilanı ve demokratik temelli siyasi kültürün tekdüzeli arka planı olmasıdır. Bu kısmen merkezi olmayan yönetim sistemi taşımaktayken bürokrasi kontrol sistemlerinde bir azalmadır. Politika çerçevesinde tutarlı bir farklılaşma yapılmalı ve kontrol sisteminde kendi siyasi ve idari ve teknik işlevleri kullanılmalıdır. Seçilmiş organlar ve yetkililerin elindeki siyasi işlevlerin aktarılması, her seviyedeki hükümet çalışmalarında şeffaflığın artırılması, kamuoyunun gündemde olan kalkınma ajansları ve hükümet kuruluşları ile arasındaki işbirliğinin artırılması da bu tür ilişkilerin siyasi olarak aktif bir konusuna katkıda bulunmaktadır.

Rekabetçi Batı'da, toplumsal seferberliğin politik yönleri, vatandaşların siyasal sosyalleşmesi yapılarına uyumlu bir şekilde entegre edilmiştir. Ve bireylerin siyasi davranışlarının aktif ve amaçlı dönüştürme modellerini hedefleyen partisi, sivil katılımın çevresinde, çoğunlukla marjinal grupları etkilemektedir. Anglo-Amerikan sistemi bu türe en yakın olandır. Avrupa kıta sistemi, nispeten geniş sosyo-kültürel segment türüne rağmen, bu tür eğilimdedir. Altta yatan temel etkenlerin tahsisine dayanan toplumsal seferberliğin diğer bir sınıflandırma süreci en yaygın olanı iki tipe ayrılır: Olumlu ve çatışma. (Goncharov 1995: s.6).

Olumlu seferberlik, çeşitli olumlu duygular taşıyan binanın etrafında inşa edilmiştir. Olumlu siyasi seferberliğin en çarpıcı örneği, devlet simgelerini harekete geçiren marş, bayrak ve silah katmanıdır. Kitlesele bilincin varlığı kendilerini toplu bir topluluk olarak gören kalıcı algılar, "biz", paylaşılan değerlerin ve hedeflerin varlığının dünyadaki yeri, kitlelerin entegrasyon derecesini ve seferber olma yeteneklerini belirlemektedir. Ulusal simgeler, bu fikirleri şekillendirmede çok önemli bir rol oynamaktadır. Bu aktif kullanımını, insanların spor faaliyetlerinde,

savaş zamanlarında vb. en fazla mobilize olmasını gerektiren kritik anlarda açıklamaktadır. (Makurina 2002).

Çatışma, seferberlik potansiyeliyle toplumsal çatışmalar üzerine kuruludur. Bazı durumlarda, enerji çelişkili ise toplumsal gerçeklik algıları, vatandaşların aktif katılımının temelidir. Sınıf siyaseti geleneğine dayanan kitlesel partilerin seferberlik faaliyetleri ve sınıf sonrası çatışma yapılan yapılardan doğan yeni hareketler çoğunlukla çatışma seferberliğini örneklendirmektedir.

Bilindiği gibi olası sınıflandırma çatışmalarından biri dağıtım çatışmalarının gerçekçi ve gerçekçi olmamasıdır. Birincisi, iyi tanımlanmış sosyo-ekonomik ve politik gelişme problemleri ile ilgilidir ve toplumsal grupların maddi çıkarlarına odaklanmıştır. Bu çatışmaları aday tarafından yönetme, büyük siyasi temettüleri getirebilmektedir. Bununla birlikte, bu çatışmaların yönetiminin muazzam gayret ve yüksek maliyet gerektirdiğini akılda tutmak gerekmektedir. (Coser 2007).

Gerçekçi olmayan çatışmalarla (ideolojik) baş etmek daha kolaydır. Bu tip çatışmalarda bir maddi çıkar ve para yoktur; siyasi söylemin tercih edilen alanıdır. Politika, seçmenlerin ne kadar mutsuz olduklarını ve duyguların dizilimiyle oynamayı öğrenmektedir. Yeni teknolojilerin geliştirilmesi ve politikanın çeşitli aktörlerin uygulanmasında medyanın rolü, seferberlik sürecinde gerçekçi olmayan çatışmaların daha sık ve etkili bir şekilde kullanılmasına yol açmaktadır.

Entegre sistem yönetimi ve savunuculuk idari yapısında toplu bilince ustaca tanıtılmış olan "Düşman imajı", güç-topluluk aracılığıyla iktidar ve toplumsal alanlardaki ciddi hataları telafi etmek suretiyle iç çatışmayı geçici olarak unutturmakta veya zayıflatmaktadır. Gerçek ya da hayali tehditlere medeniyet (etnik, ulusal) ölçeğinde bakıldığında nüfus lidere, seferber olan babanın, avukatının statüsünü elde edemediği sürece hükümdarına körü körüne itaat edecektir.

1.2.2. Siyasi Seferberlik Mekanizmaları

İlginç bir şekilde İskoç filozofu David Hume on sekizinci yüzyılda bu soruyu merak etti: “İnsanlık konularını felsefi olarak düşünenlerin, azınlığın çoğunluğu kontrol ettiği kolaylıktan daha fazla şaşırtıcı görünmemeleri ve insanların düşünce ve duygularını lehte reddetmeleri için koşulsuz alçak gönüllülük hükümdarlarının düşünceleri ve tutkuları.”

Bu devlete nasıl ulaşıldığını araştırmaya dönersek, kitlesel bir güç her zaman yönetilenlerin tarafında olduğu için, yönetici olarak destek verdiği için kamuoyundan başka hiçbir şeye sahip değildir. Dolayısıyla kurul görüşe dayanmaktadır ve genellikle en despotik ve diktatör hükümete, en özgür ve demokratik ülkeye uzanmaktadır. (David Hume 1996: s.240).

Kendi amaçları için siyasi seferberlik kullanan devlet politik elitleri ve organizasyonları, her zaman maksimum sonuçları doğru bir şekilde hesaplamak için bir yol aramaktadırlar. Bu bağlamda, siyasi seferberlik fenomeni daima bir dereceye kadar araştırmacıların ilgisini çekmektedir. İnsan uygarlığının gelişiminde zaman geçtikçe siyasi seferberlik mekanizmaları değişti. Mekanik baskıyla ve maddi kaynaklara dayanan ve işlerin fikir düzeyinde olanlarında, siyasi seferberliğin farklı mekanizmalarına bölünebilir.

Seferberliğin en ilkel mekanizması, çeşitli baskı biçimlerini üstlenebilir. Diğer mekanizmalardan ayrı olarak mekanik zorlayıcılık göz önüne alındığında, saf biçiminde en az etkili ve en fazla kaynak yoğunluklu seferberlik yöntemi olduğu açıktır. İyi bir örnek olarak, savaş alanındaki askerlerin kaçmalarını önlemek, casusları yakalamak, sabote askerleri ve istiklalleri ele geçirmek, mültecilerin savaş alanındaki askerlere geri dönmek ve geriye doğru ana güçlerin arkasında konuşlandırılmış 2. Dünya Savaşı sırasında bilinen koruyucu gruplardan bahsedebiliriz. Çöküş sorununun ancak bu şekilde çözülemediği açıktır. Temel rol ideolojik çalışmayı tayin etmiştir.

Malzemelerin seferber edilmesine bir örnek olarak vatandaşları ülke anketlerine çekmek için kullanılan bazı teknikler getirebilir. "Anketlere katılın ödülünüzü alın" gibi eylemler, kuponların farklı ürünler için oy kullanma yerleri vb. ile birlikte dağıtımı vs. Bazı ülkelerde, seçimlerden yoksun kalmak için cezalar

uygulanmadığı için bu aynı zamanda baskı zorunluluğuna dayanmaktadır. Aynı zamanda ideolojikleşme ve telkin etme siyasi seferberlik için son derece verimli mekanizmalar olarak görülmektedir Sovyet rejiminin ideolojisinin kitleleri seferber etmek için sağlam bir temel haline gelmiş olması gerçeğini inkâr etmek mümkün değildir. Dolayısıyla, siyasi seferberliğin temelini öncelikle fikir, bilgi ve “zeka” ile yapılan çalışmalar oluşturmaktadır.

Bu alandaki son adımlardan biri, yirminci yüzyılın "küçük dünyalar" teorisinin ikinci yarısındaki gelişmeydi. Küçük sosyal dünya, birlikte sürekli iletişim içinde olan bir takım insanlardan oluşmaktadır. Doğrudan olamaz, ama yine de yeterince yakındır. Küçük dünyanın üyeleri birkaç el sıkışma ile birbirlerinden ayrılmaktadırlar. Bu yapı, fikirlerin bir dünyadan diğerine hızla aktarılmasını sağlamaktadır. Başarılı seferberlik için gerekli olan ikinci unsur, nesne seferberliğinde arzulanan bir yanıtı tetikleyebilecek bu fikirlerdir.

Farklı tarihsel ve sosyal durumlarda, farklı ağ yapılarının potansiyel oluşumudur. Avrupa için bir bütün olarak küçük dünyalar olma özelliği taşımamaktadır (yaklaşık yüz kişi). Örneğin İsveç'te bu boyuttaki yerel topluluk kurulmuştur. Ancak oraya gelen göçmenler - İran, Ürdün, Balkan - birkaç yüz kişiden oluşan küçük dünyalar, birbirleriyle sürekli iletişim kurmuştur. Dini örgütlerle bağlantılı topluluk da çok farklıdır. Ortodoks Kilisesi meclis üyeleri genellikle birbirlerini tanımamaktadır. İslam dünyasındaki cami, aynı zamanda alanın sosyal yaşamının merkezi olan çok küçük dünyayı pekiştirmekte ve bazen olanları kolayca harekete geçirmektedir.

Yapay olarak küçük dünyalar ve ağlar kurmak teorik olarak mümkündür; fakat son derece zordur. İnsanların sadece birbirleriyle tanışık olmamaları fakat bir şeylerle ilgili olmaları gerekiyordu. Bu bağlantılar ideolojik olmamalı ancak birlikte yaşama dayalı, her geçen gün ortak olmalıdır. (Lewkowicz-Maslyuk 2011).

Seferberlik için tipik bir senaryo tabanlı ağ zaten bir yapı kurmuştur. Özel bir rol, çok sayıda tanınmış kişiler tarafından oynanır; çünkü fikirlerin ilk hızlı yayılımını gerçekleştirmek en uygun yöntemdir. Küçük dünyaların ve sosyal ağların modelini kullanmak, bilgiyi harekete geçiren belli bir başarı olasılığına sahip olabilir. Unutulmamalıdır ki, başarılı bir seferberlik, bilgi kalitesini, yüksek seferberlik

potansiyelini yaymalıdır. Bu teori içinde devlet, siyasi bir seferberlik konusu olarak, diğer siyasi aktörlere kıyasla kutupsal konumdadır ve elinde bulundurduğu çeşitli devlet kurumlarıdır; burada bireylerin toplumsallaşması (okullar, üniversiteler, işletmeler, vb.) amaçlanır. Bununla birlikte, bu kurumlar hem kendilerine ait bireyler arasındaki ilişki hem de istikrar ve günlük işlere dayalı küçük dünya örnekleridir.

Ancak şüphesiz, bugün seferberliğin ana kaynağı internettir. İnternet ortamında "küçük dünyalar" ve sosyal ağlar teorisinin gerçek tecessümü alındığı ilginçtir. Bu popüler bir sosyal ağıdır. Benzer bir ilke, internet bloglarında insan iletişiminin temelini oluşturmaktadır. Bu kaynakların bir parçası olarak sürekli bir bilgi değişimi yapılmaktadır. Kullanıcılar, başka bilgileri elde etmek veya aktarmak için World Wide Web'i kasten gözden kaçırmaktadır. İkincisi, herhangi bir formatta sunulabilir. Video, ses, metin gibi algılamanın tüm duyuları kullandığı anlamına gelmektedir.

İnternetin şu anda herhangi bir seferberlik kampanyası yapmak için önemli bir kaynak olduğu açıktır. Bunun doğrulanması, kişiliğine ve düşüncelerine ilgi duymaya önem veren çok sayıda siyasi liderin, internet bloglarının, popüler sosyal ağlar üzerine sayfalara sahip olması gerçeği olabilir.

Şu anda, sözde medya virüsleri yaratan ilk profesyoneller bulunmaktadır. Genellikle son aşama videolardır ancak başka herhangi bir biçimde olabilir. İçeriği ilginç ise ürün, internete girdiyse çok sayıda kullanıcının hızla tükettiği (video görüntüleme durumunda - sesli dinleme, vb. ile birlikte) bir medya virüsüne dönüşür. Dolayısıyla ikincisi yalnızca kullanılan ürününün, kullanıcıyı unuttuğu ve arkadaşları arasında dağıttığı gerçeğinden kaynaklanmaktadır. İçerik, dağıtılan malzemeler, nadiren siyasi bir anlam taşımaktadır ancak seferberliğin bu tür internet kaynakları arasında potansiyeli bulunmaktadır. (Litvinenko 2006).

Siyasi seferberliğin ana amacı ve ana sonucu bireyin politik bir parçasıdır. Katılımcı tesislerin seferberlik derecesine bağlı olarak birkaç gruba ayrılabilir. Bu tür olası sınıflandırmaları Amerikalı araştırmacı James N. Rosenau "Seçimler arasındaki yurttaşlık çalışmasında yer alıyor ve bu çalışma Amerikalıları seferber etti." şeklinde ifade etmiştir. Bu yazarın "kitlese izleyici" (kitlese halk) olarak tanımladığı tüm seçmen setleri, açıkçası tüm seçmenlerin siyasi hayata katılımlarını eşit olarak göstermemektedirler. Politik haklara sahip olan bu son derece geniş vatandaşlar

topluluğuna karşı, James N Rosenau'nun "özenli halk" dediği bir grup insandır. Yazara göre bu grup nispeten küçüktür (ABD'de "kitlesel izleyici" nin %10-15'idir), ancak seçim sonuçlarını sorumlu bir şekilde belirleyebilen demokratik sistemlerin politik hayatında kilit rol oynamaktadır. James N. Rosenau, Washington lobicisinin tipik bir ifadesini öne sürmektedir: "Kongre oturumu sırasında olanların %90'ı seçim günü kararı verdi. Ana kanal bu andan itibaren bugünün üzerinde kontrolümüzün ötesinde bir yasama faaliyeti" olarak tanımlanmıştır. (Rosenau 1974).

Gerçek siyasette seferberlik nesnesi olarak "özenli halk" üç "devlet" biçiminde görünür:

- Siyasal liderlerin tartıştığı kitlenin örgütsüzlüğü;
- Organize bir grup olarak: Grup belirli bir baskıyla harekete geçer;
- Seçim vekilleri, seçim sonuçlarını öngörmek için reaksiyonların incelenmesine izin verir.

James N. Rosenau, "özenli halk"ın sosyo-psikolojik özellikleri arasında pasifliğin olmadığına dikkat çekiyor. "Dikkat"ın kategorisindeki vatandaşları, yazarın siyasal katılım biçimini düşünüyor. Bu kategori "bireyin kamusal meselelere kendisini bağlayan kasıtlı davranış" türüdür. "Dikkat" (ya da "dikkatlilik") göstergeleri, gazete okumak, siyasi haberler dinlemek, arkadaş veya aile ile siyaset hakkında konuşmak gibi davranışlardır.

Vatandaşların potansiyel seferberliğini belirleyen bir sonraki adım, aktif bir azınlık olan bir gruba ait olmaktır. Kamu harekete geçirebilirdir (harekete geçirilebilen halktır). Bu adım "siyasi düşünce"ye geçiş, "harekete geçme yeteneği" haline dönüşmektedir. Bu niteliği Rosenau, aynı zamanda siyasetle kişisel bir ilişki biçimi olarak görmüştür. Fakat önemli farklar vardır. Her şeyden önce, "dikkat" ten "harekete geçirme yeteneğine" geçiş aktif aracı, onu desteklemek veya teşvik etmek için çağrıda bulunan bir seferberlik gerektirmiştir. Spesifik davranışsal mantığı belirleyen aktif seferberlik sürecidir. "Özenli seçmen"in kendisini siyasi liderlere ve destek organizasyonlarına sunabildiğini simüle etmeyi ve tahmin etmeyi deneyebilirsiniz, ancak bu, harici seferberlik çağrısı ve "dikkatlilik" politik özelliklerini fark etmesiyle değildir. Başka bir deyişle "dikkat", bireysel sosyo-politik

faaliyetin bir biçimi iken, "harekete geçirme yeteneği" ise toplumsal ve siyasi etkileşimin bir biçimidir.

James N. Rosenau'nun "dikkatli" ve "seferber kabiliyetli" politik davranış gerekçelerinin karşılaştırmalı analizi, siyasete katılımın daha karmaşık bir biçimi olarak "siyasi düşünce" olarak düşünülebilir. Zorluklar söz konusu olduğunda, "dikkatlilik", toplumsal yaşamın sorunlarına daha verimli, tutarlı ve ısrarlı bir tutum demektir. Bu katılımın, bu yüksek öğrenim seviyesi ve farkındalık, sosyal çevrenin kendiliğinden anlaşılması becerileri, sivil değerler için yüksek taahhüt, hoşgörü ve özerklik ile birleşmiş bir sosyo-psikolojik görüntü olduğu varsayılabilir. Seferberlik konusunda "sağlıklı" şüphecilik ideologlarını ve politikacılarını çağırmaktadır. Bu oldukça, yüksek bir kişisel standart, James N. Rosenau'nun hipotezini teyit eder; "kamuoyunun" üstün "özenli halkı" harekete geçiren en geniş kategorisidir. Muhtemelen "özenli" bireyler, neredeyse her zaman, "harekete geçirilen izleyicilerin" üyeleridir; ancak rasyonel, dengeli algılama, seferberlik itirazlarına duyarlılık derecesi ile ayırt edilirler. Çeşitli itirazların harekete geçirilmesi göz önüne alındığında, bu itirazın veya varolan toplumun sosyo-politik durumunun analizi sonucunda rasyonel anlaşmalarını vatandaşlarına sunarlar. "Dikkat çeken" bireylerin dışındaki "halkı harekete geçiren" halkın bir parçası olan vatandaşlar, beklendiği gibi, doğaya daha çok bağımlı olan kişisel, siyasi katılım türüne sahiptirler. Aslında, dışsal (çoğunlukla irrasyonel) hareket etkisi sonucudur.

Rosenau yaptığı çalışmada, seferberlik süreçlerinin teorik modellemesinin ihtiyaçlarına dayanarak ve katılım tanımını hafifçe düzelterek önermektedir. Bunun veya siyasi katılımın geçmiş tecrübelerinden dolayı, gerçek sosyal zorunlulukların etkisi altında oluşan mevcut davranışının tutum ve algılarıyla etkileşime girdiği ve çeşitli toplumsal ve siyasi yönelimi ürettiği bir sonuç olduğuna inanıyor ya da sadece şahsi sorunlara ayrıca bir ya da daha fazla kamu yaşamına ilişkin olduğunu düşünmektedir. Değişken değerler olan aynı faktörlerin sonucunda olduğu gibi, benzer teorik modeller bağlamında, John Rosenau'nun vurguladığı gibi, ilgisizlik, siyasi "dikkatlilik" ve seferber etme yeteneği görülebilir. Siyasi davranışın belirli bir odak noktası, bu değişkenlerin yoğunluğuna ve yönüne bağlıdır. Siyasi seferberlik, nüfusun gerekli siyasi katılımını sağlayan bir araçtır. Siyasi seferberlik, sadece siyasi elitlerin çıkarlarını sağlamak için bir mekanizmadan daha geniş anlamda

anlaşılmalıdır. Siyasi seferberlik, bireyi politik ve sosyal bir eylem konusu olarak etkileyen önemli sosyal işlevlere sahiptir, onu yeni toplumsallaşma biçimlerine yönlendirir, zamanımızın zorluklarına uygun yeni türde siyasi kültür yapar.

Herhangi bir siyasi rejimde, herhangi bir hükümet biçiminde kullanılan çeşitli biçimlerde siyasi seferberlik ile belli bir toplumun yapısına ve özelliklerine bağlı olarak özerk katılım, rekabetçi ve otoriter seferberlik arasında farklı bir ilişki vardır. Politik hareketliliğin kullanımına yönelik yaklaşımların farkı, ikincisinin mekanizmaları göz önüne alındığında görülebilir. Hangi mekanizmaların kullanıldığı, özellikle sürecin ve bu sürecin gerçekleştiği ortamın harekete geçirilmesine bağlıdır. Günümüzde yeni teknolojiler siyasi seferberlik mekanizmaları için yeni fırsatlar sunmaktadır. Bu durum etkili politika aracını incelemek için bir sebeptir. Buna ek olarak, birçok ülkede demokratik ilkelere dayanan siyasi sistemler ortaya çıkmaktadır. Böyle bir sistemin üretken işleyişine göre toplumsal ve politik açıdan aktif birey yetiştirmek gerekir.

İKİNCİ BÖLÜM

ALMANYA'DAKİ MİLLİYETÇİLİK

2.1. ALMANYA'DA MİLLİYETÇİ AKIMLARIN TARİHSEL ARKA PLANI

"Milliyetçilik" terimi 19. yüzyılda yaygınlaşmıştır. Fransızcadan çevirmeli tercümede, "tek bir milliyet fikrine bağlı olma" anlamına gelmesine rağmen milliyetçilik fikri oldukça hızlı biçimde olumsuz bir çağrışım kazanır. Gerçekten de tarih boyunca insanlar kendi topraklarına bağlanmış, aile geleneğine bağlı, yerel gücü desteklemiştir; ancak bu duyguların milliyetçilikle ideolojik bir akım olarak hiçbir ilgisi yoktur. Bu öngörüler, Nazizm'in düşünceleridir. Daha kesin bir ifadeyle, bu farklılık Almanya'nın başkanı J. Rau tarafından açılış konuşmasında belirtilmiştir: "Vatansever, vatanını seven bir millet, milliyetçi ise, diğer milletlerden ve ülkelerden nefret eden bir kişidir." (Miller 1997: s.4).

İlk milliyetçi fikirler Fransa ve Birleşik Devletler'den geldi, ancak bu ülkelerde milliyetçilik çoğunlukla sivil oldu. Ardından, etno-kültürel bir nitelik kazandı ve yabancı düşmanlığı ve ırkçılığın özelliklerini hızla elde etti. En şiddetli milliyetçi hareketler, sonunda aşırı bir milliyetçilik haline dönüşen Almanya'da gelişti (Nazizm). Bu, çoğu zaman ortak bir dönemle birleşmiş sayısız milliyetçi, ulusal reformist, anti-Semitik, pan-Germen, sosyal Darwinci ve diğer insan hareketlerinin başladığı 19. yüzyılın ikinci yarısında ve 20. yüzyılın başında meydana gelmiştir. Bu devrin Alman milliyetçi hareketlerini incelemek, birbirinden farklı siyasi eğilimlerin dönüşüm mekanizmalarını ve bunların birleşimini izlemeyi mümkün kılar.

Bir başka tanımlama girişimi, milliyetçiliğin hem etnik grupların hem de ekonomilerin bir ürünü olduğuna inanan etno simgeselciler tarafından yapıldı; ancak düşüncelerine göre, milliyetçi ideologların doğuşunda ve oluşumunda anahtar rol seçkinler tarafından oynandı, çünkü seçtikleri insanlar için önemli olan kültürel materyal (semboller, mitler, hatıralar) harekete geçirilirdi. (Smith 2004: s.464).

Günümüzde milliyetçilik, siyasetin özel bir ideoloji ve yönü olarak anlaşılır; bunun temel ilkesi, milliyetin en üst düzeyde sosyal birlik biçimi ve devlet oluşturma sürecindeki önceliği tezidir. (The modern encyclopedia 2000: s.644).

Sıradan bir bilinç için, "milliyetçilik" sözcüğünün nötr bir sesi yoktur, her zaman duygusal olarak renklidir ve milliyetçiliğin özü, kural olarak, kendi ulusal münhasırlığını ve (veya) münhasırlığı vaaz eder.

Modern bilim adamları tarafından oldukça doğru bir biçimde tanımlanan milliyetçiliğin bu özellikleri, kavramsal temeli olarak bir dereceye kadar kendini milliyetçi ideolojinin doğuşundan beri tezahür etmiştir. Milliyetçiliğin görünüşü, Yeni Saate geçişe kadar uzanıyor. Nitekim, New Times dönemine girmeden önceki siyasi ve kültürel olguların çoğu evrenseldir, doğada ulusal değildir. İngiltere, Amerika ve Fransa'daki devrimler, devletlerin inşasını temelde yeni bir temel üzerine hızlandırmıştır. Çoğu araştırmacı, 17. yüzyılda İngiltere'de görkemli devrim olarak modern anlamda milliyetçiliğin doğuşunu rastlantı haline getirmez. (Kirchanov 2011: s.242).

Milliyetçiliğin teorik formülasyonu aynı zamanda J. Locke'un eserlerinde liberalizmle eşzamanlı olarak yapılmıştır. Daha sonra popüler egemenlik fikrini geliştiren ve ulusal irade, liberalizm ve milliyetçilik fikrini geliştiren J. J. Rousseau ile tek bir ideolojik modelin unsurları olarak görülmeye başlanmıştır. (Hobsbawm 1998: s.127).

Halkın iradesi, bir plebisit tarafından belirlenmeye başlandı, feodal hiyerarşiden ölmek ve yeni demokratik devlet kurmak, belirli bir devlet tayini gerektiriyordu ve bu "işaret" hareket eden milliyetlerdi.

Milliyetçiliğin tezahürleri ve biçimi üzerinde önemli bir etki, belirli politik ve tarihsel koşullardır. Örneğin Yeni Dünya'da milliyetçilik, sömürgeciliğe karşı mücadelenin temelini oluşturdu; devrimden önce kültürel açıdan yeterince güçlü bir sistem olmayan Fransa'da, çoğunluk (çoğunluğu nüfusunun konuşmadığı milli dil milliyetçiliği) kültürel kimliğin temelini oluşturdu.

Milliyetçilik fikirleri hızla Avrupa'yı kapladı ve bu prensipte kıtadaki devlet inşası yapıldı. Almanya, milliyetçiliğin Napolyon işgallerine tepki olarak ortaya

çıkıldığı bir istisna değildi. Aslında milliyetçilik terimi, ünlü Alman filozof ve kültür tarihçisi Johann Gottfried Herder tarafından pratiğe dökülmüştür. İlginçtir ki, Herder'in ulusal devlet hakkındaki düşünceleri milliyetçilik ideolojisine yol açan fikirlerden çok uzaktır. Herder, doğal hukuk teorisine dayanarak, nöbetlerin sonucu olarak ortaya çıkan her devletin bir trajedi olduğunu savundu. Ne de olsa, böyle bir devlet mevcut ulusal kültürleri yok etmektedir. Gerçekten doğal oluşum, aileyi ve devletin ilgili formunu hayal etmiştir. "Doğa, aileleri ve dolayısıyla en doğal hali - bir halkın tek bir ulusal karakterde yaşamını - bir araya getiriyor. Bir insanın devleti; bir aile, rahat bir ev ve kendi temeline dayanmaktadır. Devlet, doğaya dayanarak duruyor ve yalnızca zaman içinde ölüyor". (Guim 2011: s.334).

2.1.1. 19. Yüzyıl Sonunda Almanya'da Siyasi Durum

Almanya, dünya siyasetinin bir konusu olarak oldukça uzun bir tarihe sahiptir. Geleneksel olarak, Alman Devleti'nin kuruluş tarihi, 2 Şubat 962 olarak kabul edilir; yani Doğu Frank Kralı Otto, Roma'da taçlandırılıp Kutsal Roma İmparatorluğu'nun imparatoru haline geldiği zaman kabul edilir. Alman topraklarında 844'te varolan bu statüydü. Kutsal Roma İmparatorluğu'nun başında, Kamu Yargı Konseyi tarafından seçilen Kaiser duruyordu ve Reichstag, bireysel Alman topraklarını temsil eden gövde olarak hareket ediyordu.

1806'da Napolyoncu saldırganlığın bir sonucu olarak statüko ihlal edildi, çünkü Kutsal Roma İmparatorluğu'nun kendisi de yok oldu. İmparator sadece Avusturya İmparatoru unvanını giymeye başladı, İmparatorluğun "kalıntıları" üzerinde kurulan Alman devlet sayısı önemli ölçüde azaltıldı. Ren Birliği, bağımsız toprakların bir konfederasyonuydu ve bu devlet oluşumunun siyasi egemenliği neredeyse kayboldu.

Alman Birliği kurulması Napolyon yenilgisinden sonra gerçekleşti. Viyana Kongresi, kazanan ülkelerin milliyetler arası ilişkilerde öncü rol oynadıklarını gösteren Avrupa'daki güçlerin yeni düzenini tanımladı, ancak kazananların arasındaki ilişki basit değildi. Böylece oluşan Alman Birliği çok heterojen bir varlıktı. Birlik, Avusturya İmparatorluğu, beş krallık (Prusya, Saksonya, Bavyera, Hanover, Württemberg), çeşitli dükalıklar, prenslikler ve cumhuriyetin dört şehrini (Frankfurt, Hamburg, Bremen ve Lübeck) içeriyordu. İnsanlık tarihinde böyle az sayıda devlet modeli vardı. Alman Birliği, 60 yaşın altında varlığını sürdürdü ve iç

savaş ve devrimlerle sarsıldı. 1866'da Alman Birliği parçalandı ve dört yıl sonra yeni bir devlet – Alman İmparatorluğu – inşası başladı.

Doğal olarak, böyle bir tarihsel arka plan sayısız milliyetçi akımın oluşmasına neden olamazdı. Erken Alman milliyetçiliğinin ayırıcı bir özelliği, "eski düzen"le liberalizmi ve muhalefeti, bireysel Alman devletlerindeki hükümdarların gücünü, milliyetin çıkarlarına tabi kılmak, asil ayrıcalıkları ortadan kaldırmak, genel olarak sınıf eşitsizliğini ortadan kaldırmak arzusuydu. Merkezi figür bundan böyle itaatkâr bir "özne" değil, ünlü romancı Christoph Wiland'ın (1733-1813) ardından milliyetçilerin "kötü ses çıkarıcı ve ahlaksız", ancak devletin aktif bir vatandaşı olarak adlandırdığı fikriydi. Vatandaşlığa katkıda bulunabileceği temelde mülkiyet veya eğitim alınmalıydı. Bu nedenle milliyetçilik modernleştirme özelliklerini açıkça ifade etmiştir. (Patrushev 2010: s.121).

18. yüzyıldan 1820'lere kadar Alman milliyetçiliği entelektüel açıdan elit bir doğaydı ve küçük bir grup tarafından temsil edildi. Toplu hareket milliyetçiliği, yalnızca basının yayılması, etkilenmesi ve sosyal hareketliliğin hızla artması nedeniyle 1848 devrimi sırasında olmuştur. Nakliye rolü büyüktü, bu da zaman ve mekânla ilgili eski kavramları değiştirdi.

Milliyetçilik sahibi, geç sosyal topluma uymayan, eğitimli bir seçkin olduğundan, bir bakıma onun temsilcileri, çevrelerindeki dünyayı farklı gözlerle görerek marjinalize edilmiş sayılabilir. Dolayısıyla yetkililer için liberal milliyetçiliğin bir tehdit ve yıkıcı bir unsur olduğu açıktır. Bu yüzden sürekli baskı ve zulme maruz kalmıştır. Aynı zamanda sosyo-politik alanda liberal milliyetçilik giderek daha çok sempati uyandırmıştır. Liberaller ve demokratlar gözünde Alman Birliği öncelikle bir organ ve baskı aracıydı. Özgür bir anayasal ulusal devletle umutlarını daha iyi bir geleceğe bağladılar. Ulusal fikri güçlendirmede önemli bir rol, 1840'da Fransa'nın Mısır'da başarısız olduğu Ren kriziyle gözler önüne serildi ve gözler Ren'e çevrildi. O zaman August Hofmann von Fallersleben, ünlü "Alman Şarkısı"nın metnini yazdı: "Almanya, Almanya, her şeyden önce ..." (Geisler 2005: s.70).

Erken Alman milliyetçiliğinde baştan itibaren birlik talebi, Almanların özel amacı konusunda çok güçlü bir bilinçle karıştırıldı. Birleşmiş Almanya'nın "sayısız

ve asla kullanılmayan güçlerini geliştirmesiyle, tüm insanlığın melek koruyucusu olabilir" fikri önerildi. (Breuer 2001: s.87).

Ancak Alman hayatının gerçekleri oldukça dramatiktir. Bu nedenle, Alman milliyetçileri "ruh güçleri, duyguları ve hayal gücü"nden esinlenerek harekete geçmeye başlarlar: Bütün dünyayı kapsayan ulusal mesleğin büyüleyici ütopyası, üzücü modernite için bir takım tazminatlara dayanıyordu. Erken Alman romantikleri ve milliyetçileri, ayrıca düşünür ve yazar Friedrich Schlegel kendine güvenerek böyle bir tahmini ifade etti: "Avrupa solgunluğu izi olmayan bir ruhtur, ancak Almanya'da bir bahara yener. Ve şu anda ordularımız, Fransızlara karşı kazanıyor " (Breuer 2010: s.122).

Güç kazanmış olan Alman uyrukluğunu birleştirmek sadece fikir değildi, aynı zamanda imparatorluk mitolojisini, imparatorluğu canlandırmak için çağrı, bir "Alman Napolyon'u"nun ortaya çıkışı fikri, bir milli devlet ile demir eldir. Hepsi de patlayıcı bir ideolojik karışım içinde bir araya geldi. Halihazırda 1848'de, yani Alman milliyetçiliğinin öncülüğünden tamamen çöküşüne kadar (neredeyse yüz yıl önce) Avusturyalı yazar Franz Grilpartser şöyle yazıyor: "Modern insanlığın yolu, hümanizm, milliyetçilikten geçer ve vahşice biter. " (Breuer 2010: s.123).

Erken Alman milliyetçiliği yalnızca tek bir güçlü devlet talep etmekle kalmadı, aynı zamanda monarşik otokrasiye ve bölücü soyluluğa karşı savaştı, vatandaşların siyasi güçlerin icrasına katılımlarını ve halkın çıkarları doğrultusunda örgütlenmiş toplumu savundu. Bu milliyetçiliğin insancıl, aydınlanmış ve kozmopolit yönü hem ana temsilcilerinin ortaya çıkardığı Alman toplumunun eğitilmiş katmanları hem de tüm Avrupa eğilimi ile geleneklere ve düşünce biçimine tam olarak uygundu.

Alman milliyetçi fikirlerinin ilk ideologlarından biri olan Berlin teoloğu ve felsefeci Friedrich Schleiermacher, milliyetçilik ve kozmopolitizmin birliği talebinin, ortaya çıkan Alman ideolojisinde bir tür teolojik temel getiren Eski Antlaşma'nın fikirlerine gömüldüğünü savundu. (Rakitov 1988: s.150).

Genel olarak, Almanya'da milliyetçi akımların ortaya çıkması için tarihsel ve politik önkoşulların analizi gerekmektedir ve bu durum aşağıdaki sonuçları çıkarmayı mümkün kılmaktadır:

Milliyetçilik, milliyetin en büyük toplumsal birlik biçimi ve devlet oluşturma sürecindeki önceliğidir tezinin temel ilkesi olan politikada bir ideoloji ve yöndür. Milliyetçilik düşünceleri liberal düşünceyle eşzamanlı olarak Avrupa'da doğdu ve uzun süredir liberalizm ve milliyetçilik, İngiliz devriminin başlangıcı, ardından Birleşik Devletlerde bağımsızlık mücadelesinin temelini oluşturan tek bir ideolojik modelin unsurları olarak görülmüyordu. Fransız devrimi; Erken Avrupa milliyetçiliğinin doğada sivil olduğunu ve sivil toplumun oluşumunu amaçlamıştı. Toplumun demokratikleşmesi, doğal hakların egemenliği, toplumsal sözleşme kuramı gibi fikirlere dayanıyordu. Feodal hiyerarşinin ortadan kaldırılması ve yeni demokratik devletlerin kurulması süreçleri belirli bir devlet tanımlaması gerektiriyordu ve tam da bu "işaret" olarak hareket eden bu milliyetti. Daha sonraki aşamalarda, milliyetçilik, "Biziz" muhaliflerinin özelliklerini etnik olarak renklendirmeye başlamıştır. (Breuer 2010: s.123).

Milliyetçiliğin tezahürleri ve biçimi üzerinde önemli bir etki, belirli politik ve tarihsel koşullardır. Böylece 19. yüzyıl boyunca Napolyoncu saldırganlığın bir sonucu olarak devletliğini kaybetmiş olan Almanya'da, devlet kurma süreçleri çok tartışmalıydı: İlk başta Ren Birliği neredeyse hiç siyasi egemenliğe sahip değildi; daha sonra Avusturya İmparatorluğu, beş krallık, çeşitli dükaklıklar, prenslikler ve cumhuriyetlerin şehirlerini içeren Alman Birliği kuruldu. İç çatışmalar ve devrimle Alman Birliği parçalandı ve Fransa'ya karşı intikam arzusu, Prusya ve Fransa arasında bir savaşa ve Alsace-Lorraine'in birleşmesine yol açtı.

Erken Alman milliyetçiliğinin temel fikirleri, "eski düzen"e muhalefet, bireysel Alman devletlerindeki hükümdarların gücünü milliyetin çıkarlarına dayatmak, asil ayrıcalıkları ortadan kaldırmak, genel olarak sınıf eşitsizliğini ortadan kaldırmak arzusundaydı. Daha sonra bu fikirler Almanların özel amacının bilinciyle tamamlandılar. Birleşmiş Almanya'nın "sayısız ve asla kullanılmayan güçlerini geliştirmesinin, tüm insanlığın melek koruyucusu olabileceği" önerildi. Alman milliyetçiliği, duygusal ve mitolojik bir karaktere kavuşmaya başladı ve imparatorluğun canlanması için çağrıda bulundu. Bu, "Alman Napolyonu"nun ortaya çıkışıydı ve demir bir elle birleşik bir ulusal devlet yaratacaktı. Alman İmparatorluğu'nun ilanı, özellikle mevcut devlet modeli, Almanların kendi ölçeğine

göre beklentilerini karşılamadığı için, milliyetçi fikirlerin geliştirilmesinde yalnızca bir aşamaydı.

2.2. 19. YÜZYILIN SONLARINDA ALMANYA'DA MİLLİYETÇİ HAREKETLER VE NAZİ İDEOLOJİSİNİN ÖNCÜSÜ OLAN 20. YÜZYILIN BAŞLARI

Alman İmparatorluğu aslen bir militarist devlet olarak inşa edildi. İç siyasi yaşamda, meclis kontrolü dışındaki ordu, sadece imparator için daha da önemli ve bağımlı hale geldi. Ordu, kendilerini devletin ve monarşinin tek desteği değil, aynı zamanda Sosyal Demokratlar, Katolikler ve liberaller içindeki iç düşmanlara karşı da görüyordu. Bu dönemde, "imparatorluk kraliyet sarayı, soylu emlak, ordu kışlası" olarak adlandırılan "Prusya üçlüsü" oluşturuldu. Kurtuluş savaşından bu yana, ordu milliyetin gururu haline geldi ve evrensel askeri hizmet bir yük olarak görülmedi; sosyal yetkilendirme için bir ödül ve şans olarak görüldü. Orduda görev yapan memurlar ve öğretmenler, kışlaları kurumlara ve okullara getirdi. Alman toplumunda yalnızca halkı değil de yönetici çevreleri benimseyen militarist ruh giderek önem kazanmış ve çağın ana özelliklerinden biri haline gelmiştir. (Dunn 2003: s.127).

Ancak Almanya'nın dış parlaklığı ve gücünün arkasında, gelecekte kaygı ve belirsizlik olduğunu tahmin ettiniz. Bunun en önemli nedeni "imparatorluğun iç temelini" bulunmamasıydı. Bölgesel ve itaatkar bölünme aşılamadı. Dahası, bu belirsizliklere sanayileşme sürecinde; sanayi ile tarım, soyluluk ve burjuvazi, emek ve sermaye arasındaki yeni toplumsal çelişkiler eklendi. Ülke olarak siyasi partiler, ortaya çıkan çelişkileri düzeltmiş olmalıydı ama bu görevi yerine getiremediler; çünkü herhangi bir siyasi sorumluluk taşımadılar ve bu nedenle uzlaşmalar aramak için "ihtiyaç" onlara hükmetmedi. Taraflar pragmatik örgütlerden ziyade ideolojiktir ve aralarındaki ilişkiler askeri eylemlere benziyordu.

İmparatorluğun istikrarsızlığı nesiller arasındaki çatışmalara da yansımıştı. Reich'in yaratılışına tanık olan yaşlılar, gururla Almanya'nın bir dünya gücüne dönüşmesine baktı, ancak gençliğin büyük bir kısmı bu devleti ruhsal boşluk ve aldatmacanın biçimi kabul etti. Bu durum sanayi çağındaki güçlü bir sosyal ve teknolojik devrime tepki gibi görülebilir; şok, panik ve yabancılaşmaya neden olmuştur. Alternatifler araştırılması, daha yaşlı neslin değerlerinin radikal inkarına yol açtı. (Hoşgörü, ılımlılık, zihin ve insan iyiliği inancı). Ebeveynler liberal ya da muhafazakar olurken, oğulları ve kızları ise milliyetçi, nihilist ya da sosyalist oldular.

Bütün bu koşullar çok sayıda popüler hareketin doğuşunun arka planı olmuştur. Almanca popüler hareket terimi Völkische Bewegung (volkish) gibi sesler vermektedir. Özünde, popüler hareketler milliyetçiydi ve çoğunlukla ırkçı bir nitelik taşıyordu. (Buchholz, Latocha, Peckmann, Wolbert 2001: s.223).

Guido von List tarafından vaaz edilen, pan-Germanizm düşünceleri ile birlikte, ulusalcı romantizm ve sosyal Darwinizm'in vaaz ettiği fikirlere dayanıyorlardı, bu da çok tuhaf ve genellikle tehditkar bir etki yarattı.

Liebenfels, "sarışın Aryanizm" ve "alt ırklar" hakkında aktif olarak fikir geliştiren eski bir rahiptir. Von List'in fikirleri esas olarak gizemli, gizli bir durumdaysa, Liebenfels çok daha anti-insan karakterli olarak hareket etti. 1904'te hasta ve "alt ırkların" temsilcilerinin sterilizasyonunu ve "kasten dokunulmazların" zorla çalıştırılmasını haklı kıldığı "Theozoologie" adlı kitabı yayınladı ve "Aryan yarışı"nı "Gottmenschen" olarak övdü (İnsanlar Tanrısı). Lanz, coğrafi olmayan ırk ideolojisini, İncille ilgili bir temel sağlamaya çalışarak haklı gösterdi. Lanz'ın fikrine göre, özünde ilahi bir varlık olarak tarif ettiği Havva, iblisle bağlantı kurarak "alt ırklar" doğurdu. Bu, sarışın kadınların ağırlıklı olarak "karanlık insanlar" tarafından çekilmesine ve bu durumun "ırksal bölünme" ile durdurulmasına ve böylece "ario-Hristiyan yöneticilerin" yine "siyah kabadayılıklara sahip insanlara hükmetmesine" yol açtı. (Dunn 2003: s.127).

Tek bir hareket olarak feliklerin oluşumunda büyük bir katkı Hermann Wirth'ın fikirleri tarafından sağlanmıştır. Alman milliyetçiliğinin diğer ideologlarının aksine, oldukça yüksek bir bilimsel itibarla ayırt edilmiştir. Eğer von List ve Liebenfels, Alman halkının bilinçlenmesinde, Aryan ırkının üstünlüğü konusunda bir dizi fikir sahibi "atıcılar" olsaydı; Wirth, yeni hareketlerin düzenleyicisi ve organizatörüydü. Daha sonra Ahnenerbe'nin ilk lideri olacağı bir kaza değildir.

Alman tarihyografisinde Völkös'ün çeşitli aşamalarından seçilmiştir. Bu nedenle, 1900 öncesi, senkretik bir nitelik taşıyordu; çoğunlukla popülist, siyasi bağlamın çok zayıf olduğu genel görüntü, çoğunlukla mülkiyeti sınırlayan, fikirlerin yardımıyla halihazırda yeterince iyi, duygusal ve ideolojik olarak hazırlanmış bir toplumun kademeli geçiydi. Böylece, Völköshe'nin bazıları, antik Almanya'nın pagan fikirlerini canlandırmaya çalışan Hristiyan karşıtı karakter giydi. Ulusal kimlik

arayışı, yerel tanrıları arama, kahramanca bir efsaneye ve Alman mitolojisine bağlandı.

Aksine, diğer akımlar Hristiyanlığa yöneldiler. Sadece Mesih yorumunda Yahudi değil, Aryan ırkının bir temsilcisi vardı. Hristiyanlığın kökenleri bu fikre uygun olarak Germen (Aryan) dinine geri dönmektedir. Bu bakımdan Hristiyanlığın dış etkilerden arındırılması gerekiyor. Bu geçmişe karşı, sadece pan-German değil, anti-Semitik, anti-Slav ve anti-Romen akımlar da aktif olarak gelişti. (Grunewald, Puschner 2006: s.65).

Almanya'da milliyetçi hareketlerin gelişmesinde yeni bir evre, Fölkösche'nin yapılandırılması ve ilk derneklerin kurulmasıydı. Popüler hareketlerin gelişmesindeki bu aşamada, Stefan Brewer, Uwe Pyhner ve diğerleri gibi araştırmacılara dikkat edilir. Onların görüşüne göre, Fölkische hareketi, orta sınıf ideolojisinin geliştirilmesi ve kısmi antimodernizm (kitlesele demokratikleşmeyi reddetme) ile bağlantılıydı. Uwe Püchner, Fölkish'in gelişimini, halkın bilincinde olan dini reform fikirleriyle bağlantılandırmıştır. (Puschner, Grosman 2002: s.44).

Bir diğer önde gelen Alman tarihçi Thomas Gref, radikalleşme ve anti-Semitizmde rakip hareketlerin ve ideolojik yapıların genel temelini görmüştür. (Breuer 2004: s.31). Ancak, bahsedilen yazarların her biri, siyasi aşamada 1900'den önce Felkiş'in tüm yönlerinin biçimsiz bir şekilde geliştiğini ve 20. yüzyılın başlamasıyla birlikte niteliksel olarak yeni bir düzeye gelip daha güçlü yapılar oluşturdukları sonucuna varmıştır.

2.3. 20. Yüzyılda Milliyetçi Fikirlerin Gelişimi

Völkösche'nin ilk derneklerinden biri, güçlü propaganda desteğini hızla elde eden Pan-German (Alldeutscher) dernekleri oldu. Böylece, örneğin, Pan-Alman Birliği, 1939 yılına kadar varolan burjuvazinin ve Alman Hükümdarlığı'nın en güçlü şovenist örgütlerinden biri haline geldi. 1914'de sayıları 30 bine yaklaştı ve sadece ülke içinde değil aynı zamanda yurt dışında da geniş bir organizasyon ağına sahipti. (Artamoshin 2002: s.17).

Bu dernek, sadece Almanya'yla sınırlı değildi, bütün Alman toplumunu birleştirmeyi amaçlıyordu. Propagandanın ana hedeflerinden biri Avusturya-

Macarista idi, çünkü bu ülkede Alman İmparatorluğu'na dahil olmayan en büyük Almanca konuşan nüfus yaşıyordu. (Artamoshin 2006: s.57).

Kuruluşun ilk yıllarında, hareketin gidişatı ile ilgili birçok iç anlaşmazlık vardı. Örneğin, başkan Karl von der Heidt, birliğin kendi siyasi partisini yaratması gerektiği görüşünü dile getirirken, muhalifleri de sıkı bağımsızlık konusunda ısrar ederek siyasi tartışmalardan uzak durmaya çağırdı.

Fakat dernek/örgüt tarafından ileri sürülen talepler oldukça genişti. Bunlar: Genişleme, filonun inşası, Almanların gelişimi ve Almanya'daki ulusal azınlıklara karşı mücadeleyi içeriyordu. Son nokta özellikle Batı Prusya'daki Polonyalılara ve Alsace-Lorraine'deki Fransızlara yönelikti. Pangerman Birliği ile yakın temasta bulunan diğer kuruluşlar da şunları yaptı: Sömürge Topluluğu, Deniz Donanımı İttifakı, Sosyal Demokrasiye karşı imparatorluk birliği ve diğerleri. (Kirchanov 2011).

Ocak 1902'de Leipzig'deki Theodor Fritsch, "Hammer" adlı anti-Semitik dergiyi yayımlayan bir yayinevi kurdu. (Almanca "Der Hammer"). Sayısız yayınlarında Fritsch; Hristiyan dini, soyluluk, toprak mülkiyeti, basın, yargı ve çeşitli meslekler ile en önemlisi Yahudilerin bu alanlardaki rolü konularını inceledi. Aşırı radikal görüşleri halkın dikkatini çekti. Fritsch, kitaplarından birinde, "tartışmalı teolojik inançlardan dolayı" mahkum edildiği Yahudi dinin ahlaki aşağılık derecesini kanıtlamaya çalıştı; ancak ceza mahkemesi, Fritsch'i suçlu buldu. (Dunn 2003: s.121). Bu gerçek, milliyetçi fikirlerin toplumsal bilince yavaş yavaş egemen olmaya başladığını ve böylece adli sistemi zaten etkilediğini gösteren canlı bir delildir. (Dunn 2003: s.121).

Yüzyılın başlarında Max Bohm, Heinrich von Gleichen ve Arthur Meller ile birlikte, Genç Muhafazakârlar için bir tartışma platformu olan "Haziran Kulübü"nü kurdu. Ayrıca Ulusal Azınlık Hakları Komitesi'ni (daha sonra Alman Topluluk Hakları Halkı Topluluğu) oluşturdu.

Birinci Dünya Savaşı sırasında Völkische hareketi biraz zayıfladı, ancak bu durumda yalnızca örgütsel formlar hakkında konuşabiliriz. Savaşta Almanya'nın yenilgisi, 1918 devrimi, imparatorluğun çöküşüne ve Weimar Cumhuriyeti inşasının başlamasına yol açtı; ancak Alman kamu bilincinin hazırlık derecesi göz önüne

alındığında, Almanya'nın cumhuriyet hevesleri başlangıçta başarısızlığa mahkumdu. Demokratik bir devlet kurma şansı hızla gözden kaçırıldı. Almanya, milliyetçilik ideolojisinin en rafine biçimini aldığı Nazi modeline sığırdı.

Genel olarak, 19. yüzyılın sonu ve 20. yüzyılın başında Almanya'da milliyetçiliğin gelişmesinin özelliklerini gözden geçirecek olursak şu sonuçları çıkarabiliriz:

Alman İmparatorluğu'nun kurulmasıyla birlikte, dinsel, ezoterik ve putperest düşüncelerin bir kompleksine dayanan milliyetçilik fikri yaygınlaştı. Bu akımların genel adı Völkösche'dir. Akımların bölünmezliği, çeşitliliği ve çoğunlukla samimi egzotizmi genel temellerini gizlemedi: Aryan ırkının başkalarına üstünlüğü, mesihan misyonu, ulusal temizlik ihtiyacı, güçlü bir militarist devlet kurma fikirleri ivme kazandı.

Völkösche'nin gelişiminde Alman tarihçileri iki aşamayı ayırt eder: 19. yüzyılın sonlarına ait amorf (biçimsiz, düzensiz) akımları ve yirminci yüzyılın başlangıcındaki hızlı yapılandırmaları. Bu noktaya kadar, küçük "çevreler"le ilgili bir sorun vardı, fakat 20. yüzyılın başından itibaren Begin, on binlerce insana ulaşan birlik ve dernekler kurmaya başladı.

Alman tarihinin bu döneminin yalnızca Alman benlik bilincinin gelişmesi olarak değil, aynı zamanda kültür, bilim ve felsefenin hızla gelişmesi, ülkenin sanayileşmesi, endüstrinin gelişmesi ile de şekillendiği unutulmamalıdır. Birinci Dünya Savaşı, Alman İmparatorluğu'nun dağılması ve Weimar Cumhuriyeti'nin kurulmasıyla sona erdi. Devlet, demokratikleşmek ve yeni bir devlet kurmak için olağanüstü bir şans kazandı; ancak halkın bilinci demokrasi için hazır değildi. Sadece on buçuk yıl sonra Almanya, Nazizmin karanlığına dalacak, ulusal ideoloji bir anti-insan devleti modeli haline gelecek ve Alman milliyetçiliği bu modelin ideolojik çekirdeği olarak hareket edecekti.

2.3.1. Nazi Dönemi

1921'de "Fuhrer ilkesi"ne dayanan Milliyetçi Parti'nin örgütsel temelleri, "lider" in (Führer) sınırsız gücünü oluşturmaktadır. Partinin kuruluşunun asıl amacı Nazizm ideolojisinin yayılmasını sağlamak, demokratik / anti-faşist güçleri

bastırmak ve nihayetinde iktidarı ele geçirmek için özel bir terörist aygıt hazırlamaktı.

30 Ocak 1933'te Hitler, Cumhurbaşkanı Hindenburg emriyle Almanya Reich Şansölyesi görevine getirildi. Partisi, Reichstag'da çoğunluğa sahip olmadığı için, koalisyon hükümetinin başı olarak iktidara geldi. Ancak bu durum, Hitler'in kabinesinin "başkanlık kabinesi" olduğu ve Hitler'in "başkanlık şemsiyesi" olduğu için önemli değildi. Aynı zamanda, 1932 seçimlerinin sonuçları, Hitler'e belli bir meşruiyet ortamı kazandırdı. Hitler'e çeşitli sosyal tabaka ve gruplardan oy geldi. Hitler'in geniş toplumsal tabanı, Almanya'nın yenilgisinden sonra toprağın ayağının altından kaymasını isteyenlerin pahasına yaratıldı; saldırgan kalabalığın şaşkınlık içinde olması, aldatıldığını hissetmesi, mülkiyetle birlikte kaybedilmesi, yaşam korkusunun yaşanması anlamına geldi. Hitler, bu insanların sosyal, politik ve psikolojik dağılımını kullanmayı başardı ve kendilerini ve utanç verici anavatanlarını kurtarmanın yolunu göstererek, çeşitli çevreler ve grupların istediği her şeyi vaat etti: Monarşistlere monarşinin restorasyonu, işçilere iş ve ekmek, sanayicilere yeni yatırım ve sermaye biriktirme imkanları, çiftçilere daha fazla toprak... Bu vaatler Hitlerin yükselişini destekledi (Artamoshin 2002: s.34).

Hitler, resmi ve gayri resmi iktidar çevrelerinin, demokrasiyi ve cumhuriyeti sona erdirmek için ülkede otoriter bir rejimin kurulmasını gerekli gören gerici sosyal ve politik güçlerin doğrudan desteğine dayanarak iktidara geldi. Devrim ve komünizmden önce, giderek daha eğimli sol hareket korkusu hisseden bir "cep" şansölyesi yardımıyla otoriter bir rejim kurmak istediler. Hindenburg, Hitler'i, "Bohemian corporal"ın gözünden daha az tahmin etti. Almanlar, "ılımlı" olarak görev yapıyordu.

Nazilerin gelişi, kabinenin olağan değişikliği idi. Burjuva demokratik parlamento devletinin tüm kurumlarının, Alman halkının tüm demokratik kazanımlarının planlanan tahribatının başlangıcı, "yeni düzen" in yaratılması (bir terörist halk karşıtı rejim) dönemi başladı.

İlk başta, Nazizm'e açık direniş tamamen bastırılmadığından (Şubat 1933'te anti-Nazi gösterileri Almanya'nın pek çok yerinde gerçekleşti), Hitler, olağanüstü başkanlık güçleri temelinde Weimar Cumhuriyeti'nde yaygın olarak kullanılan

"olağanüstü önlemler"e başvurdu. Resmi olarak asla Weimar Anayasasını terk etmedi. (Artamoshin 2002: s.58).

Acil önlemleri haklı çıkarmak için Hitler, 1933'te Almanya Komünist Partisi'nin suçlandığı Reichstag'ın kışkırtıcı kundaklamasını ileri sürdü. Kışkırtıcıyı takiben, iki yeni olağanüstü karar alındı: Alman halkına karşı ihanet ve halk ile devletin korunmasına karşı komünist şiddeti baskı altına almak. Hükümet, herhangi bir ülkenin yetkilerini kabul etme, yazışma gizliliğini ihlal etme gibi kararlar verme, telefon görüşmeleri, mülkiyetin dokunulmazlığı, sendikal haklara sahip olma hakkına sahiptir.

2.3.2. Nazi Diktatörlüğü Mekanizmaları

Hitler, iktidara geldiği ilk günden itibaren Almanya'nın yeni büyüklüğe kavuşması için yaptığı programı uygulamaya başladı. Uygulamasının iki aşamada gerçekleştirilmesi beklenmekteydi. İlk planlanan görev, Almanları bir tür "ulusal topluluk" olarak bir araya getirmektir, ikincisi de onu "militan bir topluluk" haline getirmektir.

NSDAP (Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi) Almanları tek bir toplulukta birleştirmek, yabancı ideoloji ve siyasi partileri ortadan kaldırmak, sınıfsal ve ideolojik farklılıkların üstesinden gelmek ve Aryan ırkını saflaştırmak için gerekiyordu. "Führer ve Reich" ve "devlet aygıtının birliği" vb. Hitler'in planına göre Almanya, bu "iç işleyiş"i gerçekleştirirken "dış dünya" için çalışabilirdi. Bunun en önemli görevi, esasen Doğu Avrupa ülkelerinde yaşayan halkların acımasız ve kanlı bir savaş tarafından bastırılmasıydı. Nazi Devleti'nin ilk aşamasının ve NSDAP'ın sorunlarının çoğunlukla 1935 yılına kadar sürdüğü kararını verdi. O zamandan beri savaşa ve savaş hazırlıklarına başlandı. (Artamoshin 2002: s.59).

Özellikle, militarizm, şovenizm ve gençlerin ırkçılığı, onların zihniyetlerinin faşist gençlik örgütleri tarafından kontrol edilmesi (Jungfolk, Hitlerjugend, vb.) doğrultusundaki işlemlere dikkat edildi. "Hitler Gençliği" nin lideri resmen "Alman Reich gençliğinin lideri" olarak anıldı ve o lider bizzat Hitler'e Führer ve Reich Şansölyesi olarak sorumluydu. 1937'den sonra Nazi gençlik örgütlerine katılım zorunlu hale geldi. Bu örgütler, ülkenin hayatının her yönünü kapsayan çeşitli Nazi örgütlerinin dağılık sistemine dahil edildi.

Naziler, iktidara gelmeden önce şekil almaya başlayan güçlü bir terörist aygıt yarattılar. 1920'de ilk silahlı gruplar ortaya çıktı. Bu gruplar faşist toplantıları koruma rolünü üstlenen Nazilerin "emir hizmetini" sağladı. Bununla birlikte, bu müfrezeler çoğunlukla sol güçlerin mitinglerinde ayaklanmalar yaratmak, işçilerin konuşmacılarına saldırmak için kullanılıyordu. 1921'de "emir hizmetine" "saldırı müfrezeleri" (SA) adı verildi. Nazi propagandasından etkilenen, emekli askerler ve subaylar ve yıkık esnaflar SA'nın müfrezesine karıştı. (Vasilchenko 2008: s.89).

1932'de SA'da özel motorlu propaganda sistemleri kuruldu. 1933 yazında fırtına askerlerinin sayısı 4 milyonu aştı. Reichswehr güçlendirildiğinde, SA'nın saldırı ekipleri bir ordu rezervine dönüştürüldü. Resmen ilan edilen görev 1940 yazından bu yana nüfusun askeri eğitimi idi. Hitler, "Reichswehr"ü kendine bağlamak için "parti ordusunu" feda etti, ancak aynı zamanda kendi "parti polisine" özel güçler verdi, bunu, "iç düşmanları" ortadan kaldırmak için talimat verilen özel SS müfrezeleri ile takviye etti.

SS (Güvenlik Servisi) teşkilatı Nazi Partisi liderliğini, büyük sermayeyi, askeri görevlileri, askeri faşist aydınların üst temsilcilerinin yanı sıra özel hazırlanmış silahlı "özel müfrezeler" de dahil olmak üzere "genel müfrezeler"i kapsıyordu. Onların tabanı, Hitler'in kişisel muhafızlarının ve "ölü kafanın" birliklerinin alayıydı ve faşist rejimin muhaliflerini bastırmak için çeşitli faaliyetlerde bulundular.

SS birliklerine toplama kamplarının korunması da emanet edildi. Toplamda, Naziler 23 toplama kampı ve iki bin şube yarattı. 1936-1945 yılları arasında onlara 18 milyon kişi atıldı. Yalnız 1939'da inşa edilen Auschwitz'de birçok ülkeden yaklaşık dört milyon insan katledildi. Naziler, insanları imha etmeyi kolaylaştırmak için gaz odalarını ve diğer teknik araçları kullandı. İnsanların ırksal ve manevi üstünlükleri konusunda gizemli inançları ile kutsallaştırılmış soykırımı, politik hedeflerine ulaşma, dünya egemenliğini elde etme aracı olarak kullandılar. (Vasilchenko 2008: s.91).

Nisan 1933'te, Prusya'da, 1936'da polis karakoluyla (KRIPO) güvenlik polisine (ZIPO) giren gizli bir devlet polisi örgütü (Gestapo) kuruldu. Güvenlik polisi ve polis (ORPO), güvenlik polisi ve jandarma birlikleri ile birlikte özel sipariş hizmeti (SD), Reichsführer SS Himmler'in yetkisi altındaydı.

1939'da, İmparatorluk Emniyet Genel Müdürlüğü, Himmler'in yetkisi altında, İçişleri Bakanı Flick ile birlikte ülkesinde terör eylemlerinin uygulanmasını planlayan SS'nin Başvekili Ruhr olarak kuruldu. Böylece, Flick ve Himmler, 1940 yazında zihinsel engelli, sakat ve yaşlıları "askeri amaçlı yararsız" imha kararı yayınladılar. Bunun üzerine, 275.000 Alman'ın öldürüldüğü İmparatorluk Kurtarıcı ve Yardımcı Kurumlar Kuruluşu kuruldu. SSCB'ye saldırmadan önce, SS askeri birimleri 600.000 erkeğe (35 ayrı bölüme) kadar genişletildi, genel SS birlikleri silahlandırıldı. SSCB'yi "yok etmek için ırk-ideolojik savaş" konusunda aktif ordunun bulunduğu bölgeye giren SS birliklerinin rolü büyüktü.

Almanya'nın yargı sistemi de önemli değişiklikler geçirdi. Nazi hâkimleri, faaliyetlerinde, Alman vatandaşlarının kişisel haklarını tamamen reddetme ilkesinden hareket ediyorlardı. Yüksek ihanet suçlaması, rejime karşı her türlü muhalefet faaliyetini izledi. Sıradan mahkemelere ek olarak, her yargı bölgesinde, 1933 gibi erken bir tarihte Nazi rejiminin muhalifleriyle başa çıkmak için özel mahkemeler kuruldu. 1934'te ön yargılamaya ihtiyaç duymayan, Yargıtay Halkı Mahkemesi olarak adlandırılan özel bir mahkemenin başka bir formu oluşturuldu. Mahkemenin kararları temyiz yoluna gidilmedi, sanıklar mahkemenin kendisi tarafından tayin edildi. Orduda ise askeri mahkeme vardı. Örneğin sadece orduda her ay mahkemelerde yer alan askeri mahkemeler 10.000 idam kararı verdi. Son aylarda Almanya'nın yenilgisinden önce askeri mahkemelerin yerini subayların oturduğu askeri mahkemeler aldı. Vatana ihanet ve sığınma olayından şüphelenilenlerin hepsi vuruldu.

Dünya hakimiyetini kurmanın agresif amaçları, ancak ekonomiye faşist devletin doğrudan müdahalesi ile elde edilebilen, ülkenin tüm maddi kaynaklarının yoğunlaşmasını gerektiriyordu. Bu hedeflerin uygulanmasında faşist partinin egemen gruplarının ve Alman endüstrisinin patronlarının çıkarları tamamen çakıştı. 1933 yılında Alman ekonomisinin genel yapılaşmasını belirleme görevinin emanet edildiği Alman ekonomisinin genel kurulu oluşturuldu. Bu, 1930'ların ortalarından 1940'ların ortalarına kadar varolan ekonomi alanında totaliter bir hükümet biçiminin oluşturulması yolundaki ilk adımdı.

Ekonominin diğer alanlarında olduğu gibi sanayide de "Führer" ve "özyönetim" ile ilgili Nazi fikirlerini somutlaştıran 27 Şubat 1934 tarihli "Ulusal

Ekonominin Organik Yapısının Hazırlanması Hakkında Kanun" ekonomi derneklerinin kurulmasıyla, ekonominin ilgili şubelerin tek temsilcisi haline geldi. Ekonominin tüm dalları "emperyal gruplar"a bölündü ve bunların sayısı başlangıçta 12 iken, daha sonra 6'ya düşürüldü. (Sanayi, bankalar, ticaret, sigorta, enerji, el sanatı üretimi). Buna paralel olarak, ekonomi yönetiminin bölgesel yapısı yaratılmıştır. Hem sektörel hem de bölgesel sanayi grupları, "geniş yetkilere sahip olan tekelci sermayenin temsilcileri olan" Führer"le başkanlık ettiler. Genel önderlik, sanayi alanında, ilk olarak İmparatorluk Ekonomisi Bakanlığı tarafından uygulanmaya başlandı.

1935'ten bu yana, Alman ekonomisinin kitlesel militarize edilmesi başladı ve bu süreç sadece silahlanma üretiminin büyümesinde değil aynı zamanda başta kimyasal, havacılık, metalürji olmak üzere savaş hazırlığı görevleri gibi pek çok sanayi sektörünün boyunduruğu altındaydı. 1935 yılında İmparatorluk Savunma Konseyi ve Askeri İktisat Genel Komiserliği Bürosu tarafından kurulan "İmparatorluk Savunması Hakkında" gizli yasaya dayanarak savaşın hazırlanması, ekonomik grupların faaliyetlerinde ilk görev olduğundan, askeri bakanlığın temsilcileri de liderliklerine dahil edildi.

1936'da bölüm, Goering'in önderliğinde bütün Alman ekonomisinin askeri ırklara aktarılması için dört yıllık planı uygulamak üzere oluşturuldu. Merkezi planlama; kaynak dağılımını, sınırlı girişimci özgürlüğünü ve yeni işletmelerin oluşumunu etkilemiş, rekabeti ortadan kaldırmıştır. (On the nature and features of pan-Germanism in Germany and Austria // Slavic-German relations 1964).

Zaten savaş yıllarında İmparatorluk Silah ve Mühimmat Bakanlığı oluşturuldu ve mevcut hedeflerine göre yeni sanayi birlikleri kurdu. Yeni bakanlık, devlet aygıtının kapsamlı bir şekilde militarize edilmesine ilişkin genel hat doğrultusunda, Çalışma Bakanlığı, Ekonomi Bakanlığı ve benzerlerinin işlevlerinin çoğunu yavaş yavaş emdi. Askeri üretimdeki genişleme, askeri üretim alanındaki muazzam büyüme nedeniyle gerçekleşti. (Devlet borcu, vergilerin artması ve kamu tüketiminin azaltılması).

Endüstrinin militarize edilmesi, ekonomide kapsamlı devlet müdahalesine, birtakım sivil hukuk kurumlarının gözden geçirilmesine ve Hitler'in bireysel

özgürlük anlayışına dayanan yeni bir "popüler" medeni hukuk oluşturma fikrine yol açtı; bu, "milletin özgürlüğü" fikriydi. Bu bağlamda, istedikleri ya da tamamen iptal ettikleri "öznel haklar" kavramı, Nazi hukukçularına yönelik özel saldırılara maruz bırakıldı ya da "NPRG üyesi öznel hakları" kavramıyla değiştirildi. "Yasal kapasite" kavramını koddan kaldırıp "bir kişinin parti statüsü" kavramıyla değiştirilmesi önerildi.

1938'de çalışmaya başlanan yeni medeni yasanın taslağının temel ilkesi şu şekildeydi: "Doğru olan, insanlara ve Reich'e yararlıdır." Buna göre; "mülk", "tüzel kişilik" kavramları revize edildi, "limited şirket" gibi formlar reddedildi; parti liderliği ve parti kontrolü anonim şirketin faaliyetleri için vazgeçilmez bir şart haline geldi. 1937 yılında kabul edilen "Anonim Şirketler Üzerine" yasanın 70. maddesi, anonim şirket yönetim kurulunun "halkın ve Reich'in ortak menfaati için sorumluluk bilinci tarafından yönlendirilmesi gerektiğini" açıkça belirtti. (Vasilchenko 2008: s.92).

Nazi işçilerine yönelik politikası - onları tamamen kontrol etme politikası - savaşın hazırlanması ve yürütülmesinin hedeflerine tabi tutuldu. Faşistler iktidarın ele geçirilmesinin hemen ardından işçi sendikalarını dağıttılar, "Alman İşçi Cephesi"ni nasyonalist partiye bağlı tek resmi işçi örgütü olarak kurdular. Girişimciler, sendikalara da dâhil edildi ve girişimciler işletmelerin "liderleri" ilan edildi. 1934 Ulusal Çalışma Emri Yasası ve diğer normatif düzenlemelere dayanarak, çalışma koşullarını belirleme, işten çıkarılma, para cezaları tahsil etme vb. hakları verildi. İşverenler ve işçiler arasındaki "tarafsız aracı" rolü faşist Çalışma Bakanlığı'na verildi. Bazı ekonomik bölgelerde bu bakanlık büyük girişimcilerden "emek mütevellileri" atadı.

1934'te emeğin zorla işe alınması ve bunun "özel devlet-politik önem" görevlerine tabi tutulması halinde askeri santrallere devri için bir emir çıkarıldı. Ve 1938'de mahalli idarelere boş zamanlarında her türlü çalışma için halkı uygulama hakkı verildi. 1943'te emeğin seferberliği genel komiseri emri altında "toplam seferberlik" koşullarında zorunlu emek, 16 ila 65 yaş arasındaki erkeklere, 17 ila 45 yaş arası kadınlara, hayati olmayan tüm ticaret ve zanaat teşkilatlarına genişletildi.

Nazi önderliği dünyadaki en güçlü orduyu yaratmak için yola çıktı. 1935'te Almanya, erkekler için 18 ila 45 yaş arasında evrensel askeri hizmet sundu. İlk hizmet ömrü 1 yıl, daha sonra 2 yıl olarak belirlendi. Versailles Anlaşması çiğnendi ve aynı zamanda Wehrmacht'ın büyümesine yönelik tüm engeller kaldırıldı, askerler gizlice anti-komünizm ruhuyla gündeme getirildi, diğer halklara saygısızlık edildi.

1934 yılının başlarında Hitler, başkanın yetkileri ile birlikte doğrudan Savaş Bakanı (Reichswehr Bakanı ve 1935 yılından itibaren Wehrmacht Bakanı) tarafından icra edilen Alman İmparatorluğu komutanı görevini de üstlendi. Hitler, kendisine kişisel bağlılık ve kendisine koşulsuz bağlılık uğruna, kendini feda etme isteği kararı alan her asker ve Wehrmacht subayının sadakat yeminini aldı. 1934'te bu yemin tüm devlet memurları için tanıtıldı. Bakanlığın askeri-siyasi birimi çeşitli birlikler karargahı için komuta-koordinasyon görevlerine sahipti. Bunlar; kara, hava, denizdi.

Askeri gücü elinde tutmak için Hitler, askeri bakanlığı 1938'de tasfiye ederek askeri ve siyasi yönetimden yola çıkarak Silahlı Kuvvetler Yüksek Komutanlığı'nı kişisel karargahına dönüştürdü. Merkezi organı operasyonel liderlik merkeziydi. Yüksek Başkomutan, kara, hava ve deniz kuvvetleri komutanlıklarına ve doğrudan genel personeline boyun eğdirdiler. Askeri birlikler sisteminde özel bir rol, İkinci Dünya Savaşı'ndaki kara kuvvetlerinin büyük önemi ile açıklanan ve OKW'ye sayısal olarak üstün olan Kara Kuvvetlerinin (OKH) Genel Kurmayı tarafından oynandı. Kasım 1941'de Nazi birliklerinin Moskova yakınlarındaki ilk büyük yenilgisinden sonra Hitler, kara kuvvetlerinin komutasını genel müdürleriyle birlikte aldı. 1939'dan bu yana yeni kurulan İmparatorluk Savunma Bakanları Konseyi, "savunma" görevlerinin başarıyla gerçekleştirilmesi için tüm askeri ve sivil kurumların çalışmalarını koordine etmek zorunda olan tüm askeri bölgelere "ulusal savunma komisyoncuları" atamaya başladı.

Hitler, Nazilerin iktidara gelmesinden hemen sonra Sovyetler Birliği'nin asıl amacı olan Reich'in gizli servisi için güçlü bir istihbarat aleti oluşturdu. SSCB'ye karşı işleyen istihbarat merkezleri, Moskova'daki Alman Büyükelçiliği'nde, Königsberg Üniversitesi'nde, tekel tekellerinde vs. organize edildi. 1941'de SSCB'de istihbarat ve sabotaj çalışmalarının liderliği için özel bir karargah kuruldu. İstihbarat ve sabotaj faaliyetleri için eğitim alanlarında 60 okul yönetti. Askeri istihbarat, karşı istihbarat ve yıkıcı faaliyetlerin genel yönetimi İstihbarat Müdürlüğü (Abwehr)

elinde idi. SSCB'ye karşı keşif ve yıkıcı faaliyet, aynı zamanda Kara Kuvvetleri Genel Kurmay Başkanlığı'nda kurulan Doğu'nun Yabancı Orduları Bölümü tarafından yürütülmüştür. (Vasilchenko 2008: s.92).

Hitler ordusu, kuruluşundan bu yana, faşizmin muhaliflerini bastırma aygıtında önemli bir unsur haline geldi. 1936 yılının başlarında Hitler'in "Bir silah ordusu kullanımı" özel talimatına dayanarak "iç huzursuzluk"u bastırmak için kullanmasına izin verildi. SS birlikleri bir terör politikası yürüten, oyun alanlarındaki katliamlar ve infazlar ile faşist oyunculuk ordusu ile yakın işbirliği içinde "yeni düzen" kurdu.

Mart 1938'de Almanya'ya Avusturya devleti katıldı. Faşist saldırganlığın bir sonraki kurbanı Çekoslovakya'ydı. Eylül 1938'de İngiltere, Fransa ve faşist Almanya tarafından imzalanan Münih Antlaşması'nın bir sonucu olarak Çekoslovakya, topraklarının Reich'e eklenmiş önemli bir bölümünü kaybetti. Bu, askeri hareketin olmadığı bağımsız bir devletin yenilgisiydi ve bu süreci 1939'da ülkenin askeri işgali takip etti. Eylül 1939'da Almanlar Polonya'yı ele geçirdi. Temmuz 1940'da Alman birlikleri Paris'i işgal etti ve bu saldırıyı yeni zaferler izledi.

SSCB'ye yapılan saldırıda Almanya; Orta ve Doğu, Batı ve Kuzey Avrupa'nın büyük bölümünü kontrol etti. Elinde Baltık Denizi sahili, Fransa'nın önemli bir parçası bulunuyordu. İşgal altındaki devletlerin güçlü askeri ve ekonomik tabanı, "Bolşevizmin tehditlerine karşı medeniyetin savunulması" olarak ilan edilen Hitler'in Almanya'sına ve aslında SSCB'nin imhasına hizmet etti. Sovyet Devleti karşısında faşist Almanya, müttefikleri ve uyduları ile birlikte 3500 tank, 4900 uçak ile silahlanmış 5 milyonluk kuvvetli bir ordu (Alman, İtalyan, Rumen ve diğer birlikler) konuşlandırdı.

61 devletin katıldığı İkinci Dünya Savaşı sırasında 50 milyondan fazla kişi öldü, 11 milyon kişi Nazi toplama kampında ölümlerine kurban oldu, 95 milyon kişi de sakatlandı. Savaşın asıl ağırlığı, Sovyetler Birliği'nin omuzlarında ileri sürülmüştür. Büyük Yurtsever Savaşını 4 yıl sürdürmüş olmanın yüküyle birlikte vatandaşlarının 30 milyonunu kaybetti. Böylece Sovyetler Birliği, faşist askeri makineyi yenme konusunda belirleyici bir role oynadı.

2.3.3. Nürnberg Mahkemesi: Nazi Rejiminin Sonuçları

Nürnberg Süreci, ana Nazi savaş suçlularının davası 20.11.1945-1.10.1946 tarihlerinde Nürnberg'de Milletlerarası Askeri Mahkemede düzenlendi. H. Hering, W. Keitel, E. Kaltenbrunner, A. Jodl, A. Speer, J. Shacht, G. Krupp; Nazi Almanyası'nın en büyük askeri ve hükümet temsilcileri sorumluluk almıştı. 12 kişi'den 7'si ömür boyu hapse mahkûm edildi. Şu durumlar suç olarak kabul edildi: Nasyonal Sosyalist Parti liderliği ve bu partinin güvenlik (SS) müfrezeleri, güvenlik servisi (SD), devlet gizli polisi (Gestapo). Nürnberg davası, Alman faşizminin özünü, bütün devletleri ve halkları yok etme planlarını, tüm insanlık için faşizmin tehlikesini gözler önüne serdi. Nürnberg davasında, tarihteki ilk kez "saldırganlık" insanlık aleyhine işlenen en büyük suç olarak kabul edildi. (Raginsky 1986: s.207).

SSCB, ABD, İngiltere ve Fransa hükümetleri ile Milletlerarası Askeri Mahkemenin tüzüğü uyarınca gerçekleştirilen ana Nazi suçluları üzerine 1945-46 yıllarında Nuremberg'de (Almanya) yapılan duruşmada; Nazi Almanyası'ndan yönetici seçkinlerin neredeyse tamamı, Hitler rejimi tarafından işlenen suçlarla itham edilen lider Nazi politikacıları, sanayicileri, askeri liderleri, diplomatları ve ideologları bu yargılama limanındaydı. Mahkeme; Nazi Partisi, SS, SA (saldırı muhafazaları), Gestapo ve diğer suçluların liderliği, Hitlerle ilgili rejimin teşkilatlarını kabul etme meselesini değerlendirme niteliğinde olacaktı. İddianame, barışa karşı savaş suçlarına veya insanlık suçlarını işlemek suretiyle dünya egemenliğini sağlamak için sanıklar tarafından hazırlanan genel bir plan ya da komplo kavramına dayanıyordu.

Nürnberg duruşmaları sırasında mahkemede 403 açık duruşma yapıldı. Suçlama esas olarak Alman belgelerine dayanıyordu. Sanığı ve avukatları, Mahkeme Statüsünün yasal tutarsızlığını kanıtlamaya çalışırken, Hitler, SS ve Gestapo'ya adanmış suçlar için sorumluluk yükledi ve mahkemenin kurucu ülkelerine karşı suçlamalara neden oldu. Ana savcıların son konuşmaları genel ilkelere dayanıyordu. (Raginsky 1986: s.207).

Eylül ayının sonlarında, Ekim 1946 başında, mahkemenin, milletlerarası hukuk ilkelerini ve tarafların iddialarını analiz eden ve varlığının 12 yılı aşkın bir süredir rejimin suç faaliyetlerinin resmini sağlayan kararı okur. Mahkeme; G. Goering, I.

Ribbentrop, V. Keitel, E. Kaltenbrunner, A. Rosenberg, H. Frank, V. Frick, J. Streicher, F.Sauckel, A. Jodl, A. Seiss-Inquart ve M Bormann (gıyaben) asılarak ölümüne; R. Hess, V. Funk ve E. Raeder'in ömür boyu hapse girmesine, V. Shirakh 20 yıl, K.Neurat'a 15 yıl, K. Deniz'in 10 yıl hapsine; G. Fritsche, F. Papen ve G. Schacht'in beraatine karar verdi. Mahkeme, SS, SD, Gestapo'nun Nasyonal Sosyalist Parti (SADAP) liderliğinin örgütlenmelerini suçlu ilan etti ancak SA, Alman Hükümeti, Genelkurmay ve Wehrmacht Yüksek Komutanlığını böyle tanımadı. SSCB mahkemesinin üyesi RA Rudenko, "üç sorunun gerekçelendirilmesi ile uyumsuzluğun" özel bir görüşünde R. Hess'e karşı ölüm cezası için konuştu. Almanya Kontrol Konseyi tarafından affedilmek üzere hapis cezasına çarptırılanlar daha sonra 16 Ekim 1946 gecesi Nuremberg cezaevinde asıldı (G. Goering intihar etti). (Lebedeva 1975: s.116).

Nuremberg davası, faşistlerin ve militaristlerin dünya tarihinde yaptıkları eşi görülmemiş acımasızlıklara tepki olarak, milletlerarası hukukun gelişmesinde önemli bir kilometre taşı haline geldi. İlk kez, saldırı savaşlarını planlamak, hazırlamak ve uygulamaktan sorumlu görevliler adalete teslim edildi. İlk defa devlet başkanının, birimin veya ordunun görevinin yanı sıra hükümetin veya ceza düzeninin emirlerinin uygulanması cezai sorumluluktan muaf tutulmadı. BM Genel Kurulu tarafından evrensel olarak milletlerarası hukuk normları olarak desteklenen Nuremberg ilkeleri, çoğu insanın zihnine girdi. Bu mahkeme, cezai bir emir vermeyi reddetmenin temelini oluşturup, insanlığa karşı suç işleyen devlet liderlerinin gelecekteki sorumlulukları konusunda uyarı niteliği taşır. (Lebedeva 1975: s.116).

Yirminci yüzyılda, Nasyonalist Sosyalizmin ideolojisi, aşırı milliyetçiliğin birçok unsurunu absorbe etti. Naziler, Almanya'nın sınırlarını, Almanların konut bölgelerinin tamamını kapsayacak şekilde genişletmesi gerektiğini iddia etti. Savaş yenilgisinin bir sonucu olarak, Almanya bu ifadeleri reddetti. Yine de son zamanlara kadar Almanya'daki vatandaşlık ağırlıklı olarak etnik Almanlara kolaylık sağlarken diğer göçmenler ise vatandaşlık kazanmak konusunda ciddi sıkıntılar yaşadı.

2.3.4. Almanya'nın Birleşmesi Sonrasında Milliyetçi Hareketler

1990'lara Almanya Federal Cumhuriyeti, Avrupa'daki en büyük devlet olarak girdi ve tüm dünya toplumu üzerinde ciddi bir ekonomik ve siyasi nüfuza sahip oldu. O zamana kadar, CDU / CSU / FDP muhafazakar kabinesinin ekonomi politikasının başarısı, 1983'ten beri ülkeyi yöneten CDU lideri Federal Şansölye G. Kohl'ün önderliğindeydi. Devletin ülkedeki müdahalesini sınırlamayı başardı. Ekonomi modeli; vergi yükünü azaltmak, bütçe açığından neredeyse tamamen kurtulmak ve sonuçta ihracat hacmi bakımından ülkenin birinci sırada yer almasına neden olmaktadır. Sonuç olarak Almanya'nın dış ticaret cirosu ilk kez ABD'nin benzeri göstergelerini aşarak 323 milyar dolara ulaştı. Bununla birlikte, milliyetçi örgütler Almanya'da işlev görmeye devam ediyordu. (Gutnik 2003: s.6).

FRG Anayasası'nı Koruma Bürosu, Almanya Ulusal Demokrat Partisi'ni (AUDP) sağcı aşırı dinci olarak tanımlıyor. Sağ veya sol değil, sağ ve sol kamplar arasında ara konumda olan hem sağ kanat hem de sol kanat politik güçlerle işbirliği yapıyordu. NDP ile neo-Nazi grupları arasındaki işbirliği hakkında bilgi vardı. (Effenberg 2002: s.201).

Udo Voigt'ın başkanlığında kurulan Ulusal Almanya Demokratik Partisi (AUDP), 2001 yılı başından bu yana Alman medyasının dikkatine odaklanıyor ve buna karşı bir kovuşturma başlatılıyor. Partinin anayasal olmayan faaliyeti suçlamasının temel noktaları şunlardı: İnsan hakları ihlali (yabancı düşmanlığı ve anti-Semitizm), parlamenter demokrasinin inkarı, elitlerin başını çektiği birleşik bir Alman halkı (Nazi Partisi tarafından vaaz edilen kavramlar).

2001'de Federal Meclis ve Alman Hükümeti Anayasa Mahkemesine AUDP'yi yasaklamak için bir karar gönderdi. Ancak 2003 yılında mahkeme bu talebi reddetti. 2004 yılında parti seçimlerde Sekrona Landtag'a yapılan seçimlerden %9,3'ünü aldı ve Baden Württemberg'de %9,8 kazandı ve böylece 1968'den bu yana ilk kez parlamentoya girdi. (Elections to the German Bundestag - Results Lookup).

17 Temmuz 2002'de Ulusal Demokratlar Başkanlığı "Almanya'nın İleri Doğru, Ulusal Demokratlar!" isimli bir bildiri yayınladı. Özellikle bildiride şu belirtildi: "Almanya düşmanlarının tüm ulusal yönelimli örgütlere saldırdıklarını biliyoruz ve partileri, ekim ajanlarını, muhalifleri ve provokatörleri içeriden parçalamaya

çalışıyorlardı. Bu, halkımız için kurtuluş mücadelesi vermeye mecbur olduğumuz şartları karakterize etmektedir.”

Udo Voigt, Ulusal Anayasa Mahkemesine, Ulusal Demokratların yasaklanması için dava açmanın kısa bir süre sonra bu parti için iyi bir reklam görevi göreceğini ve 2002 sonbahar seçimleri öncesinde güçlenen adli karışıklığın ortaya çıkacağını açıkladı.

AUDP, seçim kampanyasında yabancı düşmalığı propagandası ile ortaya çıktı. AUDP, yalnızca yabancıların ülkeye girmesini sınırlamakla kalmayıp aynı zamanda yeni vatandaşlık alan yabancıların Almanya'yı derhal tahliye etmeye çağırdı. Bu planı uygulamak için Eylül 2001'de 5 maddeden oluşan bir plan geliştirdiler:

1) İşyerlerinin korunması ile ilgili ulusal bir kanunun kabul edilmesiyle birlikte yabancılar için sınırlı sayıda iş (ancak bu işi yabacak bir Alman yoksa) sağlanmalıdır.

2) Almanya'da ikamet eden yabancılar Alman sosyal ve emeklilik sigortasından derhal dışlanmalıdır.

3) Ülkede üç ay ikamet ettikten sonra işsiz yabancı sınır dışı edilmelidir.

4) Almanya'da yabancılar tarafından arazi edinimi yasaklanmalıdır. Edinilmiş olan gayrimenkuller devlete iade edilmelidir.

5) Mültecilere siyasi sığınma hakkı verilmemeli ve ülkede yaşayan siyasi göçmenlerin derhal tahliye edilmelidir.

Ulusal Demokratlara göre "çok kültürlülük" deneyi, çoğu Alman tarafından reddedildi ve buna karşı ulusal direniş örgütünün gerekli olduğu kabul edildi. Kendisini "tek ulusal muhalefet partisi" olarak tanımlayan AUDP, aynı zamanda, çifte vatandaşlığa karşı çıkmakta ve çifte vatandaşların seçimlere katılma hakkını reddeder.

Aralık 2008'de Passau kasabasının (Bavyera) polis şefi neo-Nazilerin saldırgan saldırısı ile bağlantılı olarak bazı Alman siyasiler yine AUDP'yi yasaklamaya çalıştı. 4 Nisan 2009'da, Berlin'de kapalı kapılar ardına gerçekleşen partinin özel kongresinde AUDP, oyların yüzde 62'sini Udo Vogt'a verdi ve parti genel

başkanlığına yeniden seçildi. Udo Vogt 13 yıldır partiden sorumluydu. 2009 yılında durumunda bir miktar zayıflama oldu; çünkü partinin devlete 2,5 milyon avro para cezası ödemesiyle ağır mali zorluklarla karşılaştı. (Elections to the German Bundestag - Results Lookup).

Modern Almanya'daki ulusal fikirli partilerin kampı, 20 yıl önce olduğu gibi o kadar önemsiz değildir. Sağ partiler, saflarına yeni üyeler kazandırmayı ve her şeyden önce gençliğe, çevreye nüfuz etmeyi başarmıştır. Geçmişin ve günümüzün Alman toplumu üzerine dayatılan resmi, mevcut sağdan sorgulanmaktadır. Genç nesil, eski klişelerin takipçileri için daha zor olan sorular sorar. Ancak her şey o kadar basit değildir.

Alman sağ kanat partilerinin Le Pen'in seçim zaferine verdiği tepki ilginç ve açıklayıcıydı: Almanya'nın Ulusal Demokrat Partisi (AUDP) için bir umut kaynağı olan Gerhard Fry (Alman Ulusal Birliği - DVU) tarafından hevesle kabul edilmiş, kısıtlanmış ve ancak ortaklarımızın baskısından sonra Cumhuriyetçi Parti Başkanı Rolf Schlierer tarafından tepki gösterilmiştir.

AUDP'den farklı olarak, Cumhuriyetçi Parti 1983'te kuruldu, ancak "birleşik bir ulusal cephe" fikrinden bahseden Franz Schonhuber önderliğinde, Berlin Parlamentosu'nda ve en önemlisi Avrupa Parlamentosunda pek çok taraftar kazanarak kısa sürede koltuğunu güvence altına aldı. Bir başka milliyetçi parti olan Alman Halk Birliği (Deutsche Volksunion DVU) ise 5 Mart 1987'de Almanya'da kurulmuş son derece radikal sağ kanat bir partidir.

Modern Alman sağ kanat partileri Nazilerin ideolojisini reddeder ve her şeyden önce ırkçı program hükümlerini kategorik olarak reddederler. Ancak bununla birlikte yabancı düşmanlığına devam etmektedirler ve ayrıca Avrupa birleşmesine (Avrupa Birliği fikrine ve projesine) esas olarak karşı çıkmaktadırlar.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DEVLET OLUŞUMUNUN İDEOLOJİK SÜRECİ OLARAK UKRAYNA MİLLİYETÇİLİĞİ

3.1. UKRAYNA MİLLİYETÇİLİĞİ TEORİSYENLERİ

Ukrayna Devleti'nin oluşumu siyasi ve ideolojik çoğulculuk atmosferinde yaşanmaktadır. Bugün, milliyetçi faktörün Ukrayna'daki siyasi hayatın ayrılmaz bir parçası haline geldiği ve devlet oluşturma süreçlerinde etkili bir kaldıraç olduğu açıktır. Ancak, önemli bir sayı için milliyetçilik fenomeni belirsiz kalır ve birçok milliyetçilik fikri istikrarsız kalır. Milletvekili, genel olarak milliyetçilik fikrini istikrarlı karmaşık reddinde geliştirdi. Bu normal değildir; çünkü bilgi, inanç ya da yaşam tecrübesine dayalı değil, halkın zihnindeki gerginliğe büyük oranda katkıda bulunan nüfusun uzun ideolojik muamelesinde bozulma, milliyetin varoluş temelleri olmuştur.

Bu arada Ukrayna'daki ideolojik ve sosyo-politik hareket olan milliyetçilik taraftarları, tarafları ve örgütleri temsil etmektedir. Ukrayna'daki milliyetçi örgütlerin birleşik faaliyetleri, milliyetçi hareketin temelini oluşturmaktadır. Bu hareket hem ideolojisinde hem de örgütsel boyunduruk altında homojen değildir.

Sosyal ve küresel alandaki "geç" olmasına rağmen, 20. yüzyıldaki Ukrayna milliyetçiliği üretken ve güçlü ideolojik güç haline gelmiştir. Bu, her zaman sert Ukraynalı milliyetçiliği deneyen Ukrayna Devleti'nin yükselişi gerçeğiyle kanıtlanmıştır.

Bağımsız Ukrayna gerçeği kabul hale geldi, şimdi farkında olunmalıdır. Sadece bağımsızlık aslında Ukrayna ulusal idealinin tam olarak gerçekleşmesi değildir. "Ukrayna Devleti" Ukrayna milletinin devleti ve Ukrayna ulusal fikri, halkın sosyal ve politik hayatında bütünleşen tutku haline gelmelidir.

Ukrayna'nın gelişmesinin şu andaki aşamasında yeni tarihsel ve kültürel deneyim yer alır. Modern Ukrayna'nın siyasi alanı en dinamik sistemdir ve bu dinamizm bir çatışma potansiyeli, bir siyasi alan sağlar (Ukrayna toplumu). Modern Ukrayna toplumunun olası çatışmasının bir biçimi etnik potansiyeldir. Tarihsel olarak, uzunca bir süre Ukrayna, ülkenin tarihsel ve sosyal kalkınmasına damgasını vuran komşu ülkelerin bir parçasıydı.

Milliyetçilik fenomeni Ukrayna Devleti için yeni değildir, kendi kaderini tayin etmek için uzun yıllar süren mücadele, Ukrayna milliyetçiliğinin özel algı seviyesini oluşturdu. Bununla birlikte, bugüne kadar, siyasi kargaşanın uzaması ve arka planda, siyasette sağ kanat ve neo-muhafazakâr fikirlerin artan popülaritesinin büyüme süreçlerinin, milliyetçi Ukrayna endişesinin gittikçe artan etkileri bazı araştırmacılar ve nüfus için eleştirilere sebep olmuştur.

Toplumun ve devletin mevcut gelişmesinde Ukrayna milliyetçiliği ideolojisinin oluşumu özellikle önemlidir ve oldukça zorlayıcıdır. Sorunun karmaşıklığı, bir fenomen olarak ideolojinin karmaşık bir yapıya ve derin özü olduğu gerçeğine dayanır. Politik bilimcilerin ve filozofların çoğu, ideolojinin ya da ülkenin milliyetinin, toplumsal ve siyasal sistemini yansıtan; politik, hukuki, ekonomik, ahlaki, estetik, felsefi, dini inanç, düşünce ve teorik ilkelerin bir sistemi olduğuna katılmaktadır. İdeoloji, kuramsal olarak anlamlı fikirler, gerçekliğin vizyonu ve sosyal psikoloji ile her geçen gün kendiliğinden ortaya çıkan ve sisteme dahil edilmeyen ampirik görüşleri ve halkın toplumsal yaşamını yansıtan kamuoyu duygularını, ruh hallerini ve alışkanlıklarını içeren belirli bir sistemdir. Hiçbir ideoloji herhangi bir toplum ya da devlet yapamaz.

3.1.1. Nicholas Mikhnovskyy: Örgütlü Ukrayna Milliyetçiliği Öncülüğü

Nicholas Mikhnovskyy "Bağımsız Ukrayna" fikrini, Ukrayna milletinin ideal siyasi kurtuluşunu "Birlik, bölünmezlik, özgürlük ve Karpatlar'dan Kafkasya'ya bağımsızlık" ilkeleriyle koydu. (Martynets 1995: s.250). Nicholas Mikhnovskyy'nin "Taras Kardeşliği" nin kurucularından biri olarak başlaması tesadüf değildir. 1891'de ortaya çıkan Dnipro bölgesindeki genç örgütlerin ilk örgütlü grubu olup ayrıca bağımsız bir fikir ortaya atan kültür programıdır. Bu ortamda Nicholas Mikhnovskyy

ilk adımlarını ortaya koydu ve Ukrayna'da kendine sorumluluk kurdu. "Taras Kardeşliği" nin ideolojik platformu Lviv'de yayınlanmış ve siyaset bilimi dergisi "Pravda'da "genç Ukraynalıların imanının itirafı" adıyla ana hedeflerini ortaya koymuştur. (Szporluk 1991: s.163). "İman meslesinde" aşağıdaki ana hedefleri ortaya koydu:

1. Moskova ve Rus halklarının zincirlerini, baskıcı despotizmden ve merkeziyetçiliğin kurtuluşunda kırmak.
2. Aydınlar ve kitleler arasında restorasyon ve gelişme (Ukrayna ulusal duyguları).
3. İnsanların refahı için çalışılması.
4. Ulusal ruh içinde çalışılması. (Burada hiçbir yer sömürücü olmayacak ve sömürülen olmayacak ve birleşik Ukraynalı yerel ailenin yerini alacaktır.)
5. Ukrayna milliyetinin kurtuluş güçlerinin efsanesi.
6. Tüm insanların özerkliğinin tamamlanması.

Politika belgesinde Mikhnovskyy "Bağımsız Ukrayna" ve "Taras Kardeşliği" fikrini geliştirir. Milli içerikle doldurulmuş olan devletin vatandaşlarına, milliyetlerin üyelerine, manevi kalkınma ve maddi refah dolu sınırsız bir fırsat sunabildiğini iddia etmektedir. Bu nedenle milliyetin varolmasının temel şartı; ulusal bağımsızlık ve devlet bağımsızlığı kavramları ulusal bir nitelik taşıyor. Milletler arası ilişkiler alanında ideal olan budur. (Mikhnovskyy 1991).

Ukrayna milletinin tarihinde bağımsız devlette yaşamı düzenlemek için büyük çabalar sarf edildi. Ukrayna ulusal kurtuluşunun asıl amacı ve bunu başarmanın yolu, her ikisinde de itici güç olan Mikhnovskyy'nin fikirleridir. Milletlerarası hukuk açısından, Ukrayna milletinin bozulmuş Moskova-Pereyaslav'ı ihmal ettiği için tam hukuki dayanağına sahip olduğunu kanıtlamaktadır. (1654'ün mutabakata varması, bağımlı iradenin ve devletin restorasyonunun yeniden kurulması).

Mykola Mikhnovskyy'nin "Bağımsız Ukrayna" düşüncesi, çağdaşların geleceğine, milletin ısrarına inanmasına ilham kaynağı oldu. O şöyle yazdı: "Çok

sayıda, 30 milyon kadar... bir geleceğimiz var, çünkü tüm büyük millet kaybolabilir, tüm dünyayla savaş edebildiğinde boğulabilir! ... " (Mirchuk 1993: s.189).

Mikhnovskyy, yirminci yüzyılın ilk Ukraynalı politikacısıydı. Bu durum, milliyetçiliğin günümüzdeki sosyal ve politik güçlerinin hareketli dünyası olarak tarihî rolünü işaret etti. "Milliyetçilik 19. yüzyıldan itibaren ortaya çıkmaya başlayan, çok parlak olan büyük ve karşı konulmaz bir güçtür: Milliyetçilik birliği sağlanan ve koordine edilmiş kuvvetler, bağımsızlık fanatikliğini, köle milletlerin özgürlük mücadelelerine götürdü" diye vurguladı. (Mikhnovskyy 1983: s.61).

Yirminci yüzyılın tamamı için uzun vadeli bir tahmin yürütürsek, bir imparatorluğun çöktüğü ve düzinilerce devletin bağımsızlığını kazanmadığı bir gerçektir. Açıkçası bu sebeplerden ötürü, 1917-1920 yıllarının kurtuluş mücadelesi, Nicholas Mikhnovskyy'yi savunan Ukrayna'nın bağımsızlık fikrinin zaferine yol açmadı. Mikhnovskyy'nin fikirleri (Ukrayna'nın bağımsızlığı, milletlerin ve devletlerin birliği, devleti elde etmenin bir yolu olarak devrimci eylem ve mücadele vb.) değiştirilmiş ve yeni içerikle zenginleştirilmiş, Ukrayna Milliyetçileri Örgütü de dahil olmak üzere ideoloji politikalarına ve milliyetçi örgütlere 1920 ve sonraki yıllarda önemli katkı sağlamışlardır. (Lysyak-Rudnytsky 2009: s.650).

3.1.2. Dmytro Dontsov'un Modern Milliyetçiliğinin Ana Fikri

Politik ve gazetecilik faaliyetlerinin başlarında Dontsov, sosyalist fikirlere saygı gösterdi ve hatta Ukrayna Sosyal Demokrat Partisine girdi. Ancak Birinci Dünya Savaşı'ndan önce bile yaptığı çalışmalara rağmen Rus karşıtı olmayan eğilimleri vardı. Ukrayna'nın kuzeydeki komşu örneğini takip etme, tehdidini geri çağırıp gözleri Batı'ya çevirme tehlikesinin altını çizdi.

Dontsov'a göre 1920'li yılların krizlerindeki Ukrayna Devleti fikri, demokratik modelini P. Skoropadsky hükümetinin yaptığı, aynı eylem olan Merkez Konseyini ve hükümdarı büyük ölçüde mahvedici tutarsız tavizlerle karşı karşıya bırakmıştı. Ukrayna halkının iradesine egemenlik için yeni dürtüler bulmak gerekiyordu. Bu darbeler, ilk olarak Rus Bolşevizmi, daha sonra İtalyan Faşizmi ve Alman Ulusal Sosyalizmi'ni şekillendiren totaliterlik fikrini giderek daha yaygın hale getiren bir ortamda doğdu. Ülkelerindeki bu radikal hareketlerin siyasi başarısı, ulusal fikir kavramlarının temel ilkelerinin getirilmesinin olumlu etkilere sahip olmasını umut

etmeyi mümkün kıldı. Kuramsal gelişiminin özeti "Milliyetçilik" denemesi idi. (Dontsov 2001: s.356).

"Milliyetçilik" in yazarı, bir zamanlar ve herkes için rasyonel, anlamlı dünya görüşünü terk etti. Dünya, içinde hakim olunan yer değil, yaşam iradesini güçlendirdiğimiz yerd. Dolayısıyla, "yaşama iradesini güçlendirmek, genişlemeyi güçlendirmek" ve "zorunluluk mücadelesi ve bilinçliliği için istek" olmak üzere mevcut milliyetçiliğin ilk iki zemini türetilmiştir.

Dontsov, şu şartları, istekli milliyetçilik olarak vurgulamaktadır: Önerilen ideolojinin algılanışında romantizm ve dogmatizm. Ayrıca mevcut milliyetçiliğin takipçilerine yönelik temel taleplerden biri de Dontsov'un fanatizme ve ahlaksızlığa inandığı yönündeydi. Ulusal fikrin "ahlaka aykırı" olması gerektiğine inanıyordu, bu fikirler insanlık ilkeleri tarafından yönlendirilmemişti.

Beşinci şart "sentetik" gereklilik doktrini, emperyalizmin devlet politikası düzeyine yükselmektir. Dedi ki: "Daha yüksek ve daha az layık insanlar var, başkalarını (ve kendilerini) nasıl yöneteceklerini bilenler ve ne kadar güçlü ırkları tanımayan insanlar... Var olan kültürü ve uygarlığı güçlendirmek için insanları ve milletleri düzenleme hakkı olanlar."

Teorisini "milliyetçilik" ile inşa eden şartların altıncısı - kendi halklarını bastırmak ve onları başkalarına karşı saldırgan hale getirmek zorunda olan "yaratıcı azınlık şiddet girişimi" dir.

Savaşlar arası Batı Ukrayna'da milliyetçiler kendilerini ulusal demokratik (Ukrayna Milli Demokratik İttifakı), Polonya yanlısı (Volyn Ukrayna birliği) ve hatta Sovyet yanlısı (Ukrayna'nın İşçi Partisi) çerçevesinde gördü. Bununla birlikte milliyetçilik, yalnızca aşırı, en radikal biçimi olan Ukrayna Ulusalcularının Örgütü ideolojisiyle uygulandı.

Dontsov'un siyasi düşünceleri, İtalya'nın ve faşizminin etkisi altında kuruldu. İtalya'daki zaferinden bu yana, faşizm birçok Ukraynalı siyasetçiye büyük ilgi uyandırdı. Dontsov, dört ortak hareket belirtisi tespit etti: Hem anti-demokratik hem de popüler olan her iki hareket "girişimci azınlık" ve uzlaşmazlık ile nitelendirildi.

Ayrı bir ideolojik ve siyasi akım olarak Ukrayna'nın ayrılmaz milliyetçiliğinin kayıt edilmesinin başlangıcı, ilk sayısı 1 Nisan 1923'te çıkan haftalık "Zagrava" nın (Editör Dontsov) kurulmasıydı. "Zahravisty" mevcut demokratik ulusal harekete açıkça karşı çıktı. (Ivanyshyn 2009: s. 236).

1924'te "Zagrava" ilk ulusalcı partiyi (Ukrayna Ulusal Çalışma Partisi: UUCP) kurdu. Daha sonra Ukrayna Ulusal Demokratik İttifak'ının (UUDİ) kuruluşunda somutlaşan ulusal-demokratik güçler birliği fikrini kazandı.

Dontsov, "Zagrava" adlı grubundaki meslektaşlarının çoğunun aksine totaliter milliyetçilik ideolojisini geliştirmeye devam etti. Bu faşizm ideolojisi defalarca inkar edildi, özellikle de Ukrayna Milliyetçileri Örgütü, Halkla İlişkiler Örgütü aksine gerçekler belirtilmedi. Dontsov'un 20-30 senelik eserleri Mussolini ve Hitler'den alıntılarla doluydu. (Zaitsev 2011: s.38).

Dontsov, Michael Ostroverkh'in "Mussolini: Kişi ve Çalışma" ve Rostislav Yendyk'in "Adolf Hitler" broşürlerinde, "Kitaplık Bülteni" adlı broşürde "Faşizm Doktrini"ni "Müslüman" ve "Mein Kampf" adlı tercümelemleri gerçekleştirdi. Almanya'daki Nasyonalist Sosyalizmin zaferini hevesle karşıladı ve Bolşevizmi kendi yöntemleriyle yok edebilecek bir güç olarak gördü. Dontsov'un "mevcut milliyetçiliği"ne faşizmle paralellikler bulmak çok kolaydır. Mücadele kültürüne, azınlığın hiyerarşik toplumu inisiyatifi fikrine, iktidar parti düzenine, militan anti-Marksizme ve anti-liberalizme karşı çıktı. Bununla birlikte, "milliyetçilik" in yazarının düşünceleri tutarlı bir öğretilde öğretilmedi, duygulara neden sorusunu sormak yerine itiraz etti.

Dontsov'un "ayrılmaz milliyetçiliği" politikası faşizmin klasik doktrinlerine dayansa da, Ukrayna Milliyetçileri Örgütü, Doğu Avrupa'da benzer bir oluşuma benziyordu. Ünlü Ukraynalı siyaset bilimci Ivan Lysiak-Rudnytsky'nin bu konudaki fikirleri şu yöndedir: Alman Nazizminde veya İtalyan faşizminde bulunmayan Ukrayna'daki (ayrılmaz) milliyetçilik; endüstriyel ve kentsel vatandaşlık ürünlerinin, yakında bu tür taraflar arasında kırsal ve ekonomik açıdan geriye dönük halklar olduğu yönündedir. (Ivanyshyn 2009: s.690).

Kuşkusuz Dontsov ideolojisinin oluşumunda belirleyici bir etki Ukrayna Milliyetçileri Örgütüne aittir. Dontsov ideolojisini savunanlar, örgütlü milliyetçiliğin

yaratıcıları, İtalya'da faşizmin başarısını hevesle takip etti. UMÖ, 1929'da politika belgelerinde ve çok sayıda gazetecilikte formüle edildi. Mutlak değeri, "insan toplumunun en yüksek türü" olarak tanımlayan milliyetin öncelikli çıkarlarına dayanmaktaydı.

Mücadele etmek için Ukrayna Bağımsız Devleti kurulduğunu ilan etti. Hükümet biçimi, milliyet inşasının ardışık evrelerine cevap vermek zorundaydı. Ulusal Devrim aşamasında ulusal bir diktatörlük kurulması gerekiyordu. Devlet başkanının restorasyonu genel seçimlerle değil de bir yasama organı oluşturmak zorunda kaldıktan sonra sağlanmalıydı. (Bagan 2008: s.77).

3.1.3. Nicholas Stsiborsky'nin Natiokratik Devleti

Dontsov, Ukrayna Milliyetçileri ideolojisinin tek organizasyonu değildi. Otuzlu yaşlarındaki Natiokratik Ukrayna Devleti modeli Nicholas Stsiborsky tarafından önerildi. Stsiborsky "Natiokrasi" adlı kitabında "natiokrasi" terimini şöyle açıklıyor: "Natiokrasi, kendi devletlerinde milletin egemenlik çağrısı biçimidir, toplumsal olarak yararlı sektörlerin gücünü kullanır." (Stsiborsky 1988).

Ulusal-siyasal Ukrayna Devleti açısından Stsiborsky'ye göre öyle görünüyordu ki; kitleler, yerel yönetim ve sendikalist örgütlerde temsil yoluyla kamu ve siyasi hayata katılırlar. İdari olarak devlet, kendi hükümetlerince yönetilen eyalete, ilçelere ve topluluklara bölünür. Doğrudan, evrensel, eşit ve gizli oyla son aşamada yapılan seçimler gerçekleşmeli, idari bölümün her düzeyinde, devlet yönetiminin direkt denetimi altında görevlerini yerine getiren ulusal, idari, ekonomik ve diğer kurumlar da yer almalıdır. Devlet başkanı da milletin başında olmalıdır.

Stsiborsky, Ukrayna Milliyetçileri Örgütü'nün millet üzerindeki hakimiyet için rekabet etmediğini ilan etti: "Milletin tek kuralı - onun önünde duran ve örgütlü milliyetçiliğin önündeki misyon budur." dedi.

Ancak Stsiborsky, bir diktatörlüğün geçici olmadığını, devletin daimi ilkesini gördükleri için Nazileri eleştirdi. "Daimi diktatörlük, devletçilik hayatını ve aşırı hükümet hayatını, toplumun ve bireyin gelişimini engelleyen bir "polis devleti" kültürü yapmak için işaretleme eğilimi gösterir. Bu işaretlerin yapı ve faşizm olmadan olmadığını düşünüyoruz: "Natiokrasi" Ukrayna milletinin fikirleri kullanması ile

faşist ve Ulusal Sosyalist de dahil olmak üzere bilim milliyetçiliğinin, otoriter diktatörlüklerini deneyimlemeye mecbur olduğuna inanıyordu" Ancak, Ukrayna milliyetçiliği, diğer insanların tasarımlarını, mekanik olarak kopyalarındaki çalışmaları sınırlamıyordu. Gelecekteki Ukrayna Devleti faşist ya da ulusal sosyalist olmayacaktı.

Stsiborsky, alternatif kalıcı faşist diktatörlük görevlerini yerine getirmesinin ardından ulusal diktatörlüğün yerini alan natiokratik yönetimi kabul etti. Kafasında, Ulusal Meclis "Millet Lideri, oğullarının arasında en iyisi, milletin genel güvenini kazanmış ve esas özellikleri hakkıyla Devletin gücünü elinde tutmak" tarafından seçileceği fikri vardı. Bununla birlikte, siyasi çoğulculuk öngörülmemektedir "Ulusal diktatörlük döneminde ve sürekli devlet sisteminde parti yoktur." (Mikhnovskyy 1996: s.114).

Stsiborsky'e göre; Natiokratik sistemin, yalnızca faşist diktatörlüğün alternatifi olarak, bu sistemin modernize edilmiş bir versiyonu uygulanırsa, bunun alternatifi olarak düşünülmüş olduğu açıktır. Komünist totalitarizm deneyimi; resmen "özgür" seçimlerin varlığı ve yerel yönetimin geniş bir alanı (kağıt üzerinde) bulunmasıyla birlikte, hiçbir gerçek ideolojik ve politik çoğulculuğun ve çok partili sistemin, özgür bir diktatörlüğe yol açtığını göstermemektedir. Bu koşullardaki örgütlü milliyetçilik ve kaçınılmaz olarak varsayılan devlet partisi; faşist, Nazi veya Bolşevik kalıpta "öncü bir avangard" olur.

Stsiborsky konsepti, 2. Ukrayna Milliyetçiler Örgütü (Ağustos 1939) siyasi programın temelini oluşturdu. "Ukrayna Devleti'nin yapısı, ulusal fonksiyonel duruma göre bütün sosyal grupların dayanışmasına ve örgütlü işbirliğine dayanan, milletin iktidar devleti olarak anılan natiokrasi ilkelerine dayanıyor" dedi. Devlet yönetim organları, sosyal yaşam, hiyerarşik bir temel üzerine kurulmuştur; millet lideri sosyal hiyerarşiyi başlattı. 1929'da üst düzey parti sistemi ilkesi parti dışı ilkelere bırakıldı. Siyasi partilerin varlığı yasalar tarafından yasaklandı. Devlet nüfusunun siyasi örgütlenmesinin tek biçimi Ukrayna Milliyetçiler Örgütü olacaktır. Halkın temeli olarak emir; milli eğitim ve sosyal hayatın bir faktörü olarak tanımlandı.

Unutulmamalıdır ki bu süreç, İtalyan faşizmine hayran kalıp, bu durumu Ukraynalı Milliyetçiler liderlerini taklit etmeye çalışırken, Alman Nasyonalist Sosyalizmi için oldukça kritikti. Özellikle, Yevhen Onatsky, bu iki ideolojiyi karşılaştırarak, Nazi ırk teorisini kınadı: “Nasyonalist Sosyalizm milliyeti ırkla tanımlıyor ve tabanın yalnızca tek bir unsurunu - kanını - ortaya koyuyor. Nasyonalist Sosyalizm, Alman ırkının en yüksek ırk olduğunu söyler ve hatta Latin insanlara, Slavdan bahsetmemek için, alt ırkları, Aryan'ları, Afrikalılardan değil de diğer Aryanlı olmayan insanlardan üstün görürler” dedi.

Nazilere karşı eleştirel tavrına rağmen Ukrayna Milliyetçileri Örgütü, Nazilerle işbirliği içine girdi. Bu işbirliği, özellikle 1937 yılında yakındı, sadece pragmatik düşünceler kadar ideolojik değildi. Ukraynalı milliyetçiler Hitler'in Almanya'sını Sovyetler Birliği ve Polonya ile mücadelede doğal bir müttefik olarak gördüler ve Nazi Führer'in kendi çıkarları doğrultusunda hareket ederek bağımsız bir Ukrayna yaratılmasına yardımcı olacağına inandılar.

Ukraynalı milliyetçilik ve faşizm arasındaki fark üzerine Yevhen Onatsky şunları söyledi: “Fark ettim ki birçok Ukraynalı milliyetçi, isteyerek Ukraynalı faşistleri aramaya ve İtalyan faşistlerinden destek aramaya başladı. Ukrayna milliyetçiliği ile İtalyan faşizmi arasında gördüğüm geçişsiz bir uçurum gerçekten inatçı ve zor bir işi doldurabilir...”. Faşizm milletin milliyetçiliğidir. Devleti, herhangi bir kutsal ülkeye düşman olanlar ve her biri kendi tarikatını feda etmiş olanlar kurmuştur. Aksine, Ukrayna milliyetçiliği devlet dışı milliyetçiliktir; irredentizm ise yalnızca herkesi ve her şeyi imha için bir fedakarlık olarak yaşamaktır ve yaşatmasına izin vermeyen bu devletlerin kültürünü toplamaya hazırdır. (Taran 1993: s.63). Onatsky, gerçekten de iki ideoloji arasında önemli bir farklılığa dikkat çekti: Faşizm, varolan devletin araçlarıydı; Ukrayna milliyetçiliği ise, öncelikle devleti elde etmek için bir araçtı.

Bununla birlikte benzer bir mantık, Ukrayna milliyetçiliğine uygulanabilir. Teorisine göre, her şeyden önce halk bilinci içindeki ilk yer, devlet kavramı değil, millet kavramı olmalıdır. Bu argümanlardan yola çıkarak, İtalyan Faşizmi, Alman Nasyonalist Sosyalizmi ve Ukrayna Milliyetçileri Örgütü milliyetçiliğinin tamamen farklı ideolojilere ait olduğu söylenebilir. Fakat aynı başarı üç faşizm çeşidi olarak da görülebilir. Hangi topluluk türüne bağlı bulunduğu en çok ilan edilen devletçi,

milliyetçi ve ırkçı söylemler üç faşizm çeşidi için de ortak kabul edilebilir. Bu kavramlar; millet, ırk veya millettir.

3. 2.UKRAYNA MİLLİYETÇİLİĞİNİN TARİHSEL KOŞULLARI

3.2.1. Ukrayna Kimliğinin Gelişimi

Ukrayna milliyetçiliğinin tarihi oluşum sorunu; doğrudan millet inşası sorunu ve özellikle ulusal bilinç oluşumu ile ilgilidir. Birincisi, Ukrayna milliyetçiliğinin senaryosunun tarihsel oluşumu Avrupa'dan çok farklı değildir. Milliyetçilik; entelektüel seçkinler arasında bir his, duygu olarak ortaya çıkar ve bu seçkinlerin bir dizi doktriner ilke çıkardığı ve nihayet siyasi örgütlenme düzeyine ulaşılması gerektiği çabasıdır. 19. yüzyılda Ukrayna milliyetçiliği üç aşamadan geçti. 18-19. yüzyılın başında doğdu. Sosyo-psikolojik düzey; Kazan soylu seçkinlerin sınıf hırslarından torunlarının ve yeni entelektüellerin kültürel çıkarlarının bir karışımı olarak ele alındığında, daha da tartışılacak olan, entelektüelin etnik ve ulusal kimliğinin yeni bir biçimini şekillendirecek dış etkenlerin etkisi altındaydı elit Ukrayna toplumu. 19. yüzyılın sonlarına doğru "Ukrayna projesi" ortaya çıktı. "Klasik" Doğu Avrupa milliyetçiliğine atfedilen görev, Ukrayna milliyetçilik ideolojisi ve siyasi hareketi tasarımına başlandı. Kitlelerin politik hayatına "çağrı" yapılarak "millet" haline getirildi. Bununla birlikte, siyasi bir doktrin olarak Ukrayna milliyetçiliğinin oluşumu, siyasal ideoloji esas olarak "bütünleşik milliyetçilik" denilen radikal dalyyla oluşturuldu. Ukrayna milliyetçiliğinin doğuşunun "siyasi ve ideolojik" aşamasında, Ukrayna hareketinin neredeyse tüm alanlarının siyasi programlarının bir parçası haline geldi. 20. yüzyılın başlarında, özellikle de kendilerini "milliyetçi" olarak tanımayanların "milliyetçilik" için daha da fazla mücadele ettiği görüldü. (Encyclopedia of Ukraine 1993: s.381).

Yukarıda belirtildiği gibi 19. – 20. yüzyılın başlarında Ukrayna milliyetçiliğinin ideolojik ve siyasal ifadesi güçlü sosyal faktörler tarafından da tetiklendi. "Modernleşme" teorisine paralel olarak, modern bilim adamları geleneksel olarak "dolaylı etkiler" hipotezini adlandırdığımız bir yaklaşım oluşturdu. Bu yaklaşım genel olarak şuna benzer: Doktrin modernizasyonunda olduğu gibi imparatorlukların endüstriyel modernleşmeye geçişi. Milliyetçilik türündeki egemen milletlerin ortaya çıkması arkaik Ukraynalı tarım toplumuna neden oldu. Aslında ortaya çıkan süreç, Ukrayna topraklarında oluşan imparatorluk toplumunun türünü değiştiriyor. Ukraynalılar için bu değişiklikler, organik kalkınmanın (sosyal ve ekonomik dahil) iç faktörlerinden değil, modernize edilmesi gereken dış

metropolitan merkezinden kaynaklanıyordu. Endüstriyel modernizasyon (geleneksel tarım topluluğundan endüstriyel ve modern olana geçiş), Ukrayna'daki geleneksel sosyal yapının dengesizliğine yol açarak ciddi sosyal, psikolojik ve sosyo-kültürel sorunlara neden oldu ve özellikle Ukrayna toplumunun siyasi açıdan aktif bir bölümünü, özellikle entelektüellerini etkiledi. O zamandan beri, Ukrayna entelektüellerinin (aynı zamanda siyasal) seçkinlerinin ulusal kimliği oldukça kurulu biçiminde (ayrıca büyük ölçüde "entelektüel ithalatın" bir sonucu olarak) varolduğu halde, farklı ideolojiler açısından tepki ve formülasyona rağmen, çoğu durumda milliyetçi doktrin mevcuttu. Sonuç olarak: Bir ideoloji olarak ve politik bir hareketi oluşturan Ukrayna milliyetçiliği etkilerine değil, modernleşme sürecine aracılık edildi. Ukrayna milletinin yönetiminin himayesinde yürütülen modernleşme; şehrin asimilasyon, yabancılaşma, kırsal kültür süreçlerini güçlendirdi. Geleneksel tarım kültürü alanında en Ukraynalı aydınlar, merkezli, geleneksel değerlerin krizini kışkırttı. Günümüzde, ideolojik düzeyde değerlerin yeniden değerlendirilmesine ve değerlendirilmeye çalışılmasına "kültürel" ve onunla birlikte "siyasi" milliyetçiliğin olgunlaşmasına yol açtı.

Ukraynalıların ulusal bilincinin oluşumunu inceledikten sonra, bu sürecin "aşağıdan yukarıya" geçtiğine karar verdik. Entelektüel elit (bir süre için siyasi seçkin oldu), bir diğerine önceden etnik anlam kazandıran yeni bir düşünce tarzı üretti ve kültürel izolasyon, teorisyen S. Kohut'un "Küçük Rus Kimliği" ve 19. yüzyılda tanımladığı komşularından Ukraynalı yerel vatanseverlik seviyesine indi (Sol Kanad Ukrayna). Kuşkusuz, bu şema doğrusal olarak kabul edilmemelidir ve ters bir etki ve etkileşim söz konusudur. Ukrayna halkının "izolasyonu" ve Polonya ve Rus halklarının seçkinleri lehine argümanlar olarak görülen "etnografik kitle", millette dönüşümün bir nesnesi olarak Ukrayna'da özellikle mevcuttu. (Voytsehvka 1995: s.479).

Bu yeni felsefe türü ya da toplumsal bilinç unsurlarından biri, Ukrayna halkının egemenliğinin merkezi fikri olduğu zaman zaten milliyetçilik olarak tanımlanabilir. Genel olarak Ukrayna milliyetçiliğinin bir ideoloji olarak demokratik evrimi, dünyanın belirli elementlerinin kolektif bilinç içinde birikimi olarak görülebilir. Bunları şu şekilde ele alabiliriz: Kendilerinin ayrı bir kültürel ve dilsel topluluk olarak farkındalığı, "izolasyon"un bu yönlerinin zıttı, kendilerini komşularıyla

kıyaslamak ve bu durumu kavramsallaştırmak, Ukrayna ve diğerlerinin siyasi egemenliği fikri ile kendi topluluklarının toprak alanıyla ilgili farkındalık yaratmak. Bu plan ve yukarıda bahsedilen Ukrayna milliyetçiliğinin bir "safhası" fikrinin yanı sıra dikkat etmesi gereken önemli bir dezavantajı vardır: Daha önce kurulmuş millet ve milliyetçilik teorilerinin çoğunda olduğu gibi, kendi kendine sürdürülebilir evrim "olarak düşünmek. "Ukrayna milleti" veya "Ukrayna milliyetçiliği" olarak adlandırılan vücudun gelişimini tanımlayan "genler" var gibi görünmektedir. Bu gelişme sırasında herhangi bir milliyetçiliğin ortak özelliklerinden biri olmalıdır. Bu uygulamada, Ukrayna ulusalcılığının iç gelişimi, bir model ve tüm dış etkiler olarak, içsel gelişmeyi engelleyen ya da tersine kazalara neden olan bir dizi kaza olarak ortaya çıkmaktadır.

Bu fikrin, milletlerin ve milliyetçiliğin modern teorik araştırmalarının temelini ortaya attığını görmek kolaydır. (Smith, Anderson, Hobsbawm). Yani Ukrayna milliyetçiliği burada orijinal değil, bir fenomen ya da analitik bir kategori değildir. Bununla birlikte öncelikle sorunun yukarıdaki analitik tasarımın belirli tarihi gerçeklerin yeterli bir şekilde yansımaları olduğuna dikkat çekiyoruz. Bunlar, geçmiş hakkındaki bilgilerimize dayanarak gerçekliğini düşündüğümüz şeylerin bir genellemesidir. Bu durumda, milliyetçilikten ideolojik bir sistem olarak bahsediyoruz; ancak bu sistemler tabii ki gelişmenin tam evrimsel yollarına karşılık gelmektedir. Bu sistemler, Ukrayna milliyetçiliğinin doğuşunun bilimsel ve teorik olarak anlaşılmasında son derece üretken, çeşitli versiyonlarında "dengesiz gelişme" teorisi olarak görülmektedir. Ukrayna, imparatorlukların çevresi, çevresel Batı'ydı. Dolayısıyla, "yabancı" içinde olan Ukrayna toplumundaki modernleşme süreçlerinin eşitsiz ve dolaylı etkilerini kışkırtan "çok düzensiz" bir gelişme vardı. Bu durum, daha önce tartışılmış olan seçkinlerinin tepkisine neden oldu. "Düzensiz gelişme" teorisinin diğer yönleri, Ukrayna milliyetçiliğinin iç gelişiminde bir "bölgesel eşitsizlik"ti. Bu, Batı Ukrayna ve Dinyeper'in bu topraklardaki sömürge statüsünün sonucu olan sürecin nitel farklılıkları ile ilgilidir: Farklı tarihsel mekanlar, farklı siyasi ve entelektüel iklim gibi. Görüldüğü gibi bu bölgelerdeki Ukrayna milliyetçiliğindeki farklardan dolayı, iki Ukrayna milliyetçiliği olduğu söylenebilir. Ukrayna milliyetçiliğinin doğuşunun bu yönü ampirik olarak araştırılmalıdır. Bu araştırma, teorik genellemeleri gerektirir ve bu açıkçası geleceğin meselesidir.

Bununla birlikte bugün zaten görülebiliyor ki, ulusal bilincin oluşumunda çok büyük etkiye sahip olan Batı Ukrayna'da, Dinyeper Bölgesi ile olan temas, Ukrayna milliyetçiliğinin doğuşuna uygun şekilde yansıyan "sivil toplum" gibi bir şey inşa etme sürecidir. Bu bölgede, Dinyeper'den ziyade sivil kurumlarda, yasal olarak varolma fırsatlarının çok fazla olduğu bilinmektedir. Bununla birlikte, sosyo-ekonomik faktörlerin bir sonucu olarak önemli ölçüde kötüleşen Polonya milliyetçiliği ile rekabet sonucunda, nihayet Ukrayna devrimi 1917-1921 döneminde ve yenilgisinden sonra oluşan radikal eğilimlerin ortaya çıkmasına katkıda bulundu.

Dinyeper'de, Ukrayna milliyetçiliğinin yasal biçimlerinin geliştirilmesi karşı politik rejim yüzünden imkânsızdı. Bir taraftan önce ideolojik ve örgütsel tasarımın engellendiği, zayıfladığı fikri, diğer taraftan da en önde gelen sözcü ve M. Mikhnovskyy'nin ortaya çıkardığı ulusal radikalizm fikrinin ortaya çıkmasına yol açtı. (Turchenko 2003: s.59). Psikolojik (duygular olarak milliyetçilik), ideolojik (bir öğreti, felsefe, sistem fikirleri olarak milliyetçilik) ve siyasi milliyetçilik olmak üzere, Ukrayna milliyetçiliğinin menşei ve işleyişinin üç düzeyde ele alınabileceği analitik bölüme geri dönülmesi, bir siyasi harekettir. Burada, "eşitsiz gelişmenin" başka bir yönünü, bu kez ulusal milliyetçilik açısından görüyoruz. Özellikle, Sovyet Ukrayna'da milliyetçilik aslında engellendi. Ukrayna'nın, "ulusal komünizm" kaderi UMÖ tarafından kanıtlanan bir ideoloji olarak siyasi seviyeyi veya işlevi teşkil etti. Batı Ukrayna'ya, birkaç yasa dışı örgütün veya milliyetçilik ilan etmeye cesaret eden bireysel figürlerin eklendiği görülmüştür. (UMÖ 1950 - 80 yıl içinde). Dahası, milliyetçiliğin bastırıldığı ve sosyo-psikolojik seviyenin, "enternasyonalizmin" kitlesel bilinç ideolojisinin yoğunlaşması ve doğrudan Ruslaştırılması ve "Sovyet yurtseverliği" nin temelini atılmasına dair yoğun bir telkinde bulunulmasına rağmen Sovyet rejimi ve Rus büyük güç milliyetçiliğinin yeni versiyonun Batı Ukrayna'da, özellikle doğu Galiçya'da, savaşlar öncesi dönemde, Ukrayna hareketinin çok zorlu siyasi ortamına rağmen, yine de temsilci kurumlarının oluşturulması için hukuki faaliyetler yapılması şansı vardı. Belirli bir zamana kadar Ukrayna milliyetçiliği, yani Batı Ukrayna'nın ilhaki ve Sovyetler Birliği üç seviyede başarıyla işletildi. Batı Ukrayna'nın Sovyetler Birliği'ne girmesi, bölgedeki Ukrayna milliyetçiliğinin siyasi-ideolojik olarak giderek ortadan kaldırılmasına yol açtı; ancak sosyo-psikolojik seviyede bu durum oldukça uygundu. Bu durumda, Ukrayna Diasporası oynamak

için son derece önemli bir rol başlattı. Burada milliyetçilik her üç seviyede de çok iyi çalışıyordu, ancak bir gelenek olarak da bilinen "milliyetçilik" sadece bir siyasi hareketi ele geçirdi. (NaUAÖv 1999: s.36).

Bununla birlikte, milliyetçi öğretinin unsurları geleneksel olarak diasporadaki politik programların ve siyasi eğilimlerin en iyi bileşenleri olarak kaldı. Diaspora milliyetçiliğinin, 1980'lerin sonlarında ve 90'lı yılların başında, Ukrayna'da milliyetçilik hareketinin ideolojik ve kurumsal tasarımının güçlü faktörlerinden biri olduğu hatırlanmalıdır. Bu dönemde Ukrayna'daki milliyetçiliğin iç yapısı yine "tam" hale geldi. "Perestroyka" sırasında iktidar partisinin ideolojik emirlerinin en ufak şekilde zayıflaması, Ukrayna'daki Ukrayna milliyetçiliğinin hem ideoloji hem de siyasi hareket seviyesinde restorasyonu, milliyetçi düşüncüyü serbest bırakmak için kısa sürede sonuç verdi. Bugün Ukrayna'da geleneksel olarak "milliyetçi" ülkedeki sosyo-psikolojik seviyenin yaygın olduğu görülür. Anılan bölünmenin esas olarak spekülatif olduğunu hatırlatmak gerekir. Bu analitik çerçeve, analiz kolaylığı için sunulmuştur. Elbette gerçeklik daha karmaşıktır. Örneğin, milliyetçiliğin sosyal ve psikolojik bir olgu olarak varlığı söz konusu olduğunda, yalnızca bireyin kültürel ve etnik kimliği ile eşitlenemez; aynı zamanda siyasi ruh hali ve hisler olarak da ortaya çıkabilir. Sözü edilen yapı aynı zamanda hiyerarşik olabilir. Sosyal ve psikolojik olarak "daha üst düzey" görülen, işleyen milliyetçiliğin siyasi veya ideolojik düzeyi budur. Son olarak, bu seviyeler arasındaki sınır tamamen keyfidir. Bu yapı, Ukrayna milliyetçiliğinin tipolojisi sorusuna döndüğümüzde ortaya çıkıyor.

3.2.2. 20. Yüzyılın Başında Ukrayna Milliyetçiliği

Ukrayna'da, ayrılmaz milliyetçilik öncelikle 1917-1920 yılları arasındaki başarısızlıklardan gelmektedir. Teorisyen Alexander Motyl'in belirttiği gibi, "Ukrayna milliyetçiliği esasen neden Ukrayna Devleti'ni açıklamak için bir girişimdi ve neden kazanmak için beklendiği gibi kaybetti?". Verimsiz yönetimi, amaçlardaki farklılıkları, net bir yön vermemeyi, birlikte yenilgiye uğratmayı hedefleyen sosyalist ve demokratik yaklaşımların bağımsızlık savaşındaki genç gazileri, eski ideolojiyi reddetti. Bunun yerine Ukrayna, koşulsuz bağlı millet ve bağımsız bir devlet, yeni bir tür oluşturulması çağrısında bulundu. (Polonska-Vasilenko 2002: s.608).

Yirminci yüzyılın başlarında, millet için bir patlayıcı olan milliyetçi bilinçli seçkinlerin ortaya çıkışı, birçok ülkenin ve Ukrayna'nın modern tarihinin özünde bulunan bir özelliktir. Büyük imparatorlukların çöküşünden bu yana Doğu ve Orta Avrupa'da ulusal kurtuluş mücadelesinin yaygınlaştırıldığını ve çeşitli kuruluşların faaliyetlerini, temellerini etkileyen farklı yönleri dikkate alarak farklı açılardan olması gerektiği düşüncesini düşünün.

Farklı uygarlıklarla karşılaşan ülkeler - Doğu (Asya) ve Batı (Avrupa) - uzun zamandır çok milletli, heterojen ülkeLER haline gelmiştir. Ukrayna, İkinci Dünya Savaşı sırasında ortaya çıkan kendi sorunlarını belirgin derecede, keskin bir şekilde ortaya koymuştur.

Ukrayna, Avrupa kıtasının daha coğrafi ve jeopolitik merkezi olmuştur. Geçmişte, büyük imparatorluklar arasındaki konumu, bir zamanlar dış menfaatler için savaşmak için bir alan haline geldi ve çok acı çekti. Her seferinde başka bir savaş alanında kendisine şan getirme girişimi, Ukrayna'nın umutsuz bir umuduna dönüştü; çünkü başlıca ülkelerden hiçbirinin kendi ekonomik ve politik niyetleri yoktu. Ukrayna'ya milletlerarası sahnede bağımsız hareket ettiği itiraf edilemedi.

Farklı dilden diğer kişilerin parçaları, din ve davranış faaliyetleri iki imparatorluğun çatışması Ukraynalı bölünmenin Doğu ve Batı olmak üzere iki kısma ayrılmasına yol açtı. Sözde "Batı" Ukrayna, Doğu kardeşlerinden daha "Avrupalı" idi. Sonuçta daha özgürlerdi ve Doğu (ya da daha doğrusu Asya), neredeyse serfliği bir damgalama olarak taşıyordu.

19. yüzyılın sonlarında, aşağıda açıklanan olaylar için önemli olan, Batı Ukrayna topraklarında, Polonyalı yetkililerin egemenliği altında eğitim almanın mümkün olmasıydı. Avrupa için devrimci olan geleneksel öğrenci, bu eğitimde rol oynamıştır. Pek çok Doğudaki genç arkadaşın aksine Batıdaki gençlerin doğmamış devletin yeri hakkında düşünme ve bağımsızlığı teşvik etmek için nasıl davranacaklarını bir gerçeklik haline getirme fırsatı yoktu.

Olaylar, şiddetli bir endüstrinin arka planına doğru açıldığında yirminci yüzyılın başlarında ulusal kurtuluş hareketini yenilgiye uğrattı ve ulusal kalkınma, önceki girişimlerin hepsinden daha acı bir tat bıraktı çünkü zafer çok yakındı. Birinci Dünya Savaşı sırasında memnuniyete sahip olan Ukrayna ve Batı Ukrayna'nın önemli bir kısmı aktif siyasetten çekildi; ancak nesiller arası değişim, Ukrayna'nın

bağımsızlığı için yeni arenada enerjik ve özel savaşçılar çıkardı. 30'lu yıllarda gerçekleşen ulusal kurtuluş hareketinin radikalleşmesi sağlandı. Bölünmeyle birlikte Ukrayna'nın en batı tarafında halkın "eski", tecrübesiz, bilinçaltı karışık kişileri yerine ılımlı ve "genç" lerin "kim bir şeyler yapmak istiyor?" çağrısı vardı. Biz, bu tür durumlarda Ukrayna ulusal hareketin geleceği olup olmadığını iddia edebiliriz; ancak 20. yüzyılın 30'lu, 50'li yıllarında Ukrayna'da ulusal kurtuluş hareketi olgusu bu karmaşık ortamın ürünüdür.

3.2.3. 1914-1920 Döneminde Kurtuluş Mücadelesi

İdeolojik hızlanmanın olgunlaşması ve milliyetçi ideoloji, milliyetçi bakış açısı olan Ukrayna Milliyetçileri Örgütü'nün (UMÖ) oluşturulmasına yol açtı. UMÖ modern Ukrayna milliyetçiliğinin resmi olarak tamamlanması oldu.

23 Haziran 1919'da Versailles Antlaşması'yla tüm önemli Polonya devlet yasalarında ulusal azınlıklara izin verildi. Ayrıca 18 Mart 1921 tarihli Riga Antlaşması için Polonya, Ukrayna uyrukluğunun tüm haklarına saygı göstermek zorundaydı. Etnik bileşim açısından (yaklaşık %64 Ukraynalı, %25 Leh, %10 Yahudi, %1 diğerleri) Galiçya özerklik statüsü almak zorunda kaldı. Bununla birlikte, Polonyalı yetkililer bu durumu dikkate almadı ve 1919'da Ukraynalıları baskı altına aldılar. Hatta 1919-1921 döneminde Polonya makamları tarafından acımasız bir muameleye maruz kaldılar, 100.000'den fazla kişi tutuklandı ve yaklaşık 27.000 Ukraynalı toplama kampında kaldı. "Ukrayna" terimi yasaklandı ve 1920'de Galiçya'ya yeni bir resmi isim verildi: "Doğu Küçük Polonya". (Rublev 1999: s.319).

Bu durumda Ukrayna, haklarına yönelik uzun bir mücadeleye başladı. İki şekilde savaşıldı. Siyasi partiler, dernekler, sosyal organizasyonlar yoluyla ve yasal yöntemleri kullanarak ekonomik olarak savaşıldı. Ukrayna'nın önemli siyasi güç unsurlarından biri olarak Ukrayna Ulusal Demokratik İttifak Partisi'ni gösterebiliriz. Bu parti, Batı Ukrayna'nın anayasal gücüydü.

Ukrayna siyasi merdiveninin ikinci aşaması Ukrayna Sosyalist Radikal Parti'yi ele geçirdi. Daha az etkiye sahip olmayan diğer partiler, Ukrayna Sosyal Demokrat Partisi, Ukrayna Katolik Ulusal Partisi ve nihayetinde bir kontrol noktası olan Batı Ukrayna Komünist Partisi idi.

Milliyetçi ideolojiyi pratik siyasi çalışma adına başlatmak için yapılan ilk

girişim M. Mikhnovsky'nin on dokuzuncu ve yirminci yüzyılın başında olmasını sağlamıştır. Bunlar "Independent Ukraine" broşüründe formüle edildi ve Devrimci Ukrayna Partisi'ni (DUP) yarattı. Birçok genç baskı politikasına karşı çıkararak yasa dışı ve şiddet içeren araçlarla mücadeleye devam etme kararı aldı.

Hatta daha önce Galiçya'da dâhili milliyetçiliğin ve özellikle Çekoslovakya'daki göç edenler arasında gelecekteki katılımcıların dağınık grubunu oluşturan bir ideoloji oluşturuldu. 1920'de Prag'da küçük bir grup subay, gizli olarak Polonya işgali ile mücadeleye devam etmek için UAÖ'yü (Ukrayna Askeri Örgütü) kurdu. Daha sonra, komutan albayın görevini yerine getirmesi için Eugene Konovalets seçildi. (1999: s.319).

En başından beri UAÖ, uygun komuta yapısına sahip bir askeri örgüttü. 1920-1923 yılları arasında UAÖ, Polonya rejiminin istikrarını bozma amaçlı operasyonlar yürüten olası anti-Polonyalı ayaklanmaya gizlice hazırlanıyordu. UAÖ davası, Batı Ukrayna'daki Polonya makamlarının temsilcilerine teşebbüs ediyordu. "Trompet" olağan dışı derecede güçlü ve propagandanın etkili bir yayın organıydı.

UAÖ, Galiçya'da terhis edilen gazileri ve Çekoslovakya'da bekleyen askeri, olası bir anti-Polonya ayaklanmasına hazırlıyor ve Polonya işgal rejiminin istikrarını bozmak için operasyonlar yürütüyordu. Bu tür eylemlerin en önemlileri, Polonya devlet başkanı Jozef Pilsudski'ye, Stephen Fedak'ın 1921'de yaptığı girişim ve 1922'de kapsamlı bir sabotaj kampanyası girişimiydi. Örgüt kaba verilere göre 2 bine ulaştı. (2002: s.608).

Ancak 1923'te bile Müttefikler, Doğu Avrupa'daki Polonyalı makamların meşruluğunu kabul ettiler. Bundan sonra UAÖ'nün pek çok üyesi yasal mevzuat gibi silahlı mücadeleyi sürdürüp sürdürmeyeceğinden şüphelendiği gibi örgütlerden geri geldi. Bu değişikliklerin sonucu olarak örgütü sarmış olan kriz, önemli oryantasyonuna katkıda bulunmuştur. Konovalets, Almanya ve Litvanya'ya mali ve siyasi yardım çağrısında bulundu. Doğu Galiçya'da UAÖ'lü lise ve üniversite gençlerini işe almıştı. Milliyetçi merkezlerin oluşturduğu geniş bir ağ oluşturmak için UAÖ, "Ukrayna Milliyetçisi Gençlik Derneği" (Lviv), "Ukrayna Milliyetçi Gençliği" (Prag), "Ukrayna Milliyetçileri Birliği" (Çekoslovakya) gibi çeşitli öğrenci gruplarıyla temas kurdu.

Ukrayna milliyetçiliği fikrinin taşıyıcısı İkinci Dünya Savaşı'na katılan nesiller

tarafından organize edildi. Ukrayna ulusal hareketi, Ukrayna halkının kitleleri arasında kendiliğinden yükselmeye başlayan, yaşayan bir tohumdu. Stsiborsky, Ukrayna Milliyetçileri Hareketi'nin ortaya çıkmasında başlıca sebepler olduğuna inanıyordu. Bunlar; ulusal siyasal merkez ve çeşitli partilerdeki anarşi ve bozukluk, "eski putlara" karşı tamamen güvensizlik ve devrimin eşlik ettiği büyük değişiklikler ve krizlerdi. (Linetsky 1996: s.215-216).

Bütün bu olgular ciddi eleştirilere maruz kalmaktadır. Ancak her şey eleştiri seviyesinde kalırsa, Ukrayna Milliyetçileri Örgütü'nü (UMÖ) yaratmak asla amacına ulaşmazdı. Bununla birlikte, Dmitry Andrievsky: "Mevcut tüm ideolojilerimizin köklerinin garip bir geçmişten ya da temel olarak bugün bize düşman olan ulusal toprağın dışından ..." olduğuna ve Ukraynalı milliyetçiliği organize eden ideologların var olduğuna inanıyor. (Mirchuk 1961: s.11).

Bu fikirden uzakta olan Julian Vassyyan; "Ukrayna milliyetçiliği, modern dalganın en keskin ifade biçimlerinde, kapsamlı bir baskı ülkesi haline gelen ulusal-siyasi baskının devrine verdiği şekilde ortaya çıktı. Organik olarak yaratıcı bir hareket özellikli, özerk irade ile " diyerek görüşlerini ifade etmiştir.

Aynı zamanda bu geniş ve zengin ideolojik zeminde, daha büyük ve daha küçük dernekler vardı. Bazıları görünüp kayboluyordu, bazıları ise büyüdü ve önemli bir güç elde etti.

Bu örgütlerin dördü en önemlileriydi ve örgütlü milliyetçiliğin kurulması için temel oluşturdu: Ukrayna Askeri Organizasyon (UAÖ), Prag'daki Ukraynalı Milliyetçi Gençlik Grubu, Ukrayna Milli Takımı Birliği, Padebradah Birliği ve Batı Ukrayna'daki Ukraynalı Milliyetçi Gençler.

Milliyetçi örgütler arasında görüşmeler 1927'den beri gerçekleşti. Müzakereler sırasında Ukrayna Ulusal Meclis Birliği tüzüğü onaylandı. Bu tüzük Haziran 1927'de onaylandı. UMÖ hedefleri şöyleydi: Ukrayna'nın kurtuluş ve devlet fikrini teşvik etme; ulusal ideolojinin geliştirilmesi ve yaygınlaştırılması; bütün Ukrayna Kongresi'nin toplanması ve ulusal örgütlerin birliği. UMÖ Birliği Başkanı Nicholas Stsiborsky oldu. (Kukhta 1994 s.129).

3.2.4. Ukrayna Milliyetçileri Kongresi ve Ukrayna Milliyetçileri Örgütü

Yirminci yüzyılın sonlarında Ukrayna karşıtı eylemlerin zeminine karşı ve açıkçası kibirli bir eylem olarak Ukrayna milli bilincinin yükselişi gösterilebilir. Ukrayna toplumunda "Mesih" rolünü üstlenmeye çalışan çoğunlukla küçük organizasyonlar ve dernekler vardı.

Böylece, hayallerin birlikte vuku bulması gereken zaman ve birçok kuvveti pekiştirecek güç UAÖ'yle başladı. Ancak Birleşmeye doğru ilk adımlar, Ukraynalı Milliyetçiler Birliği ve Ukrayna Ulusal Mücadele Gençlik Grubunu bir araya getirdi. Simon Petliura'nın suikastinin etkisi altındaki 12 Temmuz 1927 Ukrayna Milliyetçiler Birliği'ni kuranlar Prag'da bir toplantı yaptı. (Krichevsky 1991: s.133).

Birleşme hareketindeki bir sonraki adım 3-7 Kasım 1927'de Berlin'de gerçekleşti. Birinci Ulusal Kongre Konferansı'nda Ukrayna ulusalcı hareketlerin birleşmesi kararı Ukrayna Milliyetçileri Örgütü tarafından verildi. Yaklaşan Ukrayna Milliyetçileri Kongresi nihayetinde yeni organizasyonun tüm yapısal ve ideolojik temellerini üretmişti. Millet inşasında eşgüdüm eylemleri için gerçekleştirmek ve çalışmaları gerçekleştirmek için Eugene Konovalts'in başını çektiği 5 kişiden oluşan Ukraynalı Milliyetçiler'in ('Provid') yönetim organı oluştu.

Ortaya çıkan "Konferansta" V. Martynet en aktif yazarlardan birisi olarak makalesinde şunları söyledi: "Ukrayna milliyetçiliği milletin iç gelişmesinin sonucudur. İç güçlere göre millet ve milliyetin kendisine bir son vermesi için milletin yaratıcı ifadesine inanmaktadır, bu yüzden sadece millet içinde, onlarla yüzleşen görevleri yerine getirme olanağı bulunabilir ve bu olanak bulunmalıdır. "

8-9 Nisan 1928'de Prag'da düzenlenen İkinci Ulusal Dernek Konferansına ev sahipliği yapıldı; burada yasal demokratik partilerin sınırlanması ve yasaklanmış milliyetçi örgüt üyeleri kendilerine aittir kararı alındı. Bu net organizasyona izin verildi ve güvenilir bileşenler daha fazla belirlenmedi. Konferansta ilk önce örgütsel planda UMÖ'nün "bir yandan örgütsel çerçevenin bütünüyle resmi olmayan milliyetçilerinin, sendikanın öbür tarafında ise milliyetçi grupların çalışmalarına can verdiğini" ölçtü. (Kukhta 1994: s.128).

Bu konferansta, gelecek Ulusal Kongresi'nin Eylül 1928'de yapılması gerektiği belirlendi. Fakat belirli sayıda siyasi ve komplike nedenlerle Büyük Meclis, 28 Ocak-

3 Şubat 1929 arasında Viyana'da düzenlendi. Kongreye, Ukrayna ulusalcı örgütlerin 30'dan fazla temsilcisi geldi ve iki konuk da dâhil olmak üzere hareketler ve kongre toplantısı son derece net ve organize şekilde düzenlendi. Ukrayna Milliyetçileri Kongresi Bürosu kürsüden bildirildi: "Kongreden Ukraynalı Milliyetçiler Kongresine", kongrenin raporlarından yola çıkarak Ukrayna Milliyetçileri Örgütü oluşturulmalıdır. Kongre kararları yapıya geçirildi. Kongrenin çözümü keyfi olarak ideolojik ve devlete, sosyal ve ekonomik ayrıma tabi tutulabilir. Kongre, milletçilik örgütünün insanların yaşamıyla bağlantılı fikirlerini vurguladı: "Ukrayna milliyetçiliği, adil gerekçelerle ve yaratıcı yaşam için savaşırken Ukrayna milletinin iç dünyasında doğan ruhani ve siyasi harekettir. " Organik bağlantı milliyetçilik ve millet, gerçek bir düzen ve hedef, milletin bu anlayışına dayanır. (Krichevsky 1991: s.138).

Sosyo-ekonomik düzenlemelerin bir parçası olarak, kongre tarım ve küçük sanayilerdeki özel mülkleri savundu. UMÖ'nün amacı hakkında Ukrayna milliyetçiler kongresi (UMK) kurallarını okuyabiliriz: "Ukrayna'nın Bağımsız Devlet olayının politik hareketinin gerekçesiyle ele alınmasını ve Ukrayna Devleti'nin genişleme sürecinin yarattığı tüm milletlerarası eylemlerin, koşulların ve kurumların atanmamasını ve tüm kapalı UMÖ güçlerinin direniş kategorisinde kendini ortaya koyduğunu belirtir." Ukrayna Milliyetçileri Örgütü, milletini birleştirmeyi amaçlamaktadır; çünkü Ukrayna devlet toplumu faktörleri, Ukrayna ulusal gücünün, tüm genişliğini dağıtmak ve böylece büyük bir devlet ve büyük bir Ukrayna milleti sağlamak adına Konovalts son konuşmasında şunları söyledi: "İşler yoluna girdiğinde karşı karşıya kalacağımız muhalefet büyük olacak; çünkü, Ukrayna Devleti, Moskova İmparatorluğu'nun tasfiyesine benziyor ve Polonya'nın tarihsel emperyalizmi bütün Doğu bölgelerinde böyle bir radikal yeniden yapılanmaya neden oluyor. Avrupa ve Asya'nın büyük bir bölümünde derinlemesine sona erecek ve tüm dünyanın siyasal görüşünden daha az olmayacak ."

Tarih, bu umutların asılsız olmadığını göstermiştir. Böylece UMÖ, 1929'da Viyana Kongresi'nden sonra bir gerçek haline geldi. Kongrenin, bu örgütlerin yönetim organları tarafından kararları onaylaması gerekiyordu. (Sonenko1994).

UMÖ'nün ilk büyük faaliyeti; Pripyat nehrinden Karadeniz'e ve Ukrayna'nın Kafkas dağlarındaki Beskid Yadis'inden ve Don bozkırlarından kurtarmaya yönelik

ana politik hedefini ilan etmek oldu ve böylece bağımsız bir egemen devletin kurulması ve işgalci Sovyetler Birliği'ne, Polonya'ya, Romanya'ya ve Çekoslovakya'ya karşı Katolik mücadelesi ortaya çıktı. En önemli hedef, tüm Ukrayna halkının ezicilerine karşı devrimci silahlı mücadele oldu.

Büyük önem Ukrayna halkının tanıtımına verildi, bunun gerçekleşmesi, özellikle de gençlerin ulusal olumlu fikirlerinin aşağılık olmamasına bağlıydı. Bu nedenle UMÖ, öncelikle kendini bir parti olarak gördü. Daha sonra UMÖ'de birçok koşulun tesadüfi sonucu olarak tüm Ukrayna organizasyonunun parti, siyasi ve ideolojik hareketi vardı.

Kongrenin çözümü, Ukrayna ulusal kurtuluş güçlerinin mücadelesinin yalnızca bir diktatörlük olduğunu ve bu savaşın sona erdirileceğini öngörüyordu. Bu, UMÖ'nün bir askeri diktatör hakkına sahip olduğu anlamına geliyordu. Bağımsız bir devletten sonra, diktatör, demokratik bir yasama ve adli makamlar yaratmaya zemin hazırlardı. İdari-bölgesel yapının temeli yerel yönetimi haline geldi. Hemen hemen tüm Ukraynalı demokratik ve sosyalist siyasi güçlerin UMÖ görünümünü olumsuz olarak algıladıkları, faşizmin kendilerini suçladığı kaydedilmelidir. Bununla birlikte, UMÖ, düzenlemelere ve programlara dayanarak, bu ifadelerin tüm resmîyeti ve durumu yansıtmadığına inanıyordu.

UMÖ, "Ulusal Halkın Oluşturulması" adlı resmi yayınının sayfalarında Ukrayna halkının ve milliyetçilerin gelecekteki düşmanlarını tespit etme girişimine şu tepkiyi verdi: "Ukrayna'nın milliyetçi muhalifleri olarak adlandırılan "Faşizm" in adsız olmayan adını vurgulayın. Faşizm, halkın devleti, bu mutasyon ve devlet sosyalizminin kendi ülkesinde iktidar için rekabet eden agresif işgali politikasıdır. Ukrayna milliyetçiliğinin görevi bağımsızlık mücadelesi olan ulusal kurtuluş hareketidir. Bu nedenle Ukrayna milliyetçiliği yalnızca kıyaslanabilir değildir. Özellikle de Ukrayna milliyetçiliği ile faşistleri vaftiz ettiren diğer devlet halklarının gerici akımları ile birleştirilmemeli." Buna ek olarak, yazar, UMÖ'nün Alman Sosyal-milliyetçileriyle yaptığı herhangi bir suçlamayı reddetti. Hitler, bunları absürd olarak değerlendirdi, çünkü 1929'da Ukrayna milliyetçiliği zaten kurulmuştu ve NSPN ve Hitler ise ancak önemsiz siyasi güçtü. (Bagan 2003: s.67).

UMÖ, yer altı örgütü olarak kalmasına rağmen, karada ve göçte geniş örgütsel ağ geliştirdi. Askeri liderlik ilkelerini ve sıkı disiplin için organizasyon ve tasarım

yöntemlerini izledi. Ancak Ukrayna umutları sadece vatansever güçlerin çabalarına bağlı değildi. Deneyim, işgal altındaki Ukrayna topraklarındaki durumu tanıyan en geniş milletlerarası kamuoyunun başarıya güvenebileceğini ifade etti. Bu nedenle, 1929'da Konovalts, UMÖ'yü desteklemek için Ukrayna göçünü mümkün olduğunca çekmek için Amerika'ya gitti. (Життя і смерть полковника Коновальця 1993).

Avrupa'nın neredeyse tüm başkentleri Konovalts'ten habercilerdi. Batı Ukrayna Dışında UMÖ bir dizi örgüt kurdu: Ukrayna Milliyetçileri Derneği, Almanya'da Ukrayna Halk Birliği, Fransa'da Ukrayna Yenileşme Örgütü, ABD'de Ukrayna Ulusal Federasyonu, Kanada'da Rönesans, Arjantin'de UMÖ. Şüphesiz UMÖ'nün en büyük başarısı, halkın, özellikle gençlerin tam desteğini alabilme yeteneğiydi. UMÖ üniversitelerden ve doğu Galiçya'nın yüksekokullarından çok sayıda öğrenciyi yanına çekti. Polonya'da ve yurt dışında hemen hemen her Ukrayna okulunda UMÖ'nün cepleri vardı. Genç erkekler yerli köylerine ve kasabalarına döndüklerinde Ukrayna Milliyetçileri fikrini terfi ettirdiler ve daha sonra Ukrayna İsyan Ordusu saflarında yer aldılar. Etkisini genişletmek için UMÖ, hemen hemen tüm ekonomik, eğitimsel ve gençlik örgütlerine nüfuz etti, kitlesel bir siyasi gösteri ve öğrenci protestosu düzenlemiş, Polonya mallarını boykot etmiş, çeşitli kağıtlar ve broşürler yayınlamış ve öğrenciler, işçiler ve Galiçya ve Volyn köylüleri arasında yaygınlaşmıştı. (Крыпакевых 1936: s.180).

Savaştan bu yana UMÖ askeri birlikler yetiştirmiş ve eğitmiş, Volyn ormanlarına göndermişti. Yüzlerce gerillanın hazırlandığı kampları örgütliyordu. 1942 sonbaharında en iyi askerler "ilk yüz Ukrayna İsyan Ordusu" oluşturdu. Bir süre sonra farklı bölgelerde birkaç yüz Ukrayna İsyan Ordusu vardı. Bu nedenle 1942 sonbaharında "Ukrayna İsyan Ordusu" adı verilen birkaç askeri birimin oluşumundan UMÖ sorumluydu. Bununla birlikte, silahlı grupların farklı komutlar altında faaliyet gösterdiği durumlarda, Ukraynalı isyancı hareketi püskürterek tehdit eden yoldaşlar, Bolşevikler, kolaylıkla bozulduklarında doğudaki 20'li yılların başlarında olduğu gibi yalnızca birçok Ukraynalı asi grubunun komutasını değil yoldaşları da tehdit ediyordu. Dolayısıyla, bu hatayı bir daha önlemek mümkün değildi. Muhalefet işgalcileri sürekli büyüyordu. Ukraynalı asi grupları giderek daha fazla öfkeli saldırı ele geçirdi. Üç taraftan ele geçen alanlardan sonra Ukrayna İsyan Ordusu kademeli olarak konumunu düzeltilti. Alman askeri merkezleri, konsolidasyon

noktaları, Naziler aslında derinliklerde geniş saldırılar yaptı. Ukraynalılar köy ve ormanları terk etmek zorunda kaldı; çünkü Almanlar başarılı saldırılar düzenliyordu.

3.2.5. Ukrayna Milliyetçiliğinde Stepan Bandera'nın Önemi

Stepan Bandera Ukrayna milliyetçiliğinin sembolü oldu. 1 Ocak 1909'da Yunan Katolik rahibesi ailesindeki Kalush yakınlarındaki Eski Uhryniv'de dünyaya geldi. Ukrayna devriminin aktif üyesi olan babası, Ukrayna Halk Cumhuriyeti Parlamentosu'na seçildi. Stryj Ukrayna okulunu bitirdikten sonra, Lviv Yüksek Politeknik Okulu Tarla Bitkileri Fakültesi'ne katıldı. Aynı zamanda Ukrayna Askeri Örgütü (UAÖ)'nde yer aldı. Yasadışı olarak, sıkı disiplin ve terör mücadele yöntemleri ile yıkıcı ve istihbarat yapısı olarak hareket etti. 1931'de Y. Konovalts, 22 yaşındaki Bandera'yı UMÖ Yürütme Kurulu Referans propagandasının lideri olarak atadı. (Hordasevych 2001: s.38).

1933 yılının ortalarında, UMÖ liderliğinin dar çevresi içine giren Batı'daki Yürütme Kurulu'nun şefini atadı. Polonyalı işgalcilere karşı Batılı yeraltı mücadelesinde olan radikal militanlar Bandera'yı tanıdılar. Bandera, UMÖ yeraltı ordusunu kurmak istedi ve Ukrayna Devleti'ni engelleyecek herhangi bir güçle savaştı. 40'ın başlarında kontrol eden Stalin rejimine inandı. Hemen hemen tüm Ukrayna toprakları savaş olasılığına dahil olabilirdi ve Almanya'nın göz ardı edilmemesi gerekirdi. Almanya, Sovyetler Birliği'ne saldırdıktan sonra Bandera, Nazi hükümetinden destek aramaya başladı ve oldukça açık bir gerçeği vurguladı: UMÖ için Hitler, Stalin karşısında yeni düşman ilk muhalifti. Amiral V. Kanaris başkanlığındaki askeri istihbarat başkanları arasında bir miktar sempati bulmuştu. Fakat Nazi Partisi önderliği, Ukrayna ulusal kurtuluş hareketini Sovyet-Almanya savaşında önemli bir faktör olarak görmüyordu. Bu illüzyonu, çabucak Ukrayna'ya taşınan Nazilerle olan UMÖ olası işbirliğinde yarattı. 1934 yazında Bandera, Polonya içişleri bakanı B.Pyeratskoho'ya saldırdı. Daha sonra Yürütme Kurulu, bu kampanyanın sorumlusunun yetkili makamlara verdiği karar ile Polonya saldırısı ve suikaste doğrudan katılımcılar tutuklandı.

Varşova'da 1936 yılının başında 12 milliyetçinin yargılanması, S. Bandera'nın ölüm cezası getirmesi gerektiği girişimi gerçekleşti. (Hordasevych 2001: s.45). Bununla birlikte, karar af nedeniyle müebbet hapis cezasına çevrildi. 1936 yazında

Lviv'deki Bandera'nın ikinci büyük süreci gerçekleşti ve Batı'daki UMÖ-UAÖ'nün tüm günahlarından suçlanarak ikinci bir ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı. İkinci Dünya Savaşı döneminde Bandera, Brest'te hapisanede tecrit edildi. 13 Eylül 1939'da cezaevi yönetiminin dağılmasıyla birlikte serbest bırakıldı, zaten şehir Sovyet birlikleri tarafından işgal edildi, UMÖ şebekesini yeniden kurmaya başladı ve şartlar dramatik bir şekilde değişti. 1939 yılında Amsterdam'da, KGB tarafından Viyana'nın parsellerine yerleştirilen bombadan Y.Konovalets öldü. Başkan olarak UMÖ ofisine Albay A. Melnyk'i geçti. Ocak 1940'da Bandera, onunla tanışmak için Roma'ya geldi. Aralarında çıkan farklılıklar öncelikli olarak Almanya ile ilişkiliydi. A. Melnyk, ulusal kurtuluş mücadelesini başlatma planlarıyla sıkı sıkıya bağlantılıydı, Bandera ise işbirliği içine girmeden kendisinden uzak durmayı tercih etti. Daha sonra UMÖ, savaşa muhtaç iki yapıya ya da Bandera ve Melnyk'in devrimci UMÖ ve UMÖ'larına ayrıldı. 30 Haziran 1941'de UMÖ yeni Alman devletlerinin Lviv oluşumunun Almanlar tarafından ele geçirildiğini açıkladı. Hükümet başında en yakın ortaklardan biri olan Bandera, Y. Stetsko'ya teslim edildi. Bununla birlikte, Bandera ve yakınları hızla hapsedildi. Hitler, UMÖ'yü işbirlikçi olarak kullanmak istedi ancak bağımsız davranışlarının en ufak işaretlerini şiddetle reddetti. 1942 sonbaharında Bandera, işgalcilere ve Polonya ve Sovyet partizanlarına karşı savaşmak zorunda kalan gerilla ordusunun kurulması için UMÖ'ye gitti. (Duzhiy 1994: s.35).

Bandera Temmuz 1944'te Galiçya'daki Sambora yakınlarında başlatılan ve koordinasyon sağlayan bir askeri ve politik merkez kuran UMÖ (m) haricinde çeşitli organizasyonların temsilcilerinden oluşan bir toplantı düzenledi: Ukrayna Yüce Kurtuluş Konseyi. Bandera, 30 Haziran 1941'den Aralık 1944'e kadar Alman hapisanelerinde ve toplama kamplarında ilan edilen Ukrayna Devlet yasasını kaldırmayı reddettiğinden tutuklandı. Şubat 1945'te Bölgesel Toplantı'da UMÖ, Ukrayna toprakları liderlerini yeniden seçti. Bu seçim, 1947'de Yabancı UMÖ Birimlerinin Konferansı olduğunu kanıtladı ve örgüt başkanlığına tekrar Bandera getirildi. S.A Bandera 15 Ekim 1959'da Münih'te öldürüldü. (Hordasevych 2001: s.47).

3.2.6. Muhalifler Zamanında Ukrayna Milliyetçiliği

Ukrayna'da bir biçimde ya da başka bir komünist direniş hareketinde, sömürge rejimi 20'li yılların başlarında ve bağımsızlık kaybindan bu yana tarih boyunca var oldu. Savaş döneminde ve savaş sonrası dönemde silahlı mücadele biçimlerindeki güçlü yükseliş dönemi ve yeraltı bölümlerinin yenilgisi ile sona erdi. Bu, 50-60 yıllık sömürgecilik sürecinde, Macaristan, Çekoslovakya, Polonya ve Doğu Almanya dâhil olmak üzere halk demokrasilerinde ayaklanma ve aynı zamanda güçlü bir insan hakları hareketi için katalizördü. Yeni çevredeki ulusal kurtuluş mücadelesinin gelenekleri, partizanlardaki grupları ve örgütleri devam ettirerek, silahlı direnişten vazgeçerek, barışçıl, anayasal yollarla çalışmaya çalıştı. Bunların arasında avukat Levko Lukyanenko (1959-1961) ve Ukrayna Ulusal Cephe (UUC), tarihçi ve filolog Dmitry Kvetska ve Zinovy Krasivsky (1964-1967) liderliğinde tanınmış Ukraynalı İşçi ve Köylüler Birliği (UİKB) bulunuyordu. Kruşçev'in çözülmesi, hareketten önce tanınmayan fırsatlar yaratması ve milletin kurtuluşu, maneviyatı, kültürü ve dilinin yeni nesil savaşçıların ortaya çıkışı anlamına gelmesiyle birlikte zaman "60'lı yılların sanatsal yeteneklerini geliştiriyor" ve egemen ideolojinin ilkelerine karşı güçlü bir muhalefet "muhalifler" ortaya koyuyordu. (Chernysh 1997: s.55).

Özellikle şair Vasyl Symonenko, Lina Kostenko, Ivan Drach, Nicholas Vinganovsky, eleştirmenler Dziuba, Ivan Svitlychny, Eugene Sverstyuk, sanatçı Alla Horská, tiyatro yönetmeni Les Tanyuk, film yönetmeni Sergei Parajanov, çevirmen Nicholas Lucas, şair Vasyl Stus, Vasyl Goloborodko, Igor ve Irina Kalynets Nicholas, yazar Borys Antonenko-Davidovich, profesör Michael Osadchy, tarihçi Valentyn Moroz, gazeteci Vyacheslav Chornovil Zalyvakha, sanat eleştirmeni Bogdan Gorin, psikolog Michael Gorin, General Petro Grigorenko, mekanik Ivan Hel ve diğerleri bu muhalefet hareketinde yer alıyordu. (Subtelny 1991: s.87).

En radikal ve en zulüm gören mevcut direniş hareketi, temsilcilerin Ukrayna'nın bağımsızlık fikrini savunduğu bir bağımsızlıktı, bu muhalefet, örneğin 40-50 yıllık ulusal kurtuluş mücadelesinin geleneklerini miras alanlardan oluşuyordu. Ukrayna Ulusal Cephe örgütü, mücadele eden Ukrayna milletinin ulusal bilinçli unsurlarının gönüllü bir birliği olduğunu ve Ukrayna'nın bağımsız bir devlet olduğunu kaydetti. Temel iş olarak, Ukrayna'nın SSCB'den ayrılması için kampanya yürütüyordu. Bu görev, barış içinde hareket etseler de teorik olarak silah kullanma

imkânını reddeden bir takım çeşitli önlemler getirmiştir. Özellikle, Ukrayna Birleşik Kurtuluş Partisi (1953-1958) ve Ukrayna Ulusal Komitesi bu fikirleri savunuyordu. (1959-1961). Ukrayna'yı Sovyetler Birliği'nden barışçıl, anayasal yollarla ayıran ilk hedeflerden biri UİKB'ti.

Muhalefet hareketindeki ulusal kültürel eğilimleri temsil eden kişiler, özellikle de ulusal kimlik, gelenekler, dil, geçmişin asıl vazgeçilmezi olan Ukrayna halkının manevi ve kültürel yeniden canlanması için bir yer önermek zorunda kaldı. İnkârlar, yasa dışı tutuklamalar ve kapalı siyasi mahkemeler tarafından tarihi ve kültürel zulümlerin imha edilmesi, Rusların Ruslaştırma ideolojik sahteciliği, insanların sosyalist gerçekçiliğin ilkelerine karşı çıkararak, Moskova'nın Ukraynalı politikasına karşı protesto gösterileri düzenlemelerine sebep oldu.

Mevcut insan hakları savunucuları Anayasa ve yasaların, hümanizm ve demokrasi, kişisel ve ulusal özgürlük, insan hakkı, serbest dolaşım, bilgiye erişim ve şiddetten korunma fikrini savunmalarını talep etti. Muhalefet, siyasi ve ekonomik özgürlük, barışçıl toplanma, sendikaların örgütlenmesi, dolaşım özgürlüğü, ikamet seçimi, tanıtım, özellikle cezalandırıcıların yetkililerinin eylemlerini denetlemek için yapılan zulme karşı çıkılması isteniyordu. Halkı kurmaya ve sınırsız güçlerini anlamaya çalışmışlar, azınlık haklarını savunmak için (Kırım, Tatarlar, Yahudiler ve diğerleri) hareket eden bireyin ve azınlık Devletinin önceliğini yükseltmişlerdir. Komünist sistem, dini toplumun aziz ahlak ve manevi temellerini yok etmeye ve Marksizm-Leninizm ve liderlerinin ibadetine yeni bir din getirmeye çalıştı. Çünkü dini muhalifler özellikle ciddi biçimde zulüm görüyordu. Bu nedenle dini muhalefetin (Ukrayna Katolik ve Protestan kiliseleri) asıl görevi, vicdan özgürlüğü ve ibadet özgürlüğünün iyileştirilmesi ve yasallaştırılması için verilen mücadele idi. Muhalefet üyeleri ve muhalefet örgütleri toplumun ekonomik ve sosyal sorunları üzerine görüşlerini sundular. Bağımsızlık fikri, Ukrayna direniş hareketinin iç çekirdeği olan itici güç olmuştur.

Mevcut hükümet muhalefet açısından sadece anti-demokratik değil aynı zamanda anti-Ukrayna idi. Şair Nicholas Horbal'a göre, asimilasyon yoluyla Ruslaştırma teorisi Ukrayna milletini manevi ve kültürel bozulmaya mahkûm etti. Ukrayna'nın egemen olmayan ekonomik yaşamının, doğal zenginliğinin, para biriminin olmaması sebebiyle, kendi toplumsal gelişimini belirleyebilmesinin

imkansız olduğunu vurgulamıştır. Yapılan pek çok insan hakları ihlali milletlerarası bildiri ve antlaşmalarda yer aldı. (Shvydko 1997: s.15).

Vatanseverlik bir devlet suçu olarak tanımlandı. Kapalı duruşmalar, muhalefeti sivil ve sosyal eleştiriyi bastırmanın bir şekli idi. Semyon Gluzman, bilim adamı Yuri Badzo ve General Petro Grigorenko psikiyatri hastanesinde işkence gördüler. Hukuk adaletsizliğine ek olarak, Ukrayna manevi ayrımcılığa da maruz bırakılmıştı. Bu, halkın kültürel gelişimini garanti altına alma imkânı bulunmaması, geçmişi tahrif etmesi, ölü okul müfredat standartları ile doğrulanmaktadır. (Chervak 2001: s.67).

3.3. BAĞIMSIZLIK SONRASINDA MİLLİYETÇİ HAREKETLER

Sovyetler Birliği sırasında Ukrayna toplumunda Ukrayna milliyetçiliği son derece istikrarsız ve marjinalleştirildi. Ukrayna Milliyetçileri ve Ukrayna Ordusu liderlerinin çoğu sürgün edildi ve ülkenin içinde, güvenlik servislerinin şiddetli baskısı ve kontrolü altındaki sağ radikal fikirleri geri getirme girişimleri yasaklandı. Yalnızca Perestroyka sırasında güvenlik kurumlarının faaliyetleri siyasi muhaliflere karşı daha az baskıcı bir hal aldı, bu yüzden bu kez sadece Ukrayna'nın siyasi hayatında milliyetçi fikirlerin az ya da çok etkisi hakkında konuşabiliriz.

1990 yılında V. Chornovil başkanlığındaki Ukrayna Bağımsız Yayıncılık ve Bilgi Toplumu kuruldu. Nisan ayında Ukrayna Cumhuriyet Partisi haline geldi. Chornovil ve taraftarları buna katılmayı reddetti. Daha sonra Ukrayna Halk Hareketi'ne başkanlık etti. (Kipiani, Ovseyenko1996).

1990 yılında Lviv'in en ünlü milliyetçi partilerden biri olan Ukrayna Ulusal Meclisi (UUM)'nin kurucu başkanlığını D. Korchynskyi yaptı. Ağustos Darbesi sırasında partinin askeri kanadına karar verdiler ve Ukrayna Ulusal Öz Savunma Birliği (UUÖSB) oluşturuldu. Bu oluşum, Sovyet ordusunda görev yapan UNA üyelerini de kapsıyordu: Transdinyester, Gürcistan ve Çeçen Cumhuriyeti'ndeki askeri çatışmalara katılan UUÖSB askeri birimleri. (McGregor 2010).

UUM, Ukrayna toplumunda açıkça anti-Rus hissiyatlarından dolayı popülerliğini hızla geri aldı. 1994 Parlamento seçimlerinde partinin 1998'de ilçeler için tek milletvekilleri vardı, UUM oy oranı ise yüzde bir bile değildi. 2002'de yapılan seçimlerdeki başarısızlık sonuçları partiyi seçim öncesi Muhafazakar Parti ile

blok oluşturmak için ideolojik müttefikler aramaya zorladı, ancak her iki siyasi partinin önderliğinde anlaşmaya varılamadı ve her iki taraf 2006'da sırasıyla %0.06 ve %0.09 oy kazandı. 2007 seçimlerinde bu partiler yer almadı.

Ayrıca 1990'lı yılların başında Ukrayna Ulusal Konseyi (UUK), Ukrayna siyasi kuvveti spektrumunun sağı olarak biliniyordu. Ukrayna Milliyetçiler Teşkilatı ve Ukrayna İstilacı Ordusu'nun liderlerinden biri olan J. Stetsko'nun yolunda gitti. 1994'te çoğunluk bölgelerinde beş parti üyesi parlamentoya seçildi ve 1997 seçimlerinde UUK lideri J. Stetsko erken sonuçlarla Ukrayna parlamentosunun milletvekili oldu.

Ancak parti, kısmen üyeleri arasında yaşlı insanların ezici çoğunluğu nedeniyle, siyasi mücadelenin gergin savaş sonrası gerçeklere alışması ve bağımsız Ukrayna yeni toplumunun dönüşümüne uyum sağlaması nedeniyle siyasi değişime duyarlı değildi.

1998'de Ukrayna Muhafazakâr Cumhuriyet Partisi ve Ukrayna Cumhuriyet Partisi olmak üzere birlik kuruldu. Ancak seçim sonuçları oyların sadece %2,71'lik kısmını destekledi. 2002'de "Bizim Ukrayna" Bloku oluşturuldu. Bu işbirliği ile parti 2002 ve 2006'da Konseyde üç üye tutmayı başardı. Ancak sonraki parlamento seçimlerinde Blok "Bizim Ukrayna" yer almadı.

Üçüncü ve en önemli Ukrayna sağ partisi, Lviv'de 1991'de kurulan Ukrayna Sosyal-Milli Partisi idi. Parti liderleri J. Andrushkovychem, A. Parubiy ve O. Tyahnybok idi. 1994 yılına kadar da Lviv Öğrenci Kardeşliği'nin başında idi. Parti liderleri "Movement" ve Ukrayna Gençliğinin "Mirası"nın belkemiğini oluşturuyordu. SNPU'nun siyasi programı samimi aşırı milliyetçi sloganları seçti, mevcut hükümetin devrilmesini ve Ukrayna'nın sağcı Rus karşıtı söylem gelenekseline talep etti. 1998 seçimlerin sadece %0,16 oy aldı. 2004 seçimlerine katılmadı ve daha sonra bir takım iç organizasyon değişiklikleri yaptı. İlk olarak, adı Bütün Ukrayna Birliği olarak değiştirildi. "Özgürlük" parti genel sekreteri O. Tyahnybok, iki milletvekili adına partide yetki kazandı.

2005 yılında "Özgürlük", Ukrayna halkının 'Rukh' partisi, Ukrayna Halk Partisi, Ukrayna Birliği "Anavatan" ile bir seçim bloğu yaratmaya çalışıyordu. 2006'da yapılan bir sonraki parlamento seçimlerinde "Özgürlük" bağımsız bir siyasi

güç olarak sunulduğundan, parti liderlerinin üzerinde bir anlaşmaya varma çabaları başarısız oldu.

2006 ve 2007 seçimlerinde partinin başarısı sırasıyla %0,36 ve %0,76 olarak belirlendi ve dinamikler diğer milliyetçi güçlerle yaklaşık olarak eşit oldu. Ancak halkın "Özgürlük"e dikkat çektiğini gösterdi; bu da erken seçimler sırasında Ternopil Bölgesel Konseyinde "Özgürlük" olarak %34,69 oy aldığını doğruladı.

Böylece, ulusalcı güçlerin parlamento seçimlerinde yeterli sayıda seçmen desteğinin bulunmadığı ve dolayısıyla hükümetin oluşumuna girilemediği ve kamu politikasını şekillendirmediği, politik alan üzerinde önemli bir etkisinin bulunmadığını görebiliriz.

Bugün, siyasi partilerin üstünde, Ukrayna'da milliyetçi hareketlerin ciddi bir şekilde ayrılmasından bahsedebiliriz. Ukrayna Devleti'nin bağımsızlığı, politik durum değişikliklerine her zaman yeterli yanıt veremediği için sözde "gerçeklik" takipçileri, sözde gerçek ya da klasik Ukrayna milliyetçiliği, ana yüzyılın kazanılması için geçen yüzyılın dönem özgürlük mücadelesinin karakteristiği gibi ayrımlar görülebilir.

Geçmiş yıllarda etkili olan Halk Hareketi, UUM-UUÖSB ve UUK gibi siyasi partiler ve güçler bu güne kadar marjinal kalan gerçek bir siyasi nüfusa sahip değildir. Bu nedenle bu güçlerin nüfus için politik destek sağlama yolları daha etkili siyasi partileri engellemektedir. Genellikle merkezci veya merkez sağ ideolojiyi uygularlar. Aradaki fark da mücadele yöntemlerinde yatar. Yeni sağ kanat güçler ideallerini herhangi bir yöntemle uygulamaya hazırsa, geleneksel "eski yasalar" sadece parlamento yöntemleri ile savaşmaya hazırdır.

Örneğin, 2007'deki erken seçimlerde UUK, "Bizim Ukrayna'mız" seçim bloğundan ayrıldığında, bu gerçek kamuoyuyla pek ilgilenilemediği için yaygınlaşmadı. Böylece daha kararlı eylem isteyen gençlik merkezlerinin ve grupların kademeli olarak ayrılmasını gözlemliyoruz.

Belki de popüler liderlerin eksikliği, bazı eski fikirler, ilgisiz konulara ve diğer faktörlere odaklanarak bağımsızlıktan bu yana klasik Ukraynalı partilerin politik iflasına katkıda bulundu. Tek istisna, Ukrayna'nın eski Sosyal-Milliyetçi Partisi olan

"Özgürlük"te görülen, sosyal yaşantıdaki değişmelere uyum sağlayabilen ve onları dönüştüren politik bir güçtür. Parti liderliğinin zamanında verdiği yanıt sayesinde bağımsız bir siyasi güç olarak kalmıştır. Bugün "Özgürlük", siyasi arenada milliyetçi fikirlerin neredeyse tek üssü olmaya devam ediyor. Ukrayna'da sosyal süreçler üzerinde büyük bir etkiye sahiptir.

Silahlı Kuvvetler ve Deniz Kuvvetleri için Yardım Cemiyeti ve Ukrayna'nın "Patriot'u" bir askeri yapı olan USMP'nin öncülüğünün girişimi ile kuruldu ve başlangıç gençlik kanadı olarak konumlandırıldı. "Ukrayna Patriotu" 12 Aralık 1999'da "Ukrayna'nın Vatanseverliği" adlı bir miting düzenledi.

Sosyal örgütler ve tek bir sosyal-milliyetçi güç yaratma kararı üzerine 8 Kasım 2008'de, Kiev şehrinde yeni Ukrayna milliyetçisi sağ kanat yöneticileri toplantısı düzenlendi. İlk aşamada olan Sosyal-Milliyetçi Meclis, 4 örgüt toplumsal birliği birleştiriyordu: Ukrayna Patriotu, Reed, Ukrayna Alternatifi ve Karadağ. St. Andrew'un Kazak Kulübesi ve "Sober Kyiv" örgütleri, ittifak ilişkilerini ilan etti. (Ukrainian social nationalism": a collection of ideological work and curriculum documents 2007).

V. Bandera adına "Trident" örgütü, 1993 yılında B. Ivanyshyn ve D. Jarosz tarafından kuruldu. Organizasyon "Trident", erken dini bir düzen oldu. Başvuranlar, organizasyona geldiğinde, ne iş ne de para sözü verdiğini öğrendi. Sadece Ukrayna için savaşılabildi. Buna ek olarak, "Trident" üyeleri evlenemezdi, sürekli çalışmaya hakkı yoktu, çoğunlukla geçici işlerin göçebe yaşam tarzını götürüyordu. Ayrıca sık karşılaşılan bir fenomen, bu altkültürün çoğunun her zaman milli inançları olduğu için, çeşitli milliyetçi futbol holiganları temsilcileri tarafından kendi tarafına çekilmeleriydi. (Mishchenko 2012).

1990'ların sonunda futbol şiddet olaylarının sayısı yükseldi. Ardından İçişleri Bakanlığı ve SBU, futbolda holiganlarla ilgilenmek için özel bir komisyon oluşturmaya karar verdi. Fakat holiganizmi durdurmak olanaksızdı. Çoğu futbol kulübü veya idaresi, hayranlarının faaliyetlerini göz ardı eder veya onlara yasa dışı eylemlerin sorumluluğuyla güçlü sınırlı davranır. Politikacılarla hayranlar arasında da belirli ilişkiler mevcuttur. Bu, Ukrayna siyasetinde yer alan pek çok kulübün rehberidir. Özellikle "Dinamo" (Kiev), "Metallist" (Kharkov), "Karpaty" (Lviv)

taraftarları arasında, çoğu Ukraynalı milliyetçilik fikrini paylaşanlar olsa da, çoğu taraftar oldukça apolitiktir. Ukrayna taraftarlarının genel ideolojisi kulübe aşk, alkol ve maceracılığa, milliyetçiliğe ve ultra-sağ aşırılıkçılığa destektir. Günümüzde Ukrayna futbol holiganları oldukça farklıdır, fakat zamanla, sosyal süreçleri etkilememekle birlikte gerçek bir güç haline gelebilirler. Bu nedenle, siyasi güçler, bugün komşu Rusya'da başarıyla uygulanmakta olduğu gibi, sokak gösterilerinin ateşini ateşleyebilecek yanıcı bir karışım olan futbol holiganlarının desteğini almak için sık sık çaba gösterirler. (Pavelchuk 2012).

Özerk milliyetçiler (autonome), Ukrayna Yeni Sağ hareketi birbirinden bağımsız bir ağ kurma fikrine dayalı özerk gruplardır. Bu tür taktik hareket organizatörleri, "özerk taktik, hareketin ana görevini - ajitasyon ve propaganda" üzerine odaklanmayı mümkün kıldığını açıklıyor. Ukrayna özerkliği, "özerk direniş" ve "Reaktör" adlı popüler internet kaynağının etrafında toplanmış ve çeşitli sosyal ağlarda sayısız sayfaya sahiptir ve kaynakların hızlı ve anında bildirilmesine ve harekete geçirilmesine katkıda bulunur. Özerk hareket milliyetçileri, 2009 yılında "reaktör" yeni formatta çalışmaya başladığında başladı. Özerk haklar hareketinin kurucuları ideolojiyi ulusal devrimci olarak konumlandırdı, ancak bu hareket doğru yönde birçok ideolojinin ve ideolojik akımın en yaygın adıydı. Hareketin çoğunluğunu destekleyenler Ukraynalı Ulusal Sosyalistler, milliyetçiler, beyaz üstüncüler, dazlaklar, sağcı futbol holiganları ve diğer radikal sağlardır. Bu hareketin temel fikirleri aşağıdaki gibidir:

- Kapitalizme, liberalizme, küreselleşmeye, emperyalizme ve materyalizme karşı direniş;
- Sosyalist ilkeler üzerine kendine yeterli bir milli devleti kurmak;
- Çevre için savaş ve sağlıklı bir yaşam tarzı. (Про нас. Автономний рух Чому автономні націоналісти 2012).

Rusya'ya karşı önlem olarak NATO ve Avrupa Birliği'ne katılmayı savunurlar. UNNA'nın yeni Nazizm, ırkçılık, siyasi parti ve toplumsal cinsiyet konularında özerklik yapmakla suçlanan Stepan Bandera'nın adını taşıyan "ÜÇLÜK" adlı Melnyk ve Bandera Örgütü, Ukrayna Ulusalcuları Örgütü, Ukrayna Milliyetçileri Kongresi (UMK), Milliyetçi Gençlik Kongresi (MGK) anti-Semitizm içerikli, provokatör, Rus

işbirlikli makamlarıdır. (Милиция возбудила уголовное дело против «националистов-provokatorov» 2008).

En ünlü milliyetçi gençlik yapılarından biri olan "Milliyetçi Gençlik Kongresi"nin şubesi OLS, modern milliyetçi hareketin yalnızca Batı Ukrayna'ya bağlanmaması bakımından belki de en çok ifşa edilen şeydir. Örgütün liderleri, Orta ve Doğu Ukrayna'dan gelip, her yönden kendilerini her kesimin isteklerini yansıtan bir kuvvet olarak konumlandırmaya çalışmıştır. Milliyetçi Gençlik Kongresi, Ukrayna Milliyetçileri Kongresi'ne benzer şekilde Ukrayna Milli Mücadeleleri girişimi üzerine 2001 yılında kuruldu. Örgüt üyeleri, "Bizim Ukrayna" ve "Şimdi Zamanı" gibi siyasi güçlerde görev yapıyordu. Bugünkü ideolojiye rağmen onları sosyal açıdan etkili olarak niteleyemiyoruz. (Likhachev 2011).

Yukarıda belirttiğimiz gibi, siyasi nüfuz Ukrayna ulusalcı örgütleri için nispeten düşük kalırken, radikal milliyetçi fikirlerin hem olumlu hem de olumsuz sonuçlara yol açan kamusal ruh halinde gittikçe artan bir etkiye sahip olduğu görülür. Olumlu tezahürler şunları içerir:

- İdeolojik düzlemde bilinç oluşumu üzerinde çalışmak, Ukrayna açısından tarihin tartışmalı sayfalarını yeniden düşünmek, Sovyet kalıntılarının şablonunu ve basmakalıplarını yenmek, modern Ukrayna ulusal fikrini desteklemek.

- Siyasi arenada mevcut hükümete karşı bir alternatif ve milliyetçi görüşlere sahip insanların ideolojik çıkarlarını uygulamak için alan yaratmak.

- Toplumsal düzlemde çoğunlukla gençler milliyetçi örgütlerin destekçisi haline geldiğinden, aslında sağlıklı bir yaşam tarzı, spor, yaşlılara saygı, tarih ve gelenekleri destekleyen gençlik gelişimi için geçerli alternatif sunmak.

Bununla birlikte, pozitif özelliklerle birlikte, çoğu zaman ülkedeki siyasi durumu etkileyebilecek ve istikrarı bozabilecek risklerle karşı karşıyayız. Çünkü Ukrayna sosyal yapısı homojen değildir. Ukrayna'nın bazı bölgelerinde önemli kültürel ve sosyal farklılıklar vardı. Dolayısıyla bu gibi milliyetçi örgütler ve hareketler toplum içinde yeni düşmanlıklara yol açarak Ukrayna toplumunun bölünmesine ve ayrımcılığın güçlenmesine yol açabilir.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ALMANYA VE UKRAYNA'DA MİLLİYETÇİ HAREKETLERİN SAĞLADIĞI SİYASİ SEFERBERLİK

4.1. KÜRESELLEŞMENİN ETKİSİ ALTINDA MODERN MİLLİYETÇİLİK PROJELERİ

Milliyetçilik ideolojisi, tarihteki en büyük milliyetçi (Nazi) projenin çöküşünden bu yana geçen altmış yılı aşkın bir süredir popüleritesini kaybetmemiştir. Yeni koşullarını geliştiren partilerin, hareketlerin ve tüm milliyetlerin ideolojisidir.

Ulusal ayrılıkçı hareketlerin mahalleleri, zamanımızın son kıta imparatorluğunu, yani Avrupa'da Sovyetler Birliği ve Yugoslavya'yı bölüyordu. Baskılar, İskoçlar, Flamanlar kenid ulusal bayrakları altında hareket ediyorlardı. Siyasi olarak kendi kaderini tayin ediyorlardı. Aynı zamanda eleştirilere maruz bırakılan, ülkelerinin dil ve kültürünün sınırlandırılmasını ve göçü sınırlayan Avrupalı milliyetçiler, milletlerarası konularda daha fazla özerkliğe sahipti. (Sotnichenko 2009).

Halihazırda siyasi anlamda yer alan milliyetçilerin - devletin içindeki milliyetçilerin - olduğu ilk grup, milli muhafazakârlar, statükonun korunmasının taraftarları, muhafızlar olarak adlandırılabilir. Tipik olarak, bu gerici akımlar öncelikle diğer ülkelerden göçe karşı savaşmak ve mono-etnik ve tek kültürlü ülkeyi kurtarmak için düzenlenmiştir. Birinci grup açısından ulusal kimliğin korunması, medeniyetin genişlemesine yansıyan küreselleşmenin olumsuz yönlerini düzeltebilir ve kültürel unsurlar milletin unvanına dahil değildir. Bu tür bir milliyetçilik, ekonomik ve sosyal kalkınmanın yüksek olduğu ülkelerde tipiktir; İngiltere, Almanya, Fransa ve diğer ülkeler gibi. Ancak aynı zamanda demografik seviyenin düşüklüğü, yurt dışından göç için nesnel koşullar yaratmakta ve bu da milliyetçi ideolojinin popülerliğini etkilemektedir.

İkinci grup milliyetçilik, milletlerin kendi kaderini tayin haklarını referans olarak mevcut devlet ve etnik sınırları değiştirmeye ilgi duyan etnik azınlıklara yönelmektedir. Bu, genellikle eski imparatorlukların halklarıyla bağlantılıdır ve merkezler halen milletlerarası toplumla bağımsız ilişkilerini sınırlamaktadır. (Berlin 1996: s.36).

Ve her iki alanda da dış düşmanın ideolojik faktörüne, yani yabancı etnik, farklı kültür etkisinde somutlaşan ulusal tehdide ihtiyaç duyulduğunu ileri sürerler. Birinci durumda, bunlar genellikle milliyetçi ayrılıkçılardır ve ülkenin yaşam, kültürel ve dilsel imajını ihlal eden ve tarihi mirasın bir parçası olduğumuz iddiasını çığneyen işçilerdir. İkinci durumda, tehdit esas olarak düşman veya etnik grubun kontrolü altındaki tamamen gelişmiş bir millet merkezinden gelir. Milliyetçiliğin gelişimini etkileyen en büyük nedenlerden biri olan etnik nefret temelli etnik bir çatışmaya neden olan ortak bir tehdidin varlığı gösterilebilir. (Hobsbawm 2002: s. 345).

Aslında ikinci tür milliyetçilik, etnik gruplar arasındaki iletişimin tek dili haline gelen milliyetçilik üretir. Bugün Avrupa'da sonuç olarak, birbirimizi besleyen, etnik sınırlardaki çatışmalara çarpışan iki karşı milliyetçi ideoloji görüyoruz. Aralarındaki temel felsefi farklılıklar, sadece devletlerin ve milletlerin özelliklerinde, ekonomik, politik ve demografik koşullarında gözlemlenir.

Modern dünyanın ana eğilimi küreselleşmedir. Bu süreç çok yönlü ve karmaşıktır, iki kelimeyle tarif edilemez, bu nedenle araştırmacı Inozemtsev "küreselleşme - Batılılaşma ve Amerikanlaşma" tanımını kullanır. (Inozemtsev 2004: s.58). Küreselleşme ideolojisi, liberalizm ve amaçtır. Para piyasasıyla temel bir değer olarak tek bir küresel uygarlığın inşasıdır. Liberalizm "dört özgürlük" gerektirir: Malların serbest dolaşımı, insanların serbest dolaşımı, sermayenin serbest dolaşımı ve teknolojilerin serbest dolaşımı. İnsanlığın liberal geleceğinin ayrıntıları, F. Fukuyama ve Jacques Attali gibi küreselleşmenin teorisyenleri tarafından da açıklanmaktadır. (Fukuyama 2010, Attali 2011).

Milliyetçiler, ırksal saflığın kaybedilmesi, ulusal kültüre ait unsurların ve ahlakın azalması, siyasi, ekonomik ve yasal çevrede çok sayıda farklı kültür unsurunun ortaya çıkması gibi küreselleşmenin yalnızca bazı ikincil yönlerinden

memnun değildir. Ulusal yönelimli politika, bu olumsuz eğilimlerin ortadan kaldırılmasını veya en azından hafifletilmesini düşünmektedir. Milliyetçiler ekonomik, yasal ve siyasi kısıtlamaların arkasına saklanarak küreselleşmenin kötü etkilerinden kaçınmayı ummaktadır. Bu eğilimin, sağ fikirlerin ABD Cumhuriyet Partisi önderliğinde bozulması örneği üzerine P. Buchanan tarafından açıkça gösterilmektedir. (Buchanan 2003: s.45).

Milliyetçiler arasında, günümüz dünyasında, kültürel kimliklerini küreselleşmenin zamanında kurtarabilen gelişmiş milli devletler olduğu, bu yüzden diğer ülkelerin örneklerini almaları gerektiği görüşü hâkimdir. Bu örnekler öncelikle Japonya ve İsrail'dir. İki ülke, 20. yüzyılda gerçekten büyük bir gelişme hızı göstermiştir ve milliyetçilik (değişen derecelerde) ideolojilerinin hâlâ temelini oluşturmaktadırlar. Her iki devletin tanınmış bölgesel gücü, nüfuz alanı sınırlarının çok ötesine uzanır; dünyanın önde gelen yüksek teknoloji ürünleri üreticileri olarak kabul edilirler. Birinci sınıf tüketici ürünlerinin varlığı sayesinde coğrafi açıdan çok ama çok yakın Japonya, geleneğe dayalı, sürdürülebilir kalkınmanın küresel bir simgesi haline gelmiştir.

Bununla birlikte, bu zengin ülkelerde ele alınması gereken bir takım esaslar vardır. Japonya'nın İkinci Dünya Savaşı'ndaki yenilgisinin gölgesi hâlâ ülke üzerinde asılı durmaktadır. Japonya'nın kendi ordusuna sahip olmasına izin verilmedi ve Öz savunma gücüne yalnızca ABD kontrolü altındaki (örneğin Irak) barış gücü operasyonlarında izin verildi. Japonya'da hala Amerikan birliklerinin varlığından söz edilebilir. Geçmişte 19. yüzyılın ortalarına kadar Japonya, Batılı olmayan diğer ülkelere göre çok daha hızlı Batı teknolojisi ve kültürüne hâkim oldu. Japonya ve Batı dünyası birçok açıdan ilerlemektedir. (Molodyakov V. Molodyakova E. 2007). Bununla birlikte Japon toplumunda çok sayıda sosyal sorun, gelişmiş ülkeler içinde en yüksek intihar oranı ve en düşük doğum oranı, dünyanın en yaşlı nüfusu olduğu unutulmamalıdır.

İsrail haklı olarak yirminci yüzyılın başarılı milliyetçi projesi olarak görülebilir. İlk önce Yahudi halkının bir devleti olarak düşünülmüş, sonra İsrail bağımsızlığını kazanmanın yanında Arap ülkelerinin saldırganlığını püskürtmekle kalmamış, aynı zamanda topraklarını büyük ölçüde genişleterek bir savaş daha kazanmıştır. Yahudi milliyetçi rejimde ilk önce münhasırlık Tanrı'nın seçilmiş

halklarının ilkelerini ortaya koyan Musevilere, Yahudilik dininin katkıda bulunmasıdır. Musevilikten çıkan Siyonizm'in laik bir ideoloji olduğu gerçeğine rağmen, dinin Yahudi Devleti'nin oluşumundaki rolü ve modern yaşamın İsrail'deki rolü son derece yüksektir. Ortak dil, kültür, milli din varlığı, yıllar boyu zulüm gören insanlar gibi faktörler, Siyonist projenin uygulanması için benzersiz bir çerçeve yarattı. Bununla birlikte, "tarihi anavatan" dışında yaşayan Yahudi halkının çoğunun aktif politikasına rağmen, İsrail'in Yahudilerin çoğunluğu için ulusal bir vatan haline geldiğini kesin olarak söylemek mümkün değildir. İsrail'de de gelişmiş ülkelerde olduğu gibi aynı demografik süreçler vardır; evlilik yaşının yükselmesi doğurganlığı düşürüyor. (Aleksandrova 2003: s.118).

Japonya ve İsrail'i bir araya getiren bir başka faktör, Japonya ve İsrail'in dinlerinin tamamen ulusal bir yapıda olmasıdır. Bu dinler etnik tecridi teşvik eder, oysa İslam ve Hristiyanlık dünya dinidir, aksine etnik kökenlerini arka plana itmeye çalışmaktadır. Avrupa'daki milliyetçilik sekülerleşmeyle, geleneksel dinlerin ulusal bir din lehine reddedilmesiyle başladı. Hitler, Hristiyanlığa karşı oldukça olumsuz tutumlara sahipti ve eski putperest inançların canlanmasına katkıda bulundu. Modern Avrupa milliyetçiliğinin çoğu salt laik insanlardır ve bazıları Hristiyan öncesi kültürlere geri dönüşü savunmaktadır. (Avanesov 2003: s.25).

Türkiye'ye baktığımızda, Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra Türklerin, imparatorluk sonrası millet inşası fikirlerinin seçilmesi ile karşı karşıya kaldığı görülür. Mustafa Kemal Atatürk'ün reformlarına kadar Türklerin çoğu emperyalistti ve dini kimliği etnik kökene sahipti. (Lewis 2015).

Birinci Dünya Savaşı'ndaki Britanya ve Fransa ile çatışma, milli devletçi strateji için yeni koşullar yarattı. Türkiye'nin ilk cumhurbaşkanı ve kurucu lideri Mustafa Kemal Atatürk, rekabetçi bir sistemin ideoloji, ekonomi ve askeri alanlarda ülkenin modernleşmesini en üst düzeye çıkarması gerektiğine inanıyordu. İmparatorluk geleneksel değerlerinden, milli devlet fikrinde somutlaşan yeni milliyetçi değerlere geçiş yaşandı.

Türkiye'de milliyetçilik, önceki emperyalizme alternatif çizgide devrimci bir fikir haline geldi. Atatürk, ülkenin gelişimini özellikle Avrupa ve Amerika'nın önde gelen ülkeleriyle karşılaştırdı. (The Analysis 2010: s.357). Komünizmin çökmesi,

Avrasya'nın ideolojik alanı üzerinde önemli bir sıkıntıya yol açtı ve milliyetçiliği yeniden gündeme getirdi. Türkiye, 1990'larda Orta Asya ve Kafkasya'daki etnik açıdan akraba halkları Rusya'dan bağımsızlık arayışı içinde destekledi.

Rusya'daki milliyetçiliğe baktığımızda ise, modern Rusya'da etnik milliyetçilik için yeterli koşulların olduğu görülür. Çoğu milliyetçi hareket farklı ülkeler ve bölgeler tarihinde meydana geldi. Sovyet çöküşünden sonra Rus nüfusunun göreceli payı arttı. SSCB'nin dağılması neticesinde bütün milletler bağımsızlık talep ettiler ve kendi kaderini tayin etmek sloganıyla merkeze karşı savaşa başladılar. Bu süreçte Rus milliyetçiliği de yükselişe geçti. (Gudkov 2002: s.22).

Subjektif sebeplerden, demografik krizden ve eski Sovyetler Birliği bölgelerindeki düzensiz gelişmeden dolayı, öncelikli olarak düşük ücretli işlerde çalışan bir göçmen sızıntısı yaşandı. Bu olgunun bir sonucu olarak, nüfusun yoksul kesimlerinin çıkarları büyük ölçüde etkilenmiş ve toplumsal çatışmaların artması göçmenlere karşı etnik-milliyetçi bir düşünceye neden olmuştur. Almanya, Fransa, Hollanda ve İngiltere bu fenomenle tam olarak karşı karşıya kaldı.

Arap milliyetçiliği ve pan-Arabizm fikri incelendiğinde, Arap milliyetçiliğinin anti-sömürge hareketi olarak 20 yüzyılın başında ortaya çıktığı görülür. Bu durum öncelikle, en yeni modern silahlar, teknoloji ve askeri bilim ile tanışma ihtiyacı nedeniyle Avrupa ile yakın ilişkileri bulunan ordu subaylarıyla ilgiliydi. Bu subaylar kurtuluş hareketinin ön safında duruyor ve 20. yüzyılın ortalarında milliyetçilik, laiklik, devletçilik ve geçmişin sömürge mirasıyla mücadele bayrağı altında ülkelerinin tam bağımsızlığını istiyorlardı. Arap milliyetçiliği, Ortadoğu'nun geri kalmışlığını ve bölünmüşlüğü ortadan kaldırmak için tasarlanan modernist bir harekettir. Bu milliyetçilik, Avrupa'nın önde gelen ideolojisi ile dünyanın önde gelen ülkeleri ile eşgüdüm sağlamak için çeşitli dini gruplar olan Araplar, Sünniler, Şiiiler ve Hristiyanlar arasındaki farklılıkların üstesinden gelmeyi ve onları bir araya getirmeyi hedefleyen ortak bir ulusal fikirdir. (Zelenin 2001: s. 53).

Bu fikirlerin gelişmesi, İsrail Devleti'nin kurulması ve Filistin topraklarının işgal edilmesi sırasında önemli rol oynadı. Dolayısıyla Siyonizm, Arap toplumlarını birbirine bağlayan ulusal tehdidin belirgin faktörü olmuştur. Askeri elit, Araplar için özel bir deneyim olarak ilk defa kendini 1948'deki Arap-İsrail Savaşı'nda göstermiş

ve İngiliz destekli Yahudilere ve İsrail'e karşı anti-sömürge mücadelesi vermişlerdir. Bu savaş Arap milliyetçiliğinin gelişmesine ve yaygınlaşmasına yardımcı oldu. (Malysheva 1991: s.192).

Milliyetçilik, 20. yüzyılın 50'li 70'li yıllarında Arap dünyasında popüler bir ideoloji haline geldi. Arapları birleştirmek ve Filistin Kurtuluşunu paylaşmak, sadece siyasi elit için değil, aynı zamanda insanlar için de kopmaz şekilde birbirine bağlı ve gerçekçi bir şekilde ulaşılabilir görünüyordu. Bununla birlikte, Arap ülkelerinin İsrail'e karşı yapılan üç ardışık savaştaki yenilgisinin sonucu olarak bu ülkeler İsrail'le başa çıkma çabalarında yeterince birleşemedi. Ayrıca ekonomik entegrasyonda ya da toplumsal krizin çözümünde başarılı olamadılar. (Novikova 2000: s.128).

Genel olarak çağdaş milliyetçilik ideolojisi, hem muhafazakâr hem de modernist olarak küreselleşme eğilimleri ile ulusal kültür, gelenekler ve dilin korunması arasındaki hassas denge bulma çabası olarak tanımlanabilir. Modern toplumdaki milliyetçilik, özellikle de toplumda yeterli yerleşik küresel pazar varsa, küreselleşmenin en sert sonuçlarına tepki verir. Öte yandan, kendi küreselleşme projesi lehine bölücülük biçiminde kendini gösteren milliyetçilik daha radikaldir. Bu nedenle, milliyetçilik her durumda modern toplumun ana eğilimleri olarak liberal küreselleşmeye ideolojik bir alternatif değildir. İlk durumda, sadece bazıları küresel ekonomik bütünleşmenin olumsuz etkilerini eleştirdi, ikinci durumda küreselleşme, milletin gelişimi için diğer entegrasyon projelerine göre daha uygun bir yoldur.

4.2. ALMANYA'DA SİYASİ SEFERBERLİK: MİLLİYETÇİ PARTİLER VE HAREKETLER

II. Dünya Savaşı'ndan sonra 1945'in sonunda ve 1946'nın başlarında iktidara gelmek ve intikam almak isteyen Batı Almanya'da Nazi yanlısı örgütler oluşmaya başladı. 1946'da Alman Muhafazakâr Partisi kuruldu, 1950'de Alman Sağ Parti (liderler - Franz-Josef Sontag, Wilhelm Jager, Adolf von Tadden) ve Deutsche Reichspartei ortaya çıktı. Sosyalist Reichspartia, Alman Sosyal Birliği, Alman Özgürlük Partisi (Heinrich Kunstman, Oscar Lutz) ve Alman Gençlik Birliği (Paul Lut) örgütleri/hareketleri neo-Nazi'den ayrılmalarına ve neo-Nazi örgütlerini eleştirmelerine rağmen aşırı sağ olarak değerlendirilmektedir.

1970'lerde sağ partilerin radikal görüşlerine uyan diğer partiler ortaya çıkmaya başladı. Michael Kunen'in Ulusal Aktivistleri (1983'de yasaklandı), Almanya Halkın Sosyalist Hareketi (1982'de yasaklandı) ve Friedhelm Busse'nin Serbest Alman İşçi Partisi ve Minolf Schoenborn'un Milliyetçi Cephesi (1992'de yasaklandı) etkili oldular. 1980'lerin sonu ve 1990'ların başında neo-Nazi partilerinin sayısı çarpıcı bir şekilde yükseldi: Gerhard Fry'in Alman Ulusal Birliği (1987), Michael Kühnen'in Alman Alternatifi (1989), Alman Ulusal Birliği ve Alman Demokrat Partisi (1991).

En başarılı parti, 2004'te Saksonya'daki seçimlerden oyların %9,2'sini elde eden Almanya Ulusal Demokrat Partisi'ydi ve Almanya genelindeki 2005 seçimlerinde %1,6'lık oy topladı. 2006 yılında NDP, Mecklenburg ve Batı Pomeranya'daki seçimlerde oyların %7,3'ünü topladı ve Landtag'da temsil hakkı elde etti. (Poll boost for German far right 2006). 2004'te parti 5.300 kişiden oluşuyordu, 2006'daki temsilci sayısı 7.000'e yükseldi. Alman Halk Birliği'nde sekiz bin beş yüz üye vardı. 1 Ocak 2011'de Alman Halk Birliği ile Almanya Ulusal Demokrat Partisi birleşti.

4.2.1. Neo-Naziler

Aşırı sağın modern etkinliği Nazilerin üyelerinin faaliyetleriyle çakışmaktadır. Böylece, neo-Naziler Doğu Avrupa, Asya ve Afrika'dan gelen göçmenlere karşı ayaklanmalar düzenlemiştir. 1991'de neo-Nazi savaşı, Polonya sınırının yakınında bulunan şehirlerde göçmenlerle gerçekleşti: Hoyerswerda, Schwedt an der Oder, Eberswalde, Eisenhüttenstadt ve Elsterwerda. Bununla birlikte, Solingen'deki kundaklamadan sonra göçmenlere karşı nefret uyandırma girişimi başarısız oldu. Buna karşılık Alman vatandaşları neo-Nazizme ve ırkçılığa karşı mücadeleyi desteklemek amacıyla çeşitli önemli eylemler düzenlediler. Göçmenlere yönelik bir diğer öfke yinelemesi, Orta Doğu'dan gelen mültecilerin Avrupa'ya geldiği 2015'te gerçekleşti. Federal hükümet bu konuda aşırı sağ grupları suçladı. (Germany is concerned about the growth of ultra-right sentiments 2015).

2000'lerin başında neo-Naziler, Dresden'in II. Dünya Savaşı'nda bombalanma günü olan 13 Şubat'ta yıllık gösteriler düzenlemeye başladı. 2009 yılında, 6.000 Neo-Nazi dazlak kafa ölen sivillerin anısına bir gösteri için toplandı. Polisin herhangi bir göstericiyi tutuklamaya cesaret edemediği dikkati çekmektedir. Buna paralel olarak,

Dresden'de 15 bin kişi, neo-Nazizme karşı gösteri yaptıklarında, ölen sivillerin anılarını tamamen farklı şekillerde onurlandırdılar. (Truhachev 2001).

Dış politika açısından ultra sağ, Almanya'nın, ABD'nin çıkarları için savaşmamaları gerektiğini ve Rusya ile ilişkilerin restorasyonunu savunacaklarına inandığı için Almanya'nın Avrupa Birliği ve NATO üyeliğini desteklemez. (Donahue 2013). Aşırı sağın en önemli taleplerinden biri, Doğu Avrupa'dan sürülmüş olan Almanlara destek verilmesi ve daha önce el konulmuş mülklerin torunlarına geri iadesidir.

İstatistikler, 1991'de ırksal veya etnik nefreti motive eden 849 suç olduğunu ve 1992 yılında bu tür suçların 1488 olduğunu ve neredeyse tamamının Almanya'nın doğusundaki suçlarla iştahlandığını göstermektedir. 1992'den bu yana bu tür suçların sayısı düştü ancak son yıllarda neo-Nazilerin faaliyetleri çarpıcı bir biçimde arttı. Son kırk yılda en az 17 kişi neo-Nazilerin kurbanı oldu. (Ursachen von Nationalismus, Rassismus und allg. rassistischem Konsens in der Gesellschaft 2009). Cinayetlere ve yaralanmalara ek olarak, neo-Naziler bir tür holigan propagandası yapıyordu. Örneğin, 2008 yılında Lektitz'de Polonya vatandaşlarına ait dokuz arabayla haç taktılar. (Loecknitz does not want Poles 2008).

Federal Anayasal Koruma Hizmetlerine göre, 2007 yılı itibariyle Almanya'da sağ kanat ve Nazi öncesi partilerin 31.000 üyesi vardı, bunlardan 10.000 kişiye cezai sorumluluk kabul edildi ve toplum için tehlikeli olduğu vurgulandı. Şimdi Almanya'da 6 bin daha az aşırı (25 bin aşırı) bulunuyor ve bunların 5 bin 600'ü neo-Naziler olarak tanınmaktadır. (Fischer 2011) Raporda ayrıca, 2010 yılında 15.905 suçun dini, ırksal veya etnik nefret temelinde işlendiği ve 2009 yılında 18.750 suçun işlendiği söyleniyor. 2009'da 891 vandalizm eyleminin aşırı sağ tarafından işlendiği ve 2010'da yalnızca 762 söz konusu eylemin gerçekleştiği söyleniyor. (Fischer 2011).

Nazizm propagandası Alman ceza kanununun 86a paragrafı tarafından yasaklanmıştır (86a Verwenden von Kennzeichen verfassungswidriger Organisationen). Nazi sembollerinin yaygınlaştırılmasına üç yıla kadar hapis cezası veriliyor. Bununla birlikte, modern Almanya'da bu yasa neredeyse gözlenmemekte ve birçok kez ihlal edilmektedir. Neo-Nazizmi destekleyen web siteleri

kapatılmıyor. Çünkü tüm web sitesi sunucular, aşırı sağ örgütlere karşı yasaların çok sert olmadığı ABD ve Kanada'da bulunuyor.

İçişleri Bakanı Wolfgang Schäuble, bir zamanlar neo-Nazi ruhundaki ergenlerin eğitime, anti-semitizme ve ırkçılığa alıştırılan çocukların "Yerli ve sadık Alman gençliği" liderleri ile polemige girdi. . Schaeuble, hareketi kınadı ve liderleri, çocuklara kötü muamele yapma ve uygun olmayan eğitim vermekle suçladı. Buna karşılık, örgüt liderleri, çocuklara doğayı, toplumu ve kendi ülkelerini sevmeleri için eğitim verdiklerini ileri sürdüler. Bu süreçte Ulusal Demokrat Parti'nin tartışmalara müdahale ettiği bir noktaya gelindi. Bir başka skandal, Nijeryalı annesi ve Alman babası Patrick Owoomele'ye hakaret eden AUDP lideri Udo Voigt'in sözleri oldu. 13 Mart 2008'de Voigt tutuklandı ve 2009'da mahkeme, kendisini 7 ay hapis cezası ve 2 bin euro tutarında para cezası ile cezalandırdı. (Far-right politician convicted over racist World Cup flyers 2009).

Bu önlemlere rağmen aşırı sağın savunucuları tanınmış kişilerdir. Rarihçi Walter Lacker, "Almanya'nın Ulusal Demokrat Partisi'nin bir neo-Nazi olmadığını", "Geçmişten Bugüne Gelecek Faşizmi" adlı kitabına yazdı. (Laqueur 2010:s.110). 2004 yılında Saksonya Diyetin'deki seçimler Lakhör'un sözlerini doğruladı: Seçmenlerin % 9,1'i Ulusal Demokratların Landtag'a gitmesine yardım etti. (Federal Statistical Office of the Free State of Saxony - Elections / Volksabscheide). Diğer taraflar, AUDP'nin Land Rada'sından silinmesi ve yasaklanması için bir başvuru yapmamaya karar verdiler. Mecklenburg ve Batı Pomeranya'da iki yıl sonra Ulusal Demokratlar seçimlerde % 7,3 oranıyla Landtag'da altı sandalye kazandı.

4.2.2. Almanya Özgürlük Partisi

Alman Özgürlük Partisi (Alman Deutsche Freiheitspartei), 1960'lı yılların ilk yarısında faaliyet gösteren Almanya'nın aşırı sağ partisidir. Ünlü Doktor Heinrich Kunstmann tarafından emektar NSDAP ve SA tarafından kuruldu. Son derece milliyetçi-muhafazakar bir ideolojiyi uyguladı. Önemli bir başarı elde edemeyen parti parlamento dışı ulusal-liberal harekete katıldı.

Parti, 1962'de Hamburg'un hastanelerinde görev alan başdoktor Henry Kunstman'ın girişimi üzerine kuruldu. Heinrich Kunstmann, Birinci Dünya Savaşı gazisi idi. Nazi Partisi ve Nazi Doktorlar Birliği, Standartenführer Üçüncü Reich'de

Kunstman, halk sağlığı sisteminin bir çalışanı olan cerrahtı. Savaş sonrası Almanya'da sağ st kanadın siyasi sürecine katıldı. 1960'da Alman İmparatorluk Partisi'nin (AİP) kurulmasına katıldı ve Wilhelm Maynberg'i AİP başkanlığına getirdi.

1961 başlarında AİP liderliğinde Heinrich Kunstmann ve Adolf von Thadden arasında bir çatışma ortaya ıktı. Belirli bir olay, Kunstman'ın SSCB'den von Thadden'ın finansmanı ile ilgili şüphelerini yarattı. Daha derin bir neden, von Thadden'in, özellikle Almanya'nın NATO yeliği meselesinde, Kunstman'ın sert ideolojik milliyetçi tutumu olmasıydı. Sovyet sübvansiyonlarının suçlamalarının kesinlikle AİP olduğu kanıtlanmıştır. (Help from Africa. 2011). Kısa süre sonra Kunstman, AİP başkanlığını von Thadden'e devretti ve partiden ayrıldı.

1962'de Henry Kunstman yeni bir aşırı sağ parti olarak Alman zgrlk Partisi'ni (AP) kurdu. Önde gelen AİP aktivistleri arasında, eski SS Hauptsturmfhrer Oskar Lutz tarafından destekleniyordu. (Stss 2013: s.13). AP'nin ideolojisi, ilke olarak AİP'nin konularından çok az farklılık gösteriyordu. Bununla birlikte, yeni parti özellikle Alman etno-milliyetçiliğini vurguladı ve 1920'lerin muhafazakâr fikirlerine daha fazla odaklanmıştı. AP'n, 1923-1928 Alman Halkının zgrlk Partisi (lideri Gregor Strasser olan) geleneğinin bir devamı olduğu söylenebilir. (Freonyov 2016).

Parti, parlamento seçimlerine katılmayı başaramadı. Organizasyon yapısı gelişmemiş kaldı. AP'nin faaliyetleri, siyasi konuşmalara, ideolojik bildirimlere ve aşırı sağ varlıkların konsolide edilmesi girişimlerine kadar yansdı. Son derece sağ kanat olan ve aşırı kök salmış AİP ortamında yeni bir sağ parti için güçlü rekabet yaratmak mümkün değildi.

Henry Kunstman 1964'te ölünce parti başkanlığına Oscar Lutz geçti. Mayıs 1965'te Alman zgrlk Partisi, "kendilerini Nazi rejiminden, liberallerden ve pasifistlerden ayıran milliyetçileri" birleştiren parlamento dışı Alman Bağımsız Eylem Toplumunu (ABET) ile birleşti.

4.2.3. Almanya İmparatorluk Partisi

Alman İmparatorluk Partisi (Deutsche Reichspartei, AİP) 1950-1964 yılları arasında işleyen Almanya'nın aşırı sağcı Ulusal Muhafazakar Partisidir. Nazi Partisi ve Üçüncü Reich'in eski liderleri tarafından yaratılmıştı, ancak ultra-muhafazakâr bir ideoloji olarak o kadar da neo-Nazi değildi. Bu, Bismarck'ın Alman İmparatorluğu'nun modeli tarafından yönlendirildi. Rövanşist pozisyonlardan hareketle, 1937'deki Alman sınırlarının restorasyonunu talep etti.

Liderliğin kişisel kompozisyonu yeni parti hakkında çok şey anlatır bize. İlk liderleri Wilhelm Meinberg, Heinrich Kunstman ve Otto Hess idi. Hepsi de NSDAP'daydı. Meinberg, Gruppenführer SS ve Kunstman, Standartenführer SA üyesiydi.

Parti önderliği, ünlü Nazi avukatı hukukçu Friedrich Grimm, Wehrmacht'ın eski generali Alexander André, Girit Savaşı havacılık merkezinin şefi olan eski SS Hauptsturmführer Oskar Lutz'a aitti. AİP ile olan bağlantı, Goebbels Reich'in Propaganda Bakanı Werner Naumann'ın önde gelen yetkilileri tarafından desteklendi.

Buna rağmen parti, aşırı sağcı milliyetçilerin nispeten ılımlı bir kanadını birleştirdi. Nazizmin aşırılıklarını reddetti ve parlamento sistemine entegre olmaya hazır olduklarını bildirdi. Radikal neo-Naziler, 1952'de yasaklanan eski Wehrmacht generali Otto Remer'in Sosyalist İmparatorluk Partisi'ne katıldılar. Yasak sonrasında bazı üyeleri örneğin efsanevi Luftwaffe pilotu ve Nazi Hans-Ulrich Rudel AİP'ye geçti.

1953'te adalet makamları AİP'yi yasaklama meselesini gündeme getirdi. Ancak, parti yürürlükteki mevzuatı ihlal etmediğinden yeterli gerekçeler bulunamadı. AİP Alman İmparatorluğu'nun restorasyonu için çağrıda bulundu. Partinin tarihi idolü Alman Birliği'nin kurucu lideri Otto von Bismarck'tı. Yüksek görevleri, Reich'e sadakattti. Alman emperyalist partisi, özgürlük ve düzenin demokrasisini, Almanya için olan her şeyi ifade ediyordu. (We are the party of the future 1960).

Ana program ilkesi, savaş sonrası işgalin tüm bölgelerinin parçası olarak Almanya'nın birleşmesi ve Polonya lehine koparılan "doğu topraklar"dan

oluşuyordu. Genel olarak, 1937 yılındaki sınırlarını yeniden inşa etmek üzereydi; fakat bunun barışçıl yollarla gerçekleştirilmesi gerekiyordu. Almanya'nın yeniden birleşmesi hedefi Batı Almanya Anayasası'nda belirtilmişti. Bu nedenle bu tez kendi içinde yasa dışı değildi.

Siyasi açıdan program uzlaşmaz anti-komünizme odaklandı. Hans Ceres'in görüşlerine yakın bir yorumda ve 1920'lerin feleklerinin fikirlerine geri dönülürken, Volksgemeinschaft'ın gelenekselci doktrini "Halk Topluluğu" ("Ulusal Topluluk") tarafından önemli bir yer işgal edildi. Parti, toplumsal ve ekonomik açıdan kırsal nüfusun ve tarımsal üretimin çıkarlarını savundu. Nitekim AİP seçmenlerinin çoğu Aşağı Saksonya ve Rhineland-Palatinate'deki kırsal alanlarda yaşıyordu. Parti ayrıca ataerkil aile değerlerini geliştirdi; acil durumlar dışında kadınların toplumsal üretime katılımına karşı çıktı. Nazi dönemi hakkında tek taraflı bir yaklaşımın kabul edilmezliği, yalnızca suçların değil, aynı zamanda başarıların da göz önünde bulundurulması gerektiği söyleniyordu.

1959'da Aşağı Saksonya Eyaleti ve Rheinland-Pfalz eyalet meclislerine Alman İmparatorluk Partisi birkaç milletvekili götürmeyi başardı. Bu durum yetkililerin endişelerini tetikledi ve 1960'da Rheinland-Pfalz'da ve 1963'de Bremen Kent Konseyi'nde parti faaliyetleri yasaklandı.

Kuzey Ren-Vestfalya, Bavyera, Schleswig-Holstein, Hamburg, Batı Berlin, Baden-Württemberg, Hesse, Saar'da seçim sonuçları parti için başarısız oldu. Üç kez (1953, 1957, 1961) AİP Bundestag seçimlerine katıldı. Parti için oyların sayısı şu şekilde azalma eğilimi gösterdi: %11, %1, %0,8.

1961'de Adolf von Thadden, Batı Almanya aşırı sağının konsolidasyonunun tutarlı bir destekçisi olan partinin başkanlığına seçildi. Özellikle, Alman partisi ile aktif bir koalisyon politikası izledi. AİP, 1964 yılında kurulan Ulusal Demokratik Parti'ye katıldı. Alman İmparatorluk Partisi varlığı süresince Batı Almanya'nın en aşırı sağcı partisi oldu.

4.2.4. Almanya Ulusal Demokrat Partisi

Almanya Ulusal Demokrat Partisi (AUDP) aşırı sağcı bir partidir. Bazıları, bu partinin NSDAP'ın halefi olduğunu düşünür. (Kailitz 2007:s.337) Almanya Anayasasını Koruma Bürosu, bunu aşırı sağcı olarak tanımlar. Bu partinin çeşitli neo-Nazi gruplarla işbirliği vardır. (Geisler 2004).

1964'te Alman İmparatorluk Partisi'nin dağılmasından sonra kurulan bu partinin kurucularından birisi Königsberg Üniversitesi Rektörü Hans Grünberg'dir. 1965'deki Federal Meclis seçimlerinde AUDP 664.193 oy aldı (%2). Batı Almanya'daki yerel yönetim seçimlerinde oy toplamada 1960'ların sonlarında başarılı oldu. 1966 ve 1967'de Bavyera'da %15, Aşağı Saksonya'da %10 ve Hessen'de %8 oy topladı. Ancak federal seçimlerde oyların %5'inden azını aldı ve Alman parlamentosuna delege gönderemedi. Bu hedefe 1969 seçimlerinde yaklaşıp 1.422.010 oy aldı ve %4,3'lük başarı kazandı. Ekonomik kriz, gençliğin hayal kırıklığı ve merkez sağdaki Hristiyan Demokrat Birlik ve Hristiyan Sosyal Birlik'in temsilcilerinden oluşan bir koalisyon hükümeti ile merkez sol Sosyal Demokrat Parti'nin ortaya çıkması, AUDP'nin önünü açtı.

Fakat AUDP'ye oy verenlerin yaklaşık %75'i eski merkez sağ partilerine geri döndüler. 1970'lerde AUDP iç bölünmeden zarar görmüş ve Alman parlamentosunda temsil sağlayamamıştır. Göç sorununun popülaritesi 1980'lerin ortalarından başlayarak 1990'lı yılların başlarına kadar yükseldi, ancak parti çeşitli yerel seçimlerde sınırlı bir başarı elde etti.

2001 yılında Federal Meclis ve Federal Almanya Hükümeti, Federal Anayasa Mahkemesi'ne AUDP'yi yasaklamak için bir karar gönderdi; ancak 2003 yılında davacıyı resmi sebeplerden dolayı reddetmek üzere davayı kapattı. (National Democratic Party of Germany 2011).

2004'te parti, seçimlerde %9,2 oy alarak Saksonya eyaletinin parlamentosuna kabul edildi (ama 2009'daki seçimlerde %5,6'ya düştü). Baden Württemberg'deki %9,8 başarı, partinin aşırı sağ hareketler ile etkili bir şekilde etkileşim kurmasıyla ilişkiliydi. (Brown comrades 2014).

4 Nisan 2009'da parti kongresinde oyların %62'sini alan Udo Voigt'a tekrar parti başkanlığına seçildi. Udo Voigt partiyi 15 yıl (1996'dan beri) yönetti. 2009 yılında, durumu bir miktar zayıfladı çünkü partinin devlete 2,5 milyon avro para cezası ödemesiyle ağır mali zorluklarla karşılaştı. Sonuç olarak parti kongresi 13 Kasım 2011'de yeni parti genel başkanlığına Holger Apfel'i seçti. (Der Mann fürs Grobe erobert den Vorsitz 2011).

2009'da Federal Meclis seçimlerinde parti, oyların sadece %1,5'ini aldı. 635.525 seçmen AUDP için oy verdi ve bu oy, 2005'le karşılaştırıldığında 100 binin üzerindeydi.

Haziran 2010'da, AUDP liderliği ile Alman Halk Birliği arasında birleşme konusunda görüşmeler başladı. (AUDP und DVU wollen sich zusammenschließen 2010). AUDP, 1 Ocak 2011'den beri Alman Halk Birliği ile birlikte çalışmaktadır.

20 Mart 2011'de Saksonya-Anhalt Eyaletinde düzenlenen seçimler sırasında parti, oyların %4,6'sını aldı ve eyalet parlamentosuna giremedi. 4 Eylül 2011'de Mecklenburg-Batı Pomerania Landtag'da yapılan seçimler sırasında parti %6 oy aldı ve parlamentoda 5 sandalye elde etti. (4 Eylül 2011'de Mecklenburg-Vorpommern Landtag seçimi).

Alman İçişleri Bakanı Hans-Peter Frederick, Aralık 2011 başında, neo-Nazi örgütünün "Nasyonal Sosyalist Yeraltı" (NSY) üyelerinin 10 cinayet ve 14 soygun olayına karışmasıyla bağlantılı olarak yaptığı açıklamada, AUDP faaliyetlerini yasaklama kararı alındı. (Германия вновь собралась запретить Национал-демократическую партию 2011).

Bundesrat, Aralık 2012'de Anayasa Mahkemesi'ne AUDP'nin yasaklanmasını talep eden bir istekte bulunmaya karar verdi. Bununla birlikte, Nisan 2013'te, Federal Meclis milletvekillerinin çoğu, Sosyal Demokratların teklifini ve "sol"u AUDP hakkında bir yasak talebiyle, Federal Anayasa Mahkemesi'ne itirazda bulunmak için destek vermedi. Tartışmada konuşan siyasi partilerin tüm taraflarının temsilcileri, oybirliği ile AUDP'ye "aşırı sağ kanat" olarak tanımladılar. Milletvekilleri, dava açma önerisinin reddedildiğini, yalnızca sorunun hukuki yönlerine dayandırıldığını belirtti. (Stepovik 2013). AUDP, 2013 Federal Meclis seçimlerinde sadece 5.606 oy aldı (%1,3) ve böylece parlamento dışında kaldı.

4.3. UKRAYNA'DA MİLLİYETÇİ PARTİLER VE SİYASİ SEFERBERLİK

4.3.1. 2000 Sonrası Dönem

Yulya Timoşenko ve partisi "Anavatan" 2006, 2007 ve 2012 parlamento seçimlerinde ikinci sırada yer aldı. Ayrıca Orta ve Batı bölgelerinde ve Güney Doğu'da üçüncü sırada yer aldı. Genel olarak, Batı ve Merkez seçmenleri eşit olarak bu siyasi gücü destekledi; 2006 senesindeki sonuçla karşılaştırıldığında 2007'deki destek düzeyi Merkezde yaklaşık 1,3 kat arttı ve Batı'da 1,5 kat arttı, ancak 2012'deki seçimlerde destek düzeyi buna göre düştü (Batı'da 0,8). Güneydoğu'da, aksine, güç taraftarlarının payı 2006'da %8,9, 2007'de %11,7 ve 2012'de %12,67 oranında sırasıyla 1,1 ve 1,2 kat arttı. (Ukrayna 2012 Verkhovna Rada seçimleri sonuçları) Yine de önceki partilerin başarılarına rağmen "Özgürlük" partisinin sonuçları gerçekten çarpıcı görünüyordu.

2006'da yapılan Parlamento seçimleri "Özgürlük" ün ayrı bir siyasi güç olarak katıldığı ilk parlamento seçimleridir. 2004'te Ukrayna Sosyal-Milli Partisi tarafından değiştirildi. USMP, "Ukrayna'nın bağımsızlığı" partisi ile "Az sözler" bloğundaki 1998 parlamento seçimlerine katıldı, ancak sonuç olarak oyların sadece %0,16'sında kaldı. Bu nedenle, 2006'da bağımsız bir siyasi güç olarak parlamento seçimlerine ilk kez katılan "Özgürlük" partisi, seçmenlerin %0,36'sına sahip oldu. Güneydoğu ve orta bölgelerde %0,07 ve Güney Doğu ve Merkez'de % 0,17, üç batı bölgede %1'den fazla iken (Ternopil, Ivano-Frankivsk, Lviv - 2.23%) genel olarak, batı bölgesinde "Özgürlük" % 0,8 oy aldı. 2006'da "Özgürlük" 18. sırada yer aldı.

2007'de "Özgürlük" %0,76 oy kazandı. Güneydoğu için yapılan sonuç düşük kalmış ancak bir önceki seçime oranla iki katına çıkmıştı ve oylar %0,15 olmuştur. Merkez rakamı 2,8 kat artarak %0,48 oldu. Aynı zamanda destek seviyesini tam olarak %1,6 oranında artırdı. 2007 seçimlerinden sonra "Özgürlük" 8. sırada yer aldı. (Ukrayna Verkhovna Rada seçimleri sonuçları) yer aldı.

Böylelikle, "Özgürlük"ün büyüme dinamikleri desteğini takiben ve cumhurbaşkanlığı ve yerel seçimlerin not edilmesini takiben, 2012 senesinde yapılacak parlamento seçimlerinde, seviyesini önemli ölçüde arttıracak ve engelin üstesinden geleceği varsayılabilirdi. Nihayet "Özgürlük" 5. sırada yer aldı, baraj engelini kırdı, oyların %10,44'ünü aldı, oyunu neredeyse 12 kat arttırdı. Böylece,

Güneydoğu'daki sonuç 18,5 kat artarak %2,77 oldu ve "Özgürlük"ün bölgede beşinci sırada yer almasını sağladı. Merkezde oyların %8,5'i (17,7 kat artış) 4'üncü sırada yer almasını sağladı. Batı'da göre %19,43'lük bir artışla 12,1 ortalamayla 3'üncü sıradadır. Dolayısıyla, Batı'daki seçmen desteğinin yüksek olmasına rağmen, hala Güneydoğu bölgesi geleneksel olarak diğer siyasi güçleri tercih etmektedir.

" Özgürlük"e iki milyondan fazla seçmen oy verdi. Milliyetçi bakış açısı, seçim sonuçlarını analiz ettikten sonra, siyasi güçlerin kararlı olan Ukrayna nüfusu için belirli bir katman olduğu sonucuna varıldı. Bu katman az ya da çok sabit kalır, bu yüzden milliyetçi güçler için oy vermeye meyillidir, bu nedenle ana mücadele tam da bu oyların nüfus oranını yeniden dağıtması için vardır.

Bağımsızlıktan bu yana Ukrayna'da milliyetçi güçlerin tarihini ve milliyetçiye atfedilebilecek politik güçleri inceledik. Parlamento seçimlerine yalnızca küçük bir kısmının katıldığı belirtilmelidir. Parti listeleri ve oylamada kullanılan ilk parlamento seçimleri için 1998'den beri seçimlerin sonuçlarını değerlendirmek mantıklıdır.

1998 parlamento seçimlerinde elde edilen sonuçlar:

%9,4 - Ukrayna'nın Hareketi;

%3,13 - "Bizim Ukrayna"

%2,71 - "Ulusal Cephe" (Ukrayna Muhafazakâr Partisi, Ukrayna Cumhuriyet Partisi)

%0,39 - Ukrayna Ulusal Meclisi

%0,16 - "Az sözler" bloğu (UMSP, "Ukrayna Devlet Bağımsızlığı")

Milliyetçi güçlerce alınan toplam oy payı %15,79

2002 parlamento seçimleri sonuçları:

% 23,57 - "Bizim Ukrayna"

% 0,16 - Ukrayna Halk Hareketi

% 0,04- UUM

Milliyetçi güçler tarafından alınan toplam oy payı %23,77

2006 parlamento seçim sonuçları:

% 13,95 - "Bizim Ukrayna"

% 1,47 - Zaman

% 0,36 - "Özgürlük"

% 0,13 – “Rukh”

% 0,06 - UUM

Milliyetçi güçlerce alınan toplam oy payı %15,97

2007 parlamento seçim sonuçları:

% 14,14 - "Bizim Ukrayna - Halkın Öz Savunması"

% 0,76 - "Özgürlük"

Milliyetçi güçler tarafından alınan toplam oy payı %14,91

2012 parlamento seçim sonuçları:

% 10,44 - "Özgürlük"

% 1,11 - "Bizim Ukrayna"

% 0,08 - UUM

Milliyetçi güçler tarafından alınan toplam oy payı %11,63. (Koroteeva 2000).

Gördüğümüz gibi, milliyetçi güçler parlamento seçimlerinde genelde toplam %15-16 aralığında oy toplamışlardır. Ancak iki istisna görebilirsiniz: İlk olarak 2002’de milliyetçi güçlerin toplam oy oranı %23,77 olduğu görülmüştür, bunun önemli bir payı %23,57 ile "Bizim Ukrayna" partisine aittir. 2012’de ise milliyetçi güçler oyların sadece %11,63’ünü toplayabildiler. Yani seçmenler milliyetçi partilerden uzaklaşmaya başladı. Ama 2013-2014 devriminden sonra toplumda milliyetçi fikirlerin yükselişi yaşandı. Bunun nedeni, siyasette devrim sonrası kaosun

yaşanması, Kırım'ın Rusya'ya katılması, Donbass'ın işgali, oligarşilerin iktidarına dönüşmesi ve suç oranlarının artmasıydı.

Milliyetçi güçler resmi bir politika oluşturmak için çeşitli girişimlerde bulundu: "Sağ Sektör" lideri Dmitry Yarosh, Ukrayna'daki erken cumhurbaşkanlığı seçimlerinde yer aldı ve oyların %0,7'sini aldı. (Ukrayna Merkez Seçim Komisyonu'nun resmi bilgileri). "Sağ Sektör", Ekim 2014'teki erken seçimde oyların %1.80'ini aldı. (ЦВК обробила 100% протоколів. "Свобода" не пройшла 2014 ; Цвк офіційно визнала обрання Яроша Народним депутатом 2014).

2014'te "Özgürlük" partisi seçimde 6 sandalyeye sahip olarak parlamentoya girdi. Parlamento'ya giren temsilciler Yuri Bagel, Mikhail Golovko, Andrei Illenko, Yuri Levchenko, Oleksandr Marchenko ve Oleg Osuhovskyy'dir. (Повний Список Новообраних Народних Депутатів 2014).

"Tabur Azov" komutanı Andrew Beletsky, seçim bölgesi olan №217'deki parlamento seçimlerine katıldı ve sonuçların %33,75'sini aldı. (У Раду проходять Береза, Білецький, Парасюк і "козак" Гаврилюк 2014).

14 Ekim 2016'da "Tabur Azov"un eski komutanı Ukrayna Milletvekili Andrey Beletsky'nin girişimiyle "Ulusal Yapı" partisi kuruldu. Parti, Rus-Ukrayna savaş gazileri, sivil eylemciler, gönüllüler ve diğerlerinden oluşuyordu. Partinin resmi ideolojisi milliyetçiliktir. (Solonina 2016).

16 Mart 2017'de Ukrayna ulusalcı güçleri, güç mücadelesinde güçlerini birleştiren "Ulusal Manifesto"yu imzaladılar. İmzaya "Ulusal Yapı", "Özgürlük", "Sağ Sektör", UMÖ, UUK ve C14 katıldı. "Ulusal Manifesto" nun geleneksel olarak milliyetçi politik talepleri arasında şunlar vardır: Nükleer güç olma, silah sahibi olma özgürlüğünün güvence altına alınması, saldırgan ülkelerin tanınması ve diplomatik ilişkilerin sona ermesi, oligarşiyi ortadan kaldırmak, Ukraynaca dili tanıtmak, tek devlet, tek ulusal kilise oluşumu, Kiev merkezi tarım arazisinde ticaret yasağı vb. (Правий Сектор і Свобода підписали Національний Маніфест 2017).

4.3.2. 2013-2014 Krizi: “Euroimaidan”

“Euroimaidan”, Ukrayna ve Avrupa Birliği arasında ortaklık anlaşmasının imzalanmasını Ukrayna hükümetinin askıya alınmasına tepki olarak 21 Kasım 2013'te başlayıp, halk tarafından desteklenen Kiev merkezinde çok sayıda aylık protesto gösterisi ve Ukrayna'nın diğer şehirlerinde yapılan eylemlere verilen genel addır. (The Situation of Human Rights and the Rights of National Minorities in Ukraine 2014).

Euroimaidan, Ukrayna'daki iktidar değişikliğinden sonra, resmi olarak "Onurun Devrimi" dir. Olayların katılımcıları başlangıçta "Euro-Maidan" olarak adlandırıldı; çünkü Ukrayna'nın Avrupa Birliği ile ortaklık anlaşması imzalamasını savunan kitleler eylemi bu meydana başlattılar. Yolsuzlukla mücadele ve Yanukoviç rejiminin bağlantılı olduğu şiddetin kesilmesini içeren taleplerini genişlettiklerinde, Maidan aktivistleri "Maydanov" olarak adlandırıldılar. Aksine, Yanukoviç'in destekçileri "Maidan Anti-Maidan" olarak adlandırıldı. Aynı zamanda, Maidan'ın taraftar grupları ve muhalif grupları sırasıyla "Ukrayna yanlısı" ve "Rus yanlısı" olarak adlandırıldı.

29-30 Kasım gecesi muhaliflerin çadır kampının dağılmasının ardından, protesto eylemi hükümet karşıtı bir nitelik kazandı. Sosyal adaletsizliğin yüksekliği, Ukrayna nüfusunun gelir kutuplaşması, yürütme ve yargıya nüfuz eden yolsuzluklar ve kolluk kuvvetleri, protesto kapsamının temel nedenleri olarak gösteriliyordu. (Yaroshinskaya 2014).

30 Kasım 2013'te, "savunma" birimleri kurulması Euroimaidan'ı korumaya başladı. Aralık ayının ortalarında savunma birimi 5 binden fazla kişiyi kapsıyordu. Üç muhalif milliyetçi parlamento partisinin (“Anavatan”, “Udar” ve “Özgürlük”) liderleri "Ulusal Direniş Merkezi" nin kurulmasına karar verdiler. (Оппозиционные партии Украины объединились в штаб национального сопротивления 2013).

Farklı milliyetçi güçler (UUM-UUÖSB, “Üçlük”, “Ukrayna Vatanseverleri”, ve diğerleri), EuroMeidan'ı "ulusal devrimi" başlatmak için uygun bir fırsat olarak gördüler ve sağcı, aşırılık yanlısı bir dernek olan “Sağ Sektör”ü oluşturdular. Dmitry Jarosh, Sağ Sektör’ün amacını; “İç meselenin tamamen ortadan kaldırılması ve her şeyi kapsayan ulusal demokrasi sistemi olan bir Ukrayna ulus devletinin kurulması”

şeklinde ifade etmiştir. (“Правый сектор” недоволен соглашением с Януковичем 2014).

Hükümet eylemcileri sert biçimde bastırmaya çalıştı. Ayrıca 16 Ocak 2014’te yeni bir yasa çıkarıldı. Bu yasa toplantı özgürlüğü, ifade özgürlüğü ve örgütlenme özgürlüğü de dahil olmak üzere bir dizi sivil özgürlük üzerinde ciddi kısıtlamalar getirilmesini öngördüğü için muhalefet bütün bu gelişmeleri "diktatörlük" olarak nitelendirdi. (Законы 16 января 2014).

Gösteriler 19 Ocak’tan sonra daha da büyüdü Kiev ötesinde de etkili oldu, hemen hemen tüm Ukrayna topraklarını kapladı. Bu olaylara aktivistlere ve gazetecilere yönelik saldırılar, zorla kayıplar ve protestocuların kötü muamele edilmesi olayları da eşlik etti. 19-20 Ocak’taki çatışmalar sırasında yüzlerce kişi yaralandı ve ilk kurbanlar verildi. (Vorozheykina 2014: s.63).

Milliyetçi güç temsilcileri, yetkililerin Ukrayna’da otoriter bir diktatörlük kurmayı planladıklarını belirtti, Başkan Yanukoviç’in istifasını ve erken cumhurbaşkanlığı seçimi yapılmasını talep etti. Sonraki günlerde, Ukrayna’nın çeşitli bölgelerindeki muhalefet fikirli göstericiler, bölge devlet yönetim binalarının ele geçirilmesine yöneldi. Ukrayna’nın batısında, bu eylemler başarılıydı. Orta Ukrayna bölgelerinde bu girişimler kolluk kuvvetlerince bastırıldı.

Kiev merkezinde güç çatışmasının bir sonucu olarak, başkentte ve bölgesel merkezlerde idari binalar ve makamlar ele geçirildi, “paralel otoriteler” oluşturuldu, kayıt dışı güvenlik yapıları/örgütleri oluştu. Böylece olaylar sonucunda Ukrayna’da bir devlet otoritesi boşluğu oluştu. (Штаб Майдана предостерег Януковича от введения чрезвычайного положения 2014).

Ukrayna Cumhurbaşkanı Viktor Yanukoviç ile birkaç gün süren milliyetçi muhalefet liderleri arasındaki müzakereler, yetkililerin tavizlerine yol açtı: Parlamentonun olağan dışı toplantısında, Kasım 2013 - Ocak 2014 döneminde eylemlere katılanlar için af yasası onaylandı. 28 Ocak’ta Cumhurbaşkanı, Başbakan Mykola Azarov’un ve bakanların istifasını kabul etti. Buna rağmen protesto gösterilerine devam edildi. Muhalefet, 2004 yılı anayasasına geri dönülmesini istedi. 12 Şubat’ta Yanukoviç, önceden tutuklanan tüm protestocuların serbest bırakıldığını bildirdi ve bir koalisyon hükümeti kurmaya karar verildi. Protestocular 15 ila 16

Şubat gecesi, Kiev'de bölgesel devlet yönetim binalarının kilidini açtılar; göstericiler Hrushevsky Caddesi'ni ve kent yönetim binasını kısmen serbest bıraktılar. 16-17 Şubat tarihlerinde bütün Ukraynalı milliyetçi dernekler, "Maidan" ve Parlamento için "barışçıl saldırı" hazırladığını açıkladı. (Протестующие открыли проезд по Грушевского, освободили четыре ОГА и готовы покинуть киевскую мэрию 2014) .

18 Şubat'ta devasa kan dökülmesinin eşlik ettiği keskin şekilde ağırlaşma yaşandı. Verkhovna Rada (Parlamento) toplantısında muhalefet, parlamento başkanlığı şeklindeki hükümete derhal geri dönülmesini ve 2004 anayasasının restorasyonunu talep etti. Aynı zamanda Kiev'de protestocuların, polisle şiddetli çatışmaları, kimliği belirsiz keskin nişancılar da dahil olmak üzere yüzü aşkın kişinin ölümüyle sonuçlanan olaylar yeniden başladı. Böylece Ukrayna'nın batısında durum son derece ağırlaştı.

21 Şubat'ta Batı ülkelerinin baskısı altında Başkan Yanukoviç taviz vermiş ve muhalefetle Ukrayna'daki krizin çözümünde bir anlaşma imzalamıştır: 2004'teki anayasaya göre yeni bir ulusal hükümetin kurulması, Aralık 2014'ten geç olmamak kaydıyla erken cumhurbaşkanlığı seçiminin yapılması, şiddet kullanma eylemlerinin araştırılması kararlaştırıldı. Aynı gün Yanukoviç Kiev'den ayrılmak zorunda kaldı. (Янукович назвал происходящее в Украине государственным переворотом 2014).

22 Şubat'ta Yanukoviç ile bir röportaj yayınlandı. Devrik Başkan Yanukoviç, istifa etmeyeceğini, Verkhovna Rada'nın kararlarını imzalamayacağını ve bunların yasa dışı olduğunu açıkladı. Yaşanılan eylemleri "vandalizm, eşkiyalık ve darbe" olarak nitelendirildi. Birkaç saat sonra Verkhovna Rada (Parlamento), Yanukoviç'in "yetkisini anayasaya aykırı bir şekilde kullandığını", dolayısıyla görevlerini yerine getirmediğini ve 25 Mayıs 2014'te erken cumhurbaşkanlığı seçimlerinin yapılacağını duyurdu. (Парламент уволил Януковича и назначил президентские выборы 2014).

23 Şubat'ta Ukrayna Cumhurbaşkanlığı görevleri Verkhovna Rada'nın yeni başkanı (parlamento başkanı) Alexander Turchinov'a devredildi. 24 Şubat'ta İçişleri Bakanı Arsen Avakov, sivillerin katledilmesine yönelik bir ceza soruşturmasının

başlatılmasıyla ilgili olarak devrik Başkan Yanukoviç ve diğer bazı yetkililerin “arananlar listesine” konulduğunu bildirdi.

Bu arada yeni Ukrayna hükümeti, AB ve ABD tarafından tanındı. 27 Şubat'ta Arseniy Yatsenyuk Ukrayna Başbakanı oldu ve geçici bir hükümet kuruldu. (Премьер-министром Украины стал Арсений Яценюк 2014). Gösterilerin başladığı “21 Kasım” günü, “Haysiyet ve Özgürlük Günü” kabul edildi ve ulusal tatil günü ilan edildi.

4.3.3. Yeni Milliyetçi Hareket: Ulusal Kurtuluş Partisi "Sağ Sektör"

Ulusal Kurtuluş Partisi "Sağ Sektör", Ukrayna siyasi partisi ve sivil milliyetçi bir örgüttür. Radikal örgütlerin Ukrayna aktivistlerini bir araya getiren, çoğunlukla milliyetçi ve aşırı sağcı bir toplumsal hareket tarzı vardır. Kasım 2013'te doğan Euromaidan sırasında kurulmuştur. Ukrayna ulusal devrimini gerçekleştirme amacı gütmektedir. (Chernyshev 2016).

Hareketin başlatıcısı, "Trident" örgütü idi. "Sağ Sektör" hareketi Stepan Bandera, UUM-UUÖSB, Vatansever Ukrayna, Karpat Hammer White, Siyah Komite ve bazı milliyetçi futbol taraftar gruplarını içerir. Hareketin kuruluş tarihi 28 Kasım 2013 olarak kabul edilir.

Maidan'ın radikal kanadı "Sağ Sektör" idi. 1 Aralık'ta Kiev'deki hükümet binalarının işgal edilmesine katıldılar. Güvenlik kuvvetleriyle en sert çatışmalara girenler bu hareketin mensuplarıydı. (Right Sector: We were not for European integration and for failing to accomplish national revolution 2014).

Ocak 2014 ortasında Kiev Siyasi Araştırmalar ve Uyuşmazlık Araştırmaları Merkezi analistleri tarafından belirtildiği üzere "Sağ Sektör", başlangıçta sistemik çatışmalar içeren birkaç uyumlu kuvvetinin yapay olarak birleşmesinden kaynaklanıyordu. (Майдан. Линии раскола 2014). Ancak Ocak 2014'ün sonunda "Sağ Sektör" liderleri, kendi taleplerini yetkililere sunmaya başladılar ve kendilerini bağımsız bir sosyal ve politik güç olarak konumlandırıdılar ve aralarındaki görüşmelerde üçüncü bir taraf olarak hareket etme arzusunu beyan ettiler. "Sağ Sektör", adalet sisteminin reformunu, kolluk kuvvetlerini ve özel hizmetleri talep etti. 20 Şubat'ta Dmitry Yarosh bizzat Başkan Viktor Yanukoviç ile bir araya geldi

ve “ateşkes görüşmesi” yaptı. (Лидер Правого сектора Ярош сообщил, о чем говорил с Януковичем 2014).

Ukrayna hükümetinin yeni yapısında, en başından itibaren "Sağ Sektör", iktidar bloğunda özel bir rol oynamıştı ve başkanlık seçimlerinde kendisini aday gösteren Dmitry Yarosh, kendisine "başkomutan" olarak atıfta bulundu. (Главный Образец «Правый сектор» 2014).

22 Mart 2014'te Kiev'deki kapalı bir kongrede, "Sağ Sektör"ün bir siyasi partiye dönüştürülmesi kararlaştırıldı. (Д. Ярош перевел всех бойцов "Правого сектора" под централизованное командование 2014).

4 Haziran 2014'te "Sağ Sektör" başkanı Borislav Bereza, "Ukrayna'yı birleştirip korumak için" devletle işbirliği yapmaya ve 5.000'den fazla insanını harekete geçmeye hazır olduğunu açıkladı. 16 Temmuz 2014'te Yarosh, "Moskova saldırganlığıyla mücadele" ve "Ukraynalıların düşmanlarını yok etme" amacıyla "Gönüllü Ukrayna Komutanlığı"nın kurulduğunu ilan etti. Donetsk ve Lugansk bölgelerine ve Kırım yarımadasına o zamandan beri, "Sağ Sektör" Ulusal Askeri Hareket (Ukrianniy Vynkovsky Rukh) birlikleri konuşlandırdı. Bununla birlikte, hareketi, faaliyetlerini örgütsel düzeyde legalize etmeyi, devlet ve güvenlik yapılarına entegre olmayı asla beceremedi. (Командир батальона ОУН предложил Украине диктатуру 2014).

21 Temmuz 2015'te toplanan olağanüstü kongresinde "Sağ Sektör"ün adı "Ulusal Kurtuluş Hareketi" olarak yeniden adlandırıldı. Ayrıca “yeni ulusal devrim aşaması”na geçildiği açıklandı. 2014'deki erken parlamento seçimlerinde "Sağ Sektör", 284.943 oy (%1,80) kazandı ve barışı aşamadığı için Ukrayna parlamentosuna giremedi. Yurt dışı seçim bölgelerinde ise "Sağ Sektör" %8,61 oy oranı ile 4. sırada yer aldı. (Seçim sandığında oyların sayılmasıyla ilgili bilgi, Ukrayna Merkez Seçim Komisyonu).

SONUÇ

Milliyetçilik kesin bir değerlendirme / tanım yapılamayacak kadar karmaşık bir fenomendir. Bu ideoloji, daha önce varolan devletlerin yıkılmasında, çeşitli ayrımcılıkların yapılmasında ve şovenizmde rol oynadığı için eleştirilebilir. Fakat milliyetçilik, aynı zamanda siyasi özgürlüklerin oluşmasında, anayasal reformların yapılmasında, modern ulus devletlerin kurulmasında, modern milli egemenlik anlayışının gelişmesinde, çeşitli olumlu toplumsal değişimlerde, modernleşme ve kültür gelişiminde oynadığı yapıcı rollerden dolayı da takdiri hak keder.

Son iki yüzyıl boyunca milliyetçilik hem yaratıcı (Fransız Devrimi, birçok Avrupa, Asya ve Amerika devletlerinin ortaya çıkışı) hem de yıkıcı (İtalya'da faşizm, Almanya'da Nazizm, 1990'larda Ruanda ve Bosna-Hersek'te soykırım) bir siyasi güç olmuştur. Erken milliyetçilik ideolojisi ve hareketleri, monarşik rejimleri reddetmiş, ulusu ve ulusal egemenlik anlayışını siyasi, ekonomik, sosyal ve kültürel yaşantının merkezine yerleştirmiş, milli parlamentoların ve temsili demokrasilerin kurulmasında önemli rol oynamıştır. 19. yüzyılda milliyetçiler ulusu dil ile özdeşleştirdiler ve dil sınırlarını devlet sınırlarıyla sınırlandırmaya çalıştılar. Ancak 20. yüzyılda ve günümüzde ortaya çıkan radikal milliyetçiler, dilin yerini "gen havuzu" ile değiştirerek milleti biyolojikleştirdiler.

Çalışmamızın birinci bölümünde incelediğimiz çeşitli milliyetçilik teorilerinden/yaklaşımlardan hareketle şu genel tanıma ulaşabiliriz: Milliyetçilik; devletlerin, partilerin, örgütlerin ve diğer çeşitli siyasal-sosyal grupların kendi siyasal-ekonomik-sosyal amaçlarına ulaşmak için ulusal ve vatansever duyguları ana araç olarak kullandıkları ideoloji ve politikalarıdır. Milliyetçiliğin amaçları ise zaman ve mekana göre çok farklı olabilir:

- Maruz kalınan ulusal zulümlere karşı mücadele etmek.
- Bağımsız ulus devlet kurmak ve bunun için halkı seferber etmek.
- Devleti dış tehdide karşı korumak ve bu amaçla halkı seferber etmek.
- "Ortak ulusal" siyasal, ekonomik veya kültürel sistem kurmak.

Bu gibi amaçlar peşinde koşan milliyetçilik, çoğunlukla iki türdür: Etnik ve vatandaşlık milliyetçiliği. Etnik milliyetçilik; ulusal kurtuluş için mücadele eden ezilen/sömürge bir halkın milliyetçiliğidir; kendi devletini kurmaya çalışan bir halkın milliyetçiliğidir. Vatandaşlık milliyetçiliği ise, diğer ulusların karşısında kendi ulus-devlet çıkarlarını uygulamak isteyen devlet kurmuş halkların (ulusların) milliyetçiliğidir. Etnik milliyetçiliğin merkezinde etnik kimlik varken, vatandaşlık milliyetçiliğinde esas olan, bir ulus devlete vatandaşlık bağı ile bağlı olmaktır.

Milliyetçilik ideolojisi ve hareketleri, dünyanın farklı bölgelerinde farklı zamanlarda ortaya çıktığı için farklı özellikler taşır. Bu nedenle, "Batı milliyetçiliği" ve "Doğu milliyetçiliği" şeklinde de bir ayırım yapılabilir: Birincisi daha önce ortaya çıkmıştır, ikincisi ise daha geç gelişmiştir. Çünkü "Doğu milliyetçiliği" önce kültürel alanda tezahür etmiş, daha sonra siyasi olarak yükselmiştir. Birincisi, daha liberaldir ve daha çok vatandaşlığa vurgu yapar; ikincisi ise, daha radikaldir ve etnik alanlarla siyasi sınırların kombinasyonunu talep eder. Birincisi, mevcut siyasi-sosyal kurumları miras olarak almıştır, modernleşmeye ve sosyal adalete yöneliktir. İkincisi ise, öncelikle yabancı hakimiyete karşı bağımsızlık hareketidir ve zafere ulaştığı durumlarda yeni ulusal siyasi-sosyal kurumlar kurmaya çalışır. Bu nedenle Doğu milliyetçiliği, Batı milliyetçiliğine oranla daha otoriter siyasi liderlere dayanmaktadır.

"Batı milliyetçiliği" var olan politik gerçeklikten ilerlemiştir ve bu nedenle geçmiş imajıyla çok fazla ilgilenmemiştir ve daha rasyoneldir. Fakat "Doğu milliyetçiliği", geçmiş (yabancı hakimiyetinin başlangıcından önce) ideallere başvurmuştur ve geçmişteki "Altın Çağ'ın romantik imgesine" dikkat çekmiştir. Doğu milliyetçiliğinde "mağduriyet duygusu" önemli rol oynar ve bu nedenle daha fazla duygusaldır. Dolayısıyla Doğu'da milliyetçiliğin gelişimi, kültürel ve politik bir yeniden canlanma olarak kökenlere dönüş olarak algılanmıştır. Bu da "büyük geçmiş" ve "görekemli ataların efsanesi" temelini oluşturmuştur.

Almanya'da ve daha doğuda imparatorluk mirası, evrensel hırsları, genişleme arzusu ve devlet sınırları hakkında açık fikirlerin eksikliği ile tezahür etmiştir. Batı'da maddi başarı elde etme isteği insanları özgür "vatandaşlar" haline getirmiştir. Ama Doğu'da "maneviyat" düşünceler insanları pasif köleler olarak görüyordu. Batı'da milliyetçiliğin zaferi sonrasında entelektüel faaliyet "sivil toplum"

ile yakından bağlantılıydı. Ama Doğu'da henüz sivil toplumun olmadığı yerde entelektüel faaliyet siyasi iktidardan ayrı kaldı, devlet topluma değil, hükümdara ait olan bir devletti. Aslında, zorla olan bu "maneviyat", siyasi faaliyetin gelişmesini engelledi, ancak edebiyat ve sanatın gelişmesine katkıda bulundu. İlk milliyetçi fikirler Fransa ve İngiltere'den geldi, daha sonra Birleşik Devletler'e girdi. Bu ülkelerde milliyetçilik çoğunlukla sivil vatandaşlık tipi oldu. Ardından, etnik kültürel bir nitelik kazandı ve yabancı düşmanlığı ve ırkçılığın özelliklerini hızla elde etti. En yoğun milliyetçi hareketler Almanya'da gelişti ve sonunda aşırı milliyetçi Nazizm'e dönüştü. Bu durum; 19. yüzyılın ikinci yarısında ve 20. yüzyılın başlarında tek bir dönem tarafından birleştirilen sayısız milliyetçi, ulusal reformist, anti-Semitik, pan-Germen, sosyal Darwinci ve diğer popüler hareketler tek bir kavramsal temel edinmeye başladığında gerçekleşti.

Büyük Fransız Devrimi'nden 19. yüzyılın ikinci yarısına kadar liberal milliyetçilik Avrupa'daki eski monarşi düzene karşı egemen oldu. Ancak gittikçe etnik milliyetçilik daha aktif olarak onunla rekabet etmeye başladı. Avrupa'daki ilk ulusların oluşumu daha önce sivil topluma dayandıysa bile, daha sonra milliyetçi sloganları kendi çıkarları için kullanan etnik seçkinler (özellikle Avrupa dışı bağlamda) daha önemli rol oynamaya başladılar. Dünyanın pek çok ülkesindeki nüfusun etnik olarak karışık bileşimi, etnik milliyetçilik ilkelerinin tam olarak gerçekleştirilmesine izin vermemektedir. Bu durum, etnik azınlık haklarını dikkate almaya ya da zorla asimilasyona ya da etnik temizlik politikasının uygulanmasına zorlamaktadır.

Almanya'nın tarihine bakmak gerekirse, büyük bir geçmişi olan ve büyük bir parçalanma dönemi yaşayan bir ülke görünmektedir. Kutsal Roma İmparatorluğu zamanında Avrupa'nın en etkili ülkelerinden biriydi, fakat düştü. Bu kaybedilen gücü geri almak için yapılan mücadele, ulusal haysiyet hissi oluşturmaya ve Alman halkının birleşip kayıp güçleri için savaşmaya yardım etmiştir. İkinci Reich ve Prusya İmparatorluğu'nun kurulmasına yardım eden teşvik buydu. Otto Von Bismarck'ın tarihi sözleri olan "İmparator Prusya'nın başında, Prusya Almanya'nın başında ve Almanya dünyanın başında" bir çağrı olarak algılandı. Ancak bu planlar çöktü. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra Almanlar, kaybeden ulus olarak çok sayıda yaptırıma maruz kaldılar, bu yaptırımları "adaletsiz" buldular ve bu nedenle ulusal

duygular ve ulusal hareketler yükselmeye başladı. Bir savaşı kaybetmek devlet yapılarının ve ekonominin çökmesine neden olabilir, ancak milliyetçilik için iyi bir besin de olabilir. Bu kırgınlık durumu, dış-ıç düşmanları suçlama ve ulusal kimliğin çok belirgin yükselen duygusu tüm dünya tarihindeki en büyük milliyetçi hareketin yükselişine katkıda bulundu ve büyük ölçekli kanlı bir savaşa yol açtı. Zamanında çok talep edildiği için, halka adaletsizlikle ilgili tüm soruları yanıtladığı için, eylem ve seyrini belirlediği için Nazi rejimi çok başarılı oldu. Bu tarihi acı vaka, tarihte milliyetçiliğin yardımıyla halkın siyasi seferberliğini sağlamanının en büyük örneğidir.

Alman milliyetçiliği vatandaşlık milliyetçilik türüne uyan bir tip değildir. Aksine Alman milliyetçiliği, Alman milletine üye olma şartlarına özel ve keskin ölçütleri olmalarından dolayı tamamen etniktir. Bu yüzden Alman milliyetçiliğinin önderliğinde bir dünya imparatorluğu kurma fikri başarısızlığa mahkûm oldu, çünkü Alman milletine/ırkına ait olmayan halklara eşit pozisyon tanınmadı.

Modern Almanya'da Nazi geçmişine sadık kalan radikal milliyetçi hareketler hala varlığını sürdürmektedir. Ancak bunlar, hem seçimlerde hem de toplumda çok fazla desteğe sahip olmayan marjinal hareketlerdir. Günümüzde Almanya ekonomik açıdan başarılı güçlü bir ülkedir. Bu nedenle de bir “dış düşman” bulup intikamını almak için tarihi travmaların üzerinde insanları birleştirmesinin gereğini duymamaktadır. Bunun en önemli nedeni ekonomik istikrarıdır. Bununla birlikte, bazen göçmenlere karşı milliyetçi düşmanlık beslenmektedir. Ama bu da modern Avrupa'nın ve hatta dünyanın karakteristik bir eğilimdir.

Öte yandan Ukrayna milliyetçiliği, güçlü ve uzun zamanlı dış saldırganlara karşı savaşan mazlumların bir hareketi olarak kurulmuştur. Kiev Knezliği döneminde Ukrayna'nın bağımsızlığı, kendi kültürü ve dili vardı ve Avrupa'nın en güçlü ülkelerinden biriydi. Ancak bu gücünü devam ettiremedi, dış baskılar altında kalıp devletini ve bağımsızlığını kaybetti. Tarihsel sırasıyla Altın Ordu, Polonya Krallığı ve sonunda Rus İmparatorluğu hakimiyeti altında kaldı ve birçok kez parçalandı. Bu süre içerisinde özgürlük için Ukraynalı insanlar tarafından birçok savaş ve isyan girişimi gerçekleştirildi ancak hepsi başarısız oldu. Bununla birlikte, bağımsız olmaması Ukrayna kimliği oluşumu için olumlu bir faktör oldu. Ukrayna halkı siyasal alanda ne kadar ezildiyse, o kadar gücünü kültür, dil, gelenek alanlarına verdi

ve bu alanlarda gelişti. Çünkü siyaset alanında baskı içinde kalan halk, kaybolmamak için Ukrayna kimliğini kültürel alana yansıttı.

Rus İmparatorluğu'nun yıkılmasından sonra Ukraynalı aktivistler kendi bağımsız cumhuriyetlerini kurmaya çalıştılar. Ancak Bolşeviklerin saldırısına direnip yeterince güce sahip olmadıkları için Ukrayna, Sovyetler Birliği'nin bir parçası haline getirildi. Fakat mücadeleler sona ermedi. Ukraynalılar İkinci Dünya Savaşı sırasında müttefikler bulmaya çalıştılar ve Sovyetler Birliği'ne karşı direniş örgütleri kurdular. Bağımsız bir devlet oluşumu, ancak Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra mümkün oldu. Ve nihayet 1991'de Ukrayna milleti uzun zamandır beklenen bağımsızlığını elde etti.

Fakat başka bir devletin kontrolü altında geçen yıllar Ukrayna üzerinde büyük izler bıraktı: Ukrayna halkı/toplumu farklı sosyo-kültürel gruplara ayrıldı ve milliyetçilik fikri bütün toplumu tek bir "milli kimlik ve millet" içinde birleştiremedi. Bu durum, 2004 yılındaki Turuncu Devrim, 2013-2014 yılları arasında gerçekleşen EuroMaidan ve benzeri birçok siyasi krizleri açıklamaktadır. Ne yazık ki, Ukrayna'da Ukrayna milliyetçiliği toplumu birleştiren bir güç değil, fakat onu bölen bir güç oldu. Sosyo-kültürel açıdan parçalanmış olan halkın büyük bölümü "etnik milliyetçiliği" kabul etmemektedir. Ayrılmış Ukrayna toplumunu birleştirmek için öncelikle "etnik Ukraynalılık" değil, bütün vatandaşları birleştirecek olan "vatandaşlık milliyetçiliği" oluşturulması gerekmektedir. Ancak bunun için gerçekten bazı olumlu somut başarılar gereklidir. Bu başarılar, Ukraynalıların kendi milli devletiyle gurur duymasını sağlayacak ve toplumu vatandaşlık milliyetçiliği içinde birleştirecektir.

Almanya ve Ukrayna'daki milliyetçi ideolojinin tarihini ve tezahürünü analiz ettikten sonra, ikisinin de milliyetçiliğin "etnik türüne" ait olduğu sonucuna vardık. Her ikisi için de ulus, "insanların ruhunu" tanımlar, ortak kültür ve kökenlere dayanır. Bu, mazlumların ulusal kurtuluşu için savaşan milliyetçiliktir, kendi devlet olma özelliğini kazanmaya çalışan halkın milliyetçiliğidir. Her iki toplum da kendini belli tarihsel dönemlerde ezilmiş ve mazlum (haksızlığa uğramış) gördü, büyük tarihsel geçmişe önem gösterdi ve "etnik düşman gruplarla" ilişkili travmalar geçirdi.

Dolayısıyla bazı ayırt edici özelliklere sahip olmalarına rağmen, her ikisi de etnik milliyetçiliğe aittir ve milliyetçi gerçeklik vizyonunun temelini oluşturan ortak

önermeler ileri sürmektedir. Alman ve Ukrayna milliyetçiliğinin ortak önermeleri/varsayımları özetle aşağıdaki gibidir:

1) İnsanlık doğal olarak uluslara bölünmektedir ve insanlık var olduğu sürece bu durum da devam edecektir.

2) Her ulus kendi özel karakterine (ulusal karaktere) sahiptir ve kendi özel karakterine dayanır.

3) Ulus, kendi kendine yeten bir topluluk olarak siyasi iktidarın kaynağı ve konusudur.

4) Bir kişi, yalnızca kendi ulusu içinde tam özgür olabilir ve kendini gerçekleştirebilir.

5) Bir ulus, görevini ancak siyasi olarak örgütlenmiş biçimde yani kendi ulus devleti içinde ve sayesinde yerine getirebilir.

6) Bir kişinin kendi ulus devletine karşı görevi her şeyden önce gelir ve ulusun hakkı (ulusal haklar), diğer tüm haklara özellikle de bireysel haklara karşı üstündür ve önceldir.

7) “Bütün uyum rolü” ulusun güçlendirilmesi ile ortaya çıkmaktadır.

Bu ortak önermelere ve özelliklere rağmen, Alman ve Ukrayna milliyetçiliği arasında önemli farklılık da mevcuttur: Almanya'da milliyetçilik daha agresiftir, sadece belirli bir ırk grubunu, sınırlı bir grup insanı birleştiren milliyetçiliktir. Diğer gruplara yönelik saldırganlık hedeflenmektedir, düşman imajı çokça kullanılmaktadır. Bu milliyetçilik, genişleme ve fetih milliyetçiliğidir, dışa yönelmektedir. Her ne kadar Ukraynalı milliyetçi kuramcılar/aydınlar 19. yüzyılın sonlarında Alman milliyetçiliğinden örnekler almış olsalar da, Ukrayna milliyetçiliği, genişlemek (fethetmek) için değil, yaşamak (bir ulusun varlığını devam ettirmek) için savaş ve direniş sağlayan milliyetçiliktir. Ukrayna milliyetçiliği, milli kültürü ve dili zorla asimile etme tehdidine karşı verilen bir cevaptır. Ukrayna milliyetçiliğinin saldırganlığı, aslında saldırgan/yırtıcı olmayan bir yaralı hayvanın, sadece yaşamak (kendi varlığını korumak) için gerçekleştirdiği karşı saldırıdır. Ukrayna milliyetçiliğinin amacı genişleme değildir; onun amacı, kendi milli bağımsız

devletini ve ülkesini oluşturmak ve korumaktır. Dolayısıyla geleneksel Ukrayna milliyetçiliği, Ukrayna'nın bağımsızlığını ve ulusal bütünlüğünü tehdit eden Rusya'ya karşıdır, diğer milletlere ve devletlere karşı değildir.

Sonuç olarak; Almanya ve Ukrayna'nın “etnik milliyetçiliğe” örnek olduğunu söyleyebiliriz. Her iki ülkede doğan ve gelişen milliyetçilik “etnik milliyetçilik” türüdür. Bununla birlikte, her iki ülkenin yaşadığı tarihsel olaylar elbette milliyetçi fikirlerin ve hareketlerin doğmasına, gelişmesine ve uygulanmasına damgasını vurmuştur. Alman ve Ukrayna milliyetçiliği gelişmenin farklı aşamalarında bulunurken, Alman milliyetçiliği doruk noktasından kurtulurken ve Almanya'nın modern siyasi yaşamında varoluş biçimlerini keşfederken, Ukrayna milliyetçiliği yalnızca önemli tarihsel zorluklara cevap vererek varlığını meşrulaştırmaktadır...

KAYNAKÇA

1. Kitaplar

Aleksandrova, Svetlana (2003) Religion and Democracy in Israel // Oriental collection. - Cilt (5), 118-132

Anderson, Benedict, Bauer, Otto, Hroh, Miroslav and others, (2002); Nation and Nationalism. M: Praxis, 412.

Anderson, Benedict (2001) Imagined Communities. Per. with English. V. Nikolaev; Introduction. Art. C. Bankovskoy. - M .: "Canon TS-press", "Kuchkova field", 148-152.

Avanesov E. (2003) The interaction of religion and politics as a philosophical problem: Author. diss. cand. Philosophy. Sciences. Tomsk, 25.

Bagan, Oleg (2003) Націоналізм і націоналістичний рух. Історія та ідеї. – К.

Bagan, Oleg (2008) Поміж містикою і політикою: Дмитро Донцов на тлі української політичної історії 1-ї пол. XX ст, 77.

Bauer, Otto (2002) The National Question and Social Democracy. Nations and Nationalism. Praxis, 52-120.

Berlin, Ivan (1996) Cultural self-determination and non-aggressive nationalism // small encyclopedia of ethnicity / (Çev). Rymarenko Y. - K., 36.

Breuer, Stefan (2001) Order of inequality - the German rights in the resistance of their ideas 1871-1945. Research Book, Darmstadt.

Breuer, Stefan (2004) The Völkische in Germany. Imperial and Weimar Republic. Research Book Darmstadt, Germany.

Bromley, Yury (1987) Этносоциальные процессы: теория, история и современность. М.: Наука, 21.

Buchholz, Kai, Latocha, Rita, Hilke Peckmann, Wolbert, Klaus (2001) (Eds.): The Reformation of Life. Designs for the redesign of life and art arUMÖd 1900. 2 Bde. Hausser, Darmstadt.

Chernysh, Alexandr (1997) История политических учений в Украине .- Запорожье: Изд. ЗГУ, 55.

Chervak, Bogdan (2001) .52. Український націоналізм: дослідження, інтерпретації, портрети .- К, 67.

Dontsov, Dmitro (2001) Геополітичні та ідеологічні праці. – Львів: Кальварія, 356-371.

Dunn, O (2003). Nations and Nationalism in Germany, 1770-1990. SPb, 127.

- Effenberg T., Zammer Mikhail (2002) История Германии в Новейшее время, МЮИ, 201.
- Fukuyama, Francis. (2010) The End of History and the Last Man. М.: АСТ: АСТ Moscow: Poligrafizdat, 88.
- Gellner, Ernest (1989) Nationalism returns // Modern and Contemporary History, 55-62
- Gellner, Ernest (2003) Nations and Nationalism; Nationalism: Per. from English. - К.: Tucson, 191-192.
- Gilinskiy, Yakov (1971) Стадии социализации индивида. Человек и общество: проблемы социализации индивида. Изд-во ЛГУ, 216-220
- Goncharov, Dmitri (1995) Политическая мобилизация. Полис - №6, 22-24
- Grunewald, Michel, Puschner, Uwe(2006) The conservative intellectual milieu in Germany, its press and its networks (1890-1960).
- Guim R. (2011) Herder, his life and works. In 2 vols. Reprint. M. Science. Series "The Word of Things" 334.
- Gutnik, Viktor (2003), Германия: дорога к подъему МЭиМО. № 6.
- Hobsbawm, Edward (1998) Nation and nationalism after 1780. SPb, Aleteyya, 127.
- Hobsbawm, Edward (2002) The principle of ethnicity and nationalism in modern Europe // Nations and Nationalism. М, 345.
- Hordasevych Galyna (2001) Степан Бандера: людина і міф . Львів, 209.
- Hume, David (1996) Works in two volumes. Volume 1. Publisher "Thought", Moscow, 240.
- Ivanushyn, Viktor (2009) Дмитро Донцов. Вісниківство: літературна традиція та ідеї. – Дрогоби, 236-244.
- Kailitz, Steffen (2007) «Die nationalsozialistische Ideologie der AUDP», in: Uwe Backes «Die AUDP. Erfolgsbedingungen einer rechtsextremistischen Partei», Baden-Baden, 337-354
- Kedourie, Eli(2010) Nationalism. Aletheia, 68 – 84
- Kirchanov, Maksim (2011) Constructing nations, creating the Fatherland (the history of European peripheral nationalisms in the second half of the XIX - first half of the twentieth century). Saarbrücken: Lambert Academic Publishing, 240-246
- Koroteeva, Valentina (1999) Теории национализма в зарубежных социальных науках. М.: РГГУ.

Koroteeva, Valentina (2000) Экономические интересы и национализм. М.: РГГУ.

Krichevsky, Roman (1991) ОУН в Україні: ОУН-З і Закордонні частини ОУН: причинок до історії українського національного руху. Львів: Меморіал.

Кругуакевич Іван (1936) Історія Українського Війська: частина II. Львів: Вид. Івана Тиктора.

Kukhta, Bogdan (1994) З історії української політичної думки . К. Генеза.

Laqueur, Walter (2010) Fascism: Past, Present, Future, 110

Lebedeva, Natalya (1975) Подготовка Нюрнбергского процесса. Moscow: Nauka, 116.

Linetsky, Sergiy (1996) Міхновський : міфи історіографії та правда історії. Молода нація. Vol. 1, 215-216.

Malysheva, Darya (1991) Религиозный фактор в вооруженных конфликтах современности. М.: Наука. Гл. ред. восточной литературы, 192.

Martynets, Viktor (1995) Микола Міхновський – піонер українського націоналізму. Політологічні читання. №2, 250.

Mikhnovskyy Nickolas (1996) Case of Ukrainian intelligentsia program // Ukrainian People's Party Politics. Ed. AI Semkiva - Lviv: World, 114-116.

Mikhnovskyy, Nickolas (1991) Самостійна Україна. Київ – Львів. ВПО-ДСУ.

Miller, Alexandr (1997) On the Discursive Nature of Nationalisms. Pro et Contra. Cilt (2) 44-47

Mirchuk, Pavlo (1961) Нарис історії Організації Українських Націоналістів .- Нью-Йорк, Cilt (1).

Molodyakov, Vladimir, Molodyakova, Elena (2007). History of Japan's twentieth century. Moscow.

NaUAÖv Sergiy (1999) Братство тарасівців. Український історичний журнал. Vol. 5, 36-42.

Patrushev, Alexandr (2010) German history. Moscow, 121-123.

Peterse, Yan (2000) Globalization and Culture: three paradigms. Ethnicity and Politics: a reader. Author-composer A.A.Prazauskaz. M., 319-325.

Polonska-Vasilenko, Natalya (2002) Історія України: У2т. – Т2. Від середини XVII ст. До 1923 року. К.Либідь, 608.

Puschner, Uwe, Grosmann Georg Ulrich (2002) Völkisch and national. To the latest old patterns of the 21st century. (Scientific Notes to the Score of the Germanic National Museum). Research Book, Darmstadt, Germany, 65.

Raginsky, Mikhail (1986) Нюрнберг: перед судом истории. Воспоминания участника Нюрнбергского процесса. Moscow: Politizdat, 207.

Rakitov, Aleksy (1988) Experience of reconstruction of the concept of understanding Friedrich Schleiermacher. // Historical and Philosophical Yearbook. Moscow, 150-165

Renan, Ernest (2003) Что такое нация?// Collected works in 12 volumes. Translated from the French, edited by VN Mikhailovsky. V.6. Kiev,87-101

Rosenko, Mariya (1996) Этнонациональные процессы в современном обществе, 184.

Rublev, Oleg (1999) Українські визвольні змагання 1917-1921рр. – К., Видавничий дім „Альтернативи”, 319.

Sergeev, Vladimir (1996) Национализм, консерватизм и либерализм в новой и новейшей истории Запада Межвуз. сб науч. тр. Калинингр. гос. ун-т; Редкол.: В. В. Сергеев (отв. ред.) и др. Калининград : КГУ, 99.

Shvydko, Grigory (1997) Деякі питання вивчення в школі міжнаціональних стосунків в Україні в ХХ ст. // Історія в школах України. Сілт (4),15-18.

Sikevich, Zinovy (1994) Этносоциология: национальные отношения и межнациональные конфликты. СПб, 252.

Smith, Anthony (1994) National Identity / Eng. Per. Peter Tarashchuk. - М .: "Basics", 224.

Smith, Anthony (2004) Nationalism and Modernism: A Critical Review of Modern Theories of Nations and Nationalism. Moscow. Praxis, 464.

Sonenko, Andriy (1994) Українська національна ідея .- Дніпропетровськ: Вид. ДДУ.

Subtelny, Orest (1991) Історія України .- К.: Либідь, 87

Szporluk, Roman (1998) Комунізм і націоналізм: Карл Маркс проти Фрідріха Ліста. 5-13.

Taran, Nicholas (1993) Держава Сціборського. ОУН – минуле та сьогодення, 63-67.

The modern encyclopedia (2000), 644.

Turchenko, Fedir (2003) М.Міхновський: становлення світогляду. Молода нація. – 2003. Vol. 2, 59-125.

Ukrainian social nationalism: a collection of ideological work and curriculum documents - Ukrayna, Kharkiv. "Library of the" Patriot of Ukraine ", (2007), Vol 2.

Voitsehivska, A (1995) Історія України у людях: дев'ятнадцяте та двадцяте сторіччя. the nineteenth and twentieth centuries. I. К : Ukraine, 479.

Weber, Max (1990) Selected works: Per. with it. / Comp., total. Ed. and Afterword. YN Davydov; Moscow "Progress" , 277-290.

Життя і смерть полковника Коновальця (1993) .Львів: Червона калина.

2. Makaleler, Bildiriler, Diğ er Basılı Yayınlar

Alen, André (1997) Nationalism federalism - democracy. Belgium Example. Panorama-Forum. 30-39.

Altermatt, Arnold W. (2000) Ethnonationalism in Europe. Russian State Humanitarian University, 367.

Artamoshin, Sergey (2002) Идеологические корни Национал Социализма - Bryansk: Publishing house of the Belarus State University.

Buchanan, P. (2003) Death of the West. The extinction of the population and increasing immigration threaten our country and civilization. М. «АСТ».

Dogan, Mattei (1999) Fall of traditional values in Western Europe: religion, the nation-state, the power // World Economy and International Relations.№ 12, 12-23.

Duzhiy, Petro (1994) За яку Україну боровся Степан Бандера? – Київ - Львів, 35-36.

Encyclopedia of Ukraine(1993). Volume 1 - Re-Ukraine. - Lviv, 381.

Gudkov, Leonid (2002) Studies of post-Soviet Russia in the light of the theory of totalitarianism // Where is Russia? Formal institutions and actual practice / under total, 22-33.

Pyin, Mikhail (2001) Политические аспекты глобализации. Проблемы глобализации. Материалы международного исследовательского проекта. Труды Фонда Горбачева. Cilt(7), 141-169.

Inozemtsev, Vladimir (2004) Вестернизация как глобализация и «глобализация», как американизация // Проблемы философии. Cilt(4), 58-69.

Kiriani, Vakhtang, Ovseyenko, Vasyl (1996) Українська Гельсінкська група: До 20-ліття створення. К. Вид. Української Республіканської партії.

Mikhnovskyy Nickolas (1983) Самостійна Україна.//Українська суспільно-політична думка в ХХ ст. Cilt (1), 61-72.

Mirchuk, Alexandr (1993) Essay on the History of Ukrainian Nationalists, v. 1. Munich - London - New York, 1968; Handbook of History of Ukraine, vol. 1.

Novikova, Galina (2000) Посредничество США в урегулировании арабо-израильского конфликта. США. Канада. 2000. Vol. 9, 128.

Smith, Anthony (1990) The supersession of nationalism? //Intern, j. of comparative sociology. - Leiden.. – Cilt (2) Vol. 31, 27.

Szporluk, Roman (1991) Українське національне відродження в контексті європейської історії кінця XVIII – початку XIX століття. Україна: Наука і культура. Vol. 25, 163.

Tevdoy-Burmuli, Alexander (1996) Европейский национализм в контексте Европейской интеграции. Reports of the Institute of Europe, N22, 58.

Vasilchenko, Alexandr (2008) Aryan myth of the III Reich. Yauza-Press.

Zaitsev, Andriy (2011) Украинский интегральный национализм в поисках “особого пути” (1920-1930-е годы) // Новое литературное обозрение. Vol.108, 38-40.

Zelenin, Dmitri (2001) Восток: новое статус-кво. // Компас. Силт (34), 48-53.

О природе и особенностях пангерманизма в Германии и Австрии. Славяно-германские отношения. М., 1964

3. Elektronik Kaynaklar

Attali, Jacques (2011) On the threshold of a new millennium. <http://blackery.narod.ru/books/j-att/index.html> / Erişim tarihi 4 mayıs 2017.

Brown comrades (2014) <http://www.bpb.de/politik/extremismus/rechtsextremismus/41901/braune-kameradschaften> Erişim tarihi 30.04.2017

Chernyshev, Roman (2016) Ярош: Я переоценил организационные возможности Правого сектора http://news.liga.net/interview/politics/8764969-yarosh_ya_pereotsenil_organizatsionnye_vozmozhnosti_pravogo_sektora.htm / Erişim tarihi 04.05. 2017

Coser, Lewis (2007) Functions of Social Conflict <http://e-college.ru/xbooks/xbook058/files/course/kozer-funkcii-sots-konflikta.pdf> / 4 mayıs 2017

Deutsche Welle: Reference: National Democratic Party of Germany (2011) <http://www.dw.com/ru> / Erişim tarihi 04.05. 2017

Donahue, Patrick (2013) Skinheads, Neo-Nazis Draw Fury at Dresden 1945 ‘Mourning March’. <https://www.bloomberg.com/apps/news?pid=20601087&sid=aGstsMp983DI&refer=worldwide> . Erişim tarihi 04.05. 2017

Election Resources on the Internet: Elections to the German Bundestag - Results Lookup. www.electionresources.org. Erişim tarihi 04.05. 2017

Eylül 4 2011'de Mecklenburg-Vorpommern Landtag seçimi <http://www.wahlrecht.de/news/2011/landtagswahl-mecklenburg-vorpommern-2011.htm> / Erişim tarihi 04.05. 2017

Far-right politician convicted over racist World Cup flyers. Deutsche Welle (2009) <http://www.dw.com/en/far-right-politician-convicted-over-racist-world-cup-flyers/a-4204566/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Federal Statistical Office of the Free State of Saxony-Elections/Volksabscheide. Statistics.sachsen.de. <https://www.statistik.sachsen.de/wahlen/bw/bw2017/BW2017.htm/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Fischer, Sebastian (2011) Verfassungsschutz warnt vor getarnten Neonazis <http://www.spiegel.de/politik/deutschland/jahresbericht-2010-verfassungsschutz-warnt-vor-getarnten-neonazis-a-771647.html/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Freonyov, Stanislav (2016) Финал в преисподней <http://solidarizm.ru/txt/fifro.shtml/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Gabarchuk, Yuliya (2014) Д. Ярош перевел всех бойцов "Правого сектора" под централизованное командование. <http://www.unn.com.ua/ru/news/1365484-d-yarosh-pereviv-vsikh-biytsiv-pravogo-sektora-pid-tsentralizovane-komanduvannya/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Geisler, Astrid (2004) AUDP holt geschasste Neonazis heim <http://www.taz.de/!656937/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Germany is concerned about the growth of ultra-right sentiments (2015) http://www.bbc.com/russian/international/2015/08/150824_germany_imigrants/ Erişim tarihi 04.05. 2017

Greenfeld, Liah (2013) Nationalism: five tracks for our time <http://www.worldcat.org/title/nacionalizm-pjat-putej-k-sovremennosti-nationalism/oclc/552155900/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Haber Ajansı 'LIGABusinessInform' (2014) Лидер Правого сектора Ярош сообщил, о чем говорил с Януковичем <http://news.liga.net/news/politics/990266-lider-pravogo-sektora-yarosh-soobshchil-o-chem-govoril-s-yanukovichem.htm/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Haber portalı Lenta.ru (2014) Командир батальона ОУН предложил Украине диктатуру <https://lenta.ru/news/2014/09/18/dictatorship/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Haber portalı Lenta.ru (2011) Германия вновь собралась запретить Национал-демократическую партию <https://lenta.ru/news/2011/12/09/AUDPban/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Haber portalı Lenta.ru (2014) Премьер-министром Украины стал Арсений Яценюк <https://lenta.ru/news/2014/02/27/yatsenuk/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Help from Africa (2011) <http://www.spiegel.de/spiegel/print/d-43367111.html/> Erişim tarihi 04.05. 2017

- International online magazine "Mobilization" (2015). <http://www.mobilization.sdsu.edu> 4 Erişim tarihi 04.05. 2017
- Kiev Siyasi Çalışmalar ve Çatışma Bölgesi Merkezi (2014) Законы 16 января <http://www.analitik.org.ua/current-comment/int/52dd1706970dc/led/> Erişim tarihi 04.05. 2017
- Kiev Siyasi Çalışmalar ve Çatışma Bölgesi Merkezi (2014) Майдан. Линии раскола <http://www.analitik.org.ua/current-comment/int/52d3bf2408393/pagedoc10962/> / Erişim tarihi 04.05. 2017
- Kohn, Hans (2010) Nationalism, ego meaning and history. <http://traditio.ru.org/holmogorov/library/k/kohn/1.htm/> 4 mayıs 2017
- Lewis, B. (2015) The Emergence of Modern Turkey. <http://www.h-net.org/fisher/hst373/readings/lewis2.html/> Erişim tarihi 04.05. 2017
- Lewkowicz-Maslyuk, Leonid (2011) Сети + образы = мобилизация [http://offline.computerra.ru/2005/607/230350//](http://offline.computerra.ru/2005/607/230350/) Erişim tarihi 04.05. 2017
- Likhachev, Vyacheslav (2011) Антисемитизм, ксенофобия и права национальных меньшинств в Украине: хроника Электронный информационный бюллетень. <http://www.eajc.org/page444/> Erişim tarihi 04.05. 2017
- Litvinenko, Alexandr (2006) Интернет и механизмы социального контроля. http://www.it-safety.org.ua/biblioteka/litvinenko_4.htm/ Erişim tarihi 04.05. 2017
- Loecknitz does not want Poles (2008) <http://www.bankier.pl/wiadomosc/Loecknitz-nie-chce-Polakow-1699216.html/> Erişim tarihi 04.05. 2017
- Lysyak-Rudnytsky, Ivan (2009) Енциклопедія історії України: Т. 6: Ла-Мі / Редкол.: В. А. Смолій (голова) та ін. НАН України. Інститут історії України. - К.: В-во «Наукова думка», - 790 http://www.history.org.ua/?termin=Lysyak_RudnitskyIP/ Erişim tarihi 04.05. 2017
- Makurina, Lyudmila (2002) Мобилизационный потенциал российского гимна в сопоставлении с гимнами СССР и зарубежных стран. <http://www.rusrand.ru/naukadoklad/makurina.pdf/> Erişim tarihi 04.05. 2017
- McGregor, Andrew (2010) Radical Ukrainian Nationalism and the War in Chechnya // North Caucasus Analysis. [http://www.jamestown.org/single/?No_cache=1&tx_ttnews\[tt_news\]=3198/](http://www.jamestown.org/single/?No_cache=1&tx_ttnews[tt_news]=3198/) Erişim tarihi 04.05. 2017
- Minaret result seen as "turning point" (2009) http://www.swissinfo.ch/eng//Specials/Islam_and_Switzerland/Minaret_vote/Minaret_result_seen_as_turning_point.html?cid=7793740 Erişim tarihi 04.05. 2017
- Mirror of the Week, Ukraine (2014) Протестующие открыли проезд по Грушевского, освободили четыре ОГА и готовы покинуть киевскую мэрию

<http://zn.ua/UKRAINE/protestuyuschie-otkryli-proezd-po-grushevskogo-osvobodili-chetyre-oga-i-gotovy-pokinut-kievskuyu-meriyu-138862.html/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Mirror of the Week, Ukraine (2014) Штаб Майдана предостерег Януковича от введения чрезвычайного положения. <http://zn.ua/POLITICS/shtab-maydana-predostereg-yanukovicha-ot-vvedeniya-chrezvychaynogo-polozheniya-137451.html/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Mishchenko, Maria, Ostapchuk, Sergey (2012) Who are the Ukrainian radicals?, - <http://molotoff.info/rozdumi/analitika/3937-radikals.html/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Novaya gazeta (2013) Оппозиционные партии Украины объединились в штаб национального сопротивления <https://www.novayagazeta.ru/news/2013/11/30/82951-oppozitsionnye-partii-ukrainy-ob-edinilis-v-shtab-natsionalnogo-soprotivleniya/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Online Focus (2010) AUDP und DVU wollen sich zusammenschließen http://www.focus.de/politik/deutschland/rechtsextreme-AUDP-und-dvu-wollen-sich-zusammenschliessen_aid_515874.html/ Erişim tarihi 04.05. 2017

Patriot partinin tarihi hakkında <http://patriotukr.org.ua/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Pavelchuk Evgen (2012) Football hooliganism as a phenomenon and its possible impact on Euro 2012. http://www.nbu.gov.ua/portal/natural/Nvnu/misnarod_vidnos/20094/R3/Pavelchuk.pdf/ Erişim tarihi 04.05. 2017

Poll boost for German far right (2006) <http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/5349696.stm/> Erişim tarihi 04.05. 2017

RBK-Ukrayna (2014) Парламент уволил Януковича и назначил президентские выборы <http://web.archive.org/web/20141006092847/http://www.rbc.ua/rus/news/politics/rada-otstranila-yanukovicha-i-naznachila-vybory-prezidenta-22022014171100/> Erişim tarihi 04.05. 2017

RBK-Ukrayna (2014) Янукович назвал происходящее в Украине государственным переворотом <http://web.archive.org/web/20141007143123/http://euromaidan.rbc.ua/rus/yanukovich-nazval-proishodyashchee-v-ukraine-gosudarstvennym-22022014155900/> Erişim tarihi 04.05. 2017

RBK-Ukrayna (2014) Правый сектор" недоволен соглашением с Януковичем <https://www.rbc.ua/rus/news/-pravyy-sektor-nazval-soglashenie-s-yanukovichem-ocherednym-21022014160600/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Right Sector: We were not for European integration and for failing to accomplish national revolution (2014) <http://www.varianty.net/author/admin/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Rosenau, James (1974) Citizenship Between Elections: An Inquiry Into the Mobilizable American
http://books.google.com.ua/books/about/Citizenship_between_elections.html?id=NHWHAAAAMAAJ&redir_esc=y/ Erişim tarihi 04.05. 2017

Seçim sandığında oyların sayılmasıyla ilgili bilgi, Ukrayna Merkez Seçim Komisyonu. <http://www.cvk.gov.ua/pls/vnd2014/wp312pt001f01=910.html/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Solonina, Eugene (2016) «Азов» пішов у політику як «Національний корпус»
<http://www.radioözgürlük.org/a/28053868.html/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Sotnichenko, Anton (2009) Против течения: национализм в современном мире. <http://magazines.russ.ru/neva/2009/2/so10.html/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Spiegel online (2011) Der Mann fürs Grobe erobert den Vorsitz
<http://www.spiegel.de/politik/deutschland/machtwechsel-bei-der-AUDP-der-mann-fuers-grobe-erobert-den-vorsitz-a-797471.html/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Stepovik, Michael (2013) Deutsche Welle: Germany: The Bundestag will not file a request to ban the AUDP <http://www.dw.com/ru/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Stöss, Richard (2013) From nationalism to environmental protection, p. 13
http://download.springer.com/static/pdf/284/bfm%253A978-3-322-86400-0%252F1.pdf?auth66=1413305720_f4416c6418d710161cd50f4c2da057be&ext=.pdf/ Erişim tarihi 04.05. 2017

Stsiborsky, Nickolas (1988) Націократія
<http://ukrlife.org/main/evshan/natiocracy.html/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Özgürlük (Özgürlük) partinin tarihi hakkında http://www.özgürlük.org.ua/pro_partiyu/istoriya/ Erişim tarihi 04.05. 2017

Swiss voters back ban on minarets (2009)
<http://news.bbc.co.uk/2/hi/8385069.stm> Erişim tarihi 04.05. 2017

Switzerland banned minarets (2009)
<http://www.newsru.ru/religy/30nov2009/minarety.html> Erişim tarihi 04.05. 2017

The Analysis Of Nationalism, Statism, State Nationalism And State Economy In Turkey's Modernisation Process: Comparing The Nation State Of Europe To The State Nationalism In Turkey. Suleyman Demirel University. The Journal of Faculty of Economics and Administrative Sciences. Y.2010, Vol.15, No.1 357-376. http://sablou.sdu.edu.tr/fakulteler/iibf/dergi/files/2010_1_18.pdf/ Erişim tarihi 04.05. 2017

The Situation of Human Rights and the Rights of National Minorities in Ukraine (ODIHR Report of 12 May 2014) (2014)
<http://www.osce.org/ru/odihr/122194?download=true/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Truhachev, Vadim (2001) Ultra right-wing FRG between revenge and immigrants <https://www.pravda.ru/world/europe/european/08-05-2011/1075963-deutschland-0/>

Ukrainian Pravda (2014) ЦВК обробила 100% протоколів. "Свобода" не пройшла <https://www.pravda.com.ua/news/2014/11/7/7043599//> Erişim tarihi 04.05. 2017

Ukrayna Merkez Seçim Komisyonu'nun resmi bilgileri <http://www.cvk.gov.ua/vp2014/wp300pt001f01=702.html/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Ukrayna TV haber servisi (2014) Повний Список Новообраних Народних Депутатів. <https://tsn.ua/vybery-v-rady2014/povniy-spisok-novoobranih-narodnih-deputativ-391270.html/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Ukrayna TV haber servisi (2014) Цвк офіційно визнала обрання Яроша Народним депутатом <https://tsn.ua/vybery-v-rady2014/cvk-oficiyno-viznala-obrannya-yarosha-narodnim-deputatom-390508.html/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Ukrayna Verkhovna Rada seçimleri sonuçları Site CEC. <http://www.cvk.gov.ua/pls/vnd2006/w6p001/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Ukrayna'nın Verkhovna Rada seçimlerinin sonuçları 1998 Site CEC. <http://www.cvk.gov.ua/pls/vd2002/webproc0v?kodvib=1&rejim=0/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Ukrayna'nın Verkhovna Rada seçimlerinin sonuçları 2002 Site CEC. <http://www.cvk.gov.ua/pls/vd2002/WEBPROC0/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Ursachen von Nationalismus, Rassismus und allg. rassistischem Konsens in der Gesellschaft (2009) <http://www.webcitation.org/query?url=http://www.geocities.com/CapitolHill/Senate/5214/veranstaltung1.html&date=2009-10-25+06:52:52/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Verwenden von Kennzeichen verfassungswidriger Organisationen 86a http://www.gesetze-im-internet.de/stgb/_86a.html/ Erişim tarihi 04.05. 2017

Vorozheykina, Tetyana (2014) Ukraine: Uncorrected Illusions. Pro et Contra: Journal. Cilt(18). http://carnegieendowment.org/files/ProEtContra_63_6-25.pdf/ Erişim tarihi 04.05. 2017

We are the party of the future. A Spiegel discussion with AİP board members Wilhelm Meinberg and Adolf von Thadden (1960) <http://www.spiegel.de/spiegel/print/d-43063041.html/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Yarosh, Dmitry (2014) Главный Образец «Правый сектор». <http://banderivets.org.ua/zvernennya-golovnokomanduvacha-pravogo-sektoru-dmytra-yarosha.html/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Yaroshinskaya, Alla (2014) От Майдана до войны с Россией. Rosbalt <http://www.rosbalt.ru/blogs/2014/01/22/1223971.html/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Дзеркало тижня (2014) У Раді проходять Береза, Білецький, Парасюк і "козак" Гаврилюк <http://dt.ua/VYBORY2014/u-radu-proyshov-sche-odin-predstavnik-pravogo-sektora-155082.html/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Милиця возбудила уголовне дело против «націоналістів-провокаторів».
<http://www.unian.net/news/279394-militsiya-vozbudila-ugolovnoe-delo-protiv-natsionalistov-provokatorov.html/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Національний Корпус (2017) Правий Сектор і Свобода підписали
Національний Маніфест <http://nationalcorps.org/blog/naconalnij-korpus-pravij-sektor-özgürlük -pdpisali-naconalnij-manfest/> Erişim tarihi 04.05. 2017

Про нас. Автономний рух Чому автономні націоналісти:
<http://www.reactor.org.ua/84-pro-nas.html/> Erişim tarihi 04.05. 2017

ÖZGEÇMİŞ

1991’de Ukrayna’da doğdu. İlk ve orta öğrenimini Ukrayna’da tamamladıktan sonra 2008 yılında Taurian Ulusal Vernadsky Üniversitesi’nde (*Таврійський Національний Університет ім. В.І. Вернадського*) Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler bölümünde eğitim görmeye başladı. 2012 yılında lisans mezunu olduktan sonra aynı yıl Taurian Ulusal Vernadsky Üniversitesi’nde Siyaset Bilimi ve Siyasi Çatışmalar programında yüksek lisans öğrenimine başladı. 2013 yılında yüksek lisans programını tamamladıktan sonra lisansüstü öğrenimine Türkiye’de devam etti. Aynı yıl Kocaeli Üniversitesi’nde Türkçe hazırlık sınıfını tamamladı. 2014 yılında Kocaeli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Uluslararası İlişkiler Anabilim Dalı Siyasi Tarih Bilim Dalı’nda yüksek lisans öğrenimine başladı. 2018’de “Avrupa’da Siyasal Seferberlik Kaynağı Olarak Milliyetçilik: Almanya ve Ukrayna Örnekleri” adlı yüksek lisans tezini sundu.